www.virtual-project.eu

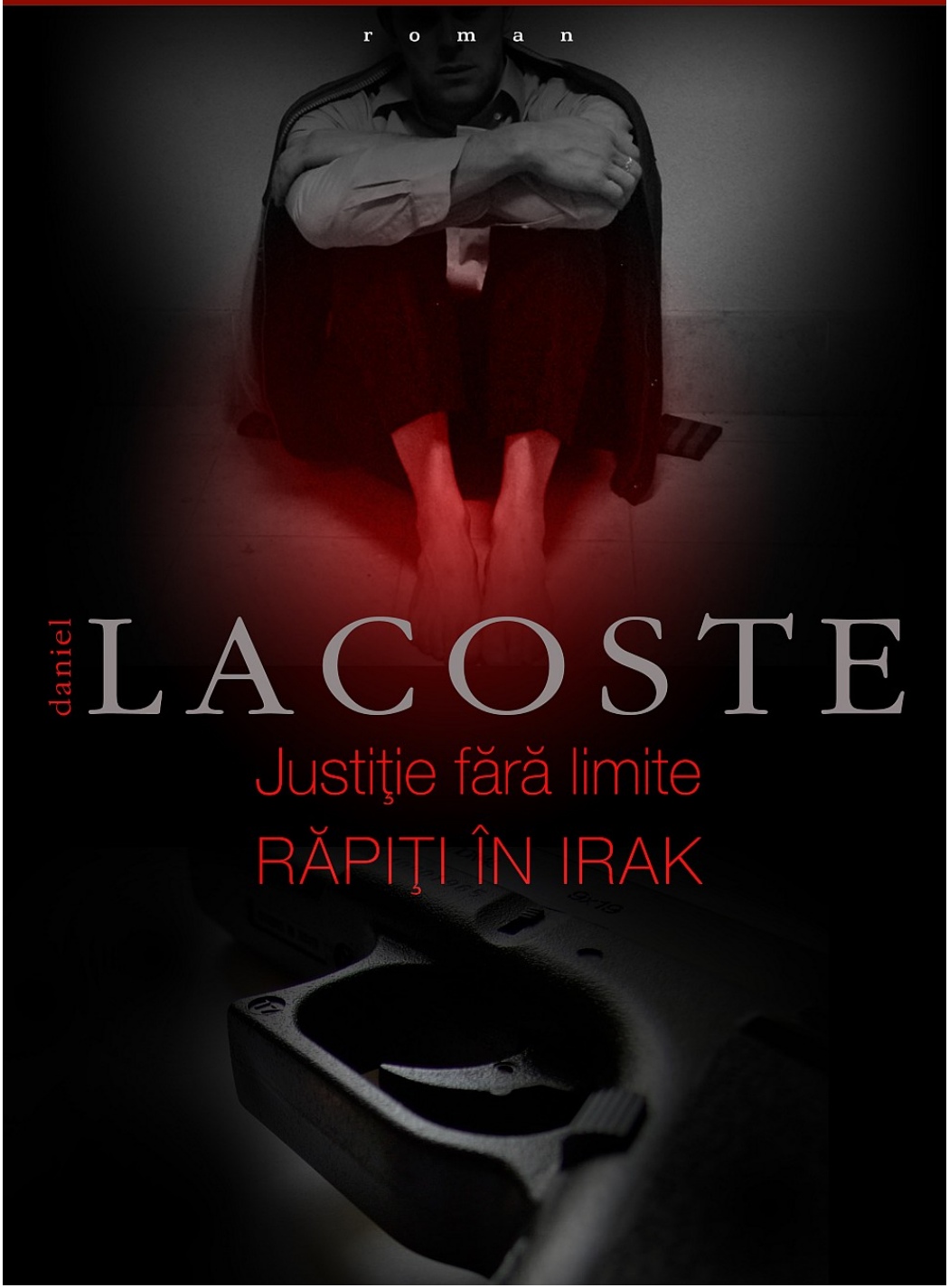

DANIEL LACOSTE

Colecția
Justiție fără limite

NR.10

RĂPIȚI ÎN IRAK

În românește de:
MARIA CARP

virtual-project.eu

Editura VIRTUAL
2011

• Prolog •

Borfaș, spărgător de locuințe și escroc, Samuel Branigan are o altercație cu trei pederești în urma căreia amicul său își pierde viața, iar el ajunge la un pas de moarte. Este salvat ca prin minune de niște copii ce alertează autoritățile orașului Philadelphia, după care ajunge să facă parte – fără voia lui – dintr-un program de cercetări medicale finanțat de Central Intelligence Agency. CIA dorea să realizeze o armă infailibilă, și anume spionul superinteligent, care se poate adapta oricăror situații, fiind capabil să învețe până și o limbă străină în numai câteva zile. Dintre cei cincizeci de subiecți cărora li s-a injectat un ser secret numai Branigan a supraviețuit, dar s-a aflat într-o comă profundă, care a durat două decenii. Ceasul său biologic se oprise la vârsta de aproape treizeci de ani.

În primăvara anului 2001, cu câteva luni înaintea atacurilor teroriste asupra Americii patronate de Osama bin Laden, Samuel Branigan revine din senin la viață. Amintindu-și cu greu propriul trecut, datorită ședințelor repetate de hipnotism la care fusese supus în stare de inconștiență, eroul constată cu stupoare că poate reține tot ceea ce vede, aude ori citește, ba chiar are capacitatea de a „vizualiza” fapte ce urmează să se întâmple în viitor. De asemenea, se vindecă incomparabil mai repede decât restul semenilor săi și posedă capacități extrasenzoriale ce îl feresc de primejdii.

În vreme ce întreține câteva legături amoroase cu asistentele sanatoriului în care este alternat, Branigan primește porecla de Lucky (Norocosul), care-l va însoți toata viața. Întâmplător, descoperă că doctorii instituției spitalicești îi „ajută” pe unii pacienți să intre în moarte cinică, pentru a le preleva anumite organe. Acestea sunt destinate magnaților internaționali și oamenilor de stat, operațiunea părând a fi controlată de CIA. Lucky îi demască pe acești criminali, apoi își ia tălpășița din sanatoriul de la Tonawaba Creek, cu puțin înainte ca mărturiile despre abominabilele fapte ce se petreceau acolo să fie spulberate de o puternică explozie provocată de o mână criminală.

În continuare, fostul borfaș este interceptat de profesorul Caron, cel care intrase în mintea sa – cu intenția de a-l controla în totalitate –, dar reușește să scape în urma unui grav accident de circulație. Deoarece valorează mai mult decât greutatea sa în diamante, un anumit segment al CIA intenționează să pună mâna pe el pentru noi experimente. Dar Lucky are cu totul alte planuri de viitor. El vrea să își amintească întregul său trecut, să se răzbune pe cei care i-au răpit douăzeci de ani din viață (chiar dacă n-a îmbătrânit deloc în acest timp) și, nu în ultimul rând, să îi ajute pe oamenii aflați în nevoie.

Întors la Philadelphia, orașul în care își petrecuse cea mai mare parte din viață, Lucky reîntâlnește vechi prieteni și își face alții noi. Cu concursul acestora reușește să se răzbune pe cei care încercaseră să-l ucidă, dar este capturat din nou de CIA și forțat să participe în continuare la programul medical finanțat de Agenție. Grație unor împrejurări favorabile, capacităților sale paranormale și sprijinului primit de unde se aștepta mai puțin fostul borfaș reușește să scape, în timp ce profesorul Caron își pierde viața, de data aceasta definitiv. În schimbul libertății și ca să nu fie întreaga viață un «El fugitive», Lucky acceptă să colaboreze cu un anumit segment al CIA atunci când siguranța națională și viețile americanilor se află în pericol păstrându-și, totuși, o totală independență față de structurile Agenției.

În acel moment în scenă își face apariția Zelda Ibrahimovici o persoană foarte influentă din cadrul CIA, care se va dovedi că acționează doar în propriul interes și al complicilor săi. Lucky îi dejoacă planurile, reușind să împiedice alte atentate puse la cale de aceasta. Astfel, proporție tragediei americane din septembrie 2001 ajung să fie mult mai reduse decât le preconizaseră teroriștii.

Din acest moment, Lucky și masivul Thomas Roe – un versat agent CIA – rezolvă tot felul de probleme, anihilând criminali în serie, secte diabolice și teroriști de temut, cărora nimeni nu le poate ține piept.

- După 20 de ani (Volumul 1)
- Răzbunarea lui Lucky (Volumul 2)
- Teroare la New York (Volumul 3)
- Criminal în serie (Volumul 4)
- Jocul cu moartea (Volumul 5)

- Beția sângelui (Volumul 6)
- Secta diabolică (Volumul 7)
- Coșmar însângerat (Volumul 8)
- Secretul lui Montezuma (Volumul 9)

• Capitolul 1 •

— Și cum ziceai că te cheamă, blondo? o întrebă agentul special CIA Thomas Roe pe moldoveancă pentru a doua oară, în vreme ce aceasta depunea eforturi disperate să-l înghită pe de-a-ntregul.

Nemulțumită că fusese deranjată iarăși din activitate, tânăra reacționă în consecință, scoțând enormul membru din gură și ripostând pe limba ei.

— Da șî, ai uitat di la mână pân' la gură cum îmi zâși, năzdrăvanule? N-ai țâniri di minți, sau șî?

— Dacă vrei să înțeleg ceva trebuie să vorbești în engleză, o anunță colosul, cântărindu-i sânii grei în palme, ca pe doi pepenași tocmai buni de pus la murat. Altă limbă nu cunosc, din păcate.

— Natașa mă cheamî, preciză fata, într-o americană aproximativă, făcând un gest a lehamite cu mâna. Șî dacă mă mai întrerupi mult, să știi că nu ți-o mai sug. Și-așa mi-i distul di greu.

Roe fusese trimis de urgență la Bagdad, pentru o investigație privind răpirea a doi jurnaliști unguri și a unui cetățean americano-sirian de către o grupare care, până în acel moment, nu revendicase capturarea civililor. Când îi fusese încredințată respectiva misiune agentul avusese foarte multe de comentat, făcându-și șefii să se ia cu mâinile de cap.

— De ce să mă duc tocmai eu în țara aia nenorocită, unde nu există prostituate și nici măcar baruri de noapte? Trimiteți pe altcineva, că eu trebuie să am grijă de „paranormalul" de Lucky. Doar asta e principala mea îndatorire de serviciu, dacă stau bine și mă gândesc.

Ceva mai încolo Tom înțelesese că, dacă era posibil, se dorea să-și atragă și amicul în acea investigație extrem de dificilă. Guvernul, și chiar președintele țării, țineau foarte mult la succesul operațiunii, așa că nu mai era loc de discuții. Ziariștii unguri și americanul acela trebuiau eliberați cu orice preț, în cel mai scurt timp posibil. Întreaga comunitatea internațională era cu ochii pe modul în care vor acționa serviciile secrete

americane pentru eliberarea ostaticilor, iar cum Ungaria făcea parte din NATO, nu mai era loc pentru comentarii.

— Damn it! își aminti el că înjurase, după care o prinse pe Natașa de ceafă, cu intenția pașnică de a o ajută să-l înghită cât mai mult cu putință.

Din fericire pentru el, la capitolul prostituate se înșelase. Ce-i drept, baruri de noapte nu existau în capitala Irakului, dar prostituția prospera de la o zi la alta, grație unor întreprinzători foarte dibaci ce-și făcuseră, de fapt, o socoteală extrem de simplă: acolo unde erau dislocate trupe americane era nevoie și de „fetițe”. Unele chiar frumușele, tinere și fără mari pretenții materiale. Așa că apelaseră la profesioniste din Est, orientându-se cu predilecție spre moldovence. Cât despre băutură, după cum avea să constate Roe mai târziu, își putea procura cantități industriale de la soldații trupelor aliate, care aveau legături strânse cu contrabandiștii.

Thomas Roe o închiriase pe blondă de un metru și optzeci înălțime după ce o alesese dintr-un grup de șase fete, una mai arătoasă decât cealaltă.

Iau numai una pentru început, își zisese el, precaut. Cu prohibiția asta islamică, un nenorocit de proxenet de pe-aici ar putea să-mi ceară și pe mă-sa și pe tac-su pentru o noapte de amor. Și n-aș vrea să-mi arunc leafa pe o lună pentru curul câtorva muieruști, chiar dacă le fac praf rozetele până dimineața în zori.

Când auzi însă că fata valora doar o sută de dolari până a doua zi îi veni să se bată, înciudat, cu palma peste frunte, uitând că ar mai fi avut posibilitatea de a mai negocia prețul. Instinctul îl îndemna ca la banii aceia să le închirieze pe toate șase, cu o anumită reducere, desigur, însă se abținu să revină asupra cererii inițiale. Ar fi bătut la ochi, iar „peștii” ar fi ridicat prețul în zilele următoare. Și asta nu era deloc de dorit, orice s-ar spune. Nu era el genul de om care să strice piața curvelor.

— Suge-o, Natașa! Suge-o bine!

Nici măcar nu-l anunțase pe amicul său, Lucky, că primise dispoziție să părăsească țara. Voia mai întâi să ia de unul singur pulsul acelei afaceri dubioase din Orientul Mijlociu, urmând să apeleze la Samuel Branigan doar dacă era neapărată nevoie. Știa foarte bine că acesta detesta să lucreze pentru CIA, instituție care încercase să-i distrugă viața, transformându-l într-

un fel de robot. În plus, amicul său nu era un angajat al Agenției, cum era el. Lucky avea parte de un tratament preferențial. Dacă voia să se bage, se băga. Alegerea rămânea la latitudinea lui. Își căpătase acest statut de independență doar după ce mai-marii CIA ajunseseră la concluzia că un conflict deschis între ei și „paranormalul” Branigan nu le putea aduce decât ponoase.

— Ei, și-acum întoarce-ți fesele spre mine, darling, că mi-a venit pofta să-ți inspectez măruntaiele, îi ceru moldovencei, încercând să se arate tandru și manierat totodată.

Dar cum fata nu înțelese, de astă dată refuzând s-o mai scoată din gură pentru a cere lămuriri, malacul agent o ridică pe sus și o puse capră pe covor – poziție după care se dădea, de altfel, în vânt.

— Ai, ai, ai! făcu ea, când enorma mătărângă îi sfredeli intimitatea. Da’ mari mai e! Simt cum îmi iau mațâli foc!…

În dorința de a o menaja pe blondă și a-și proteja propria imagine, Tom încercă să fie cât se poate de blând cu ea, intrând și ieșind ritmic, dar cu cât mai multă delicatețe. Nu dorea să se dea zvon printre curvele Bagdadului că americanul acela masiv era vreun distrugător de vaginuri, astfel încât să nu mai poată închiria nicio târfă în zilele pe care le mai avea de petrecut în capitala Irakului.

După cele douăzeci de minute de felație urmară tot atâtea de penetrări modeste pentru Roe și extrem de dure pentru Natașa. Bărbatul îi mângâie spatele, apreciind pielea de o mare finețe și părul ca spicele grâului înainte de cules. Șoldurile arcuite era dăltuite, de asemenea, cu mare generozitate de către natură, la fel ca și țâțele nu mai moi ca niște baloane umplute până la refuz cu silicon. Doar că erau naturale…

Strângând din dinți, pentru a se abține să nu se năpustească asupra iepei ca un cal nărăvaș, Tom începu în cele din urmă să ejaculeze, gândindu-se la înțelegerea între popoare și continente, în ciuda faptului că nu știa prea bine unde se găsea pe hartă țara de origine a tinerei prostituate.

Parcă Moldova a zis, își aduse el aminte, depunând un sărut tandru pe umărul Natașei, care transpirase toată în urma efortului de-a suporta o atât de mare cantitate de penis în ea.

Fără doar și poate, blonda fusese adorabilă; ce mai, o profesionistă în adevăratul înțeles al cuvântului. Iar asemenea calități trebuiau răsplătite pe măsură.

— Mi-a fost foarte bine cu tine, o încredință el, mângâindu-i chipul și obligând-o să-i sugă degetul mare de la mâna dreaptă. Peste zece minute reluăm activitatea, iar dimineață vei căpăta în secret de la mine cincizeci de dolari drept bonus, cu rugămintea să le spui colegelor tale că te-ai simțit minunat în compania mea. Crezi că poți să faci asta? Nu-mi cere lămuriri suplimentare, că așa sunt eu, galanton…

•

— N-aveți nici cel mai mic motiv să vă temeți, îi încredință sirianul Abdul Ibn Obeida pe cei doi jurnaliști unguri, pe care îi invitase la cină la un luxos restaurant din Budapesta. Totul este organizat ca la carte, iar întreaga comunitate arabă de afaceri din Ungaria va sponsoriza această deplasare, prin intermediul meu. În plus, veți avea partea voastră de câștig la întoarcerea în țară: câte cincizeci de mii de euro de fiecare. Trebuie să recunoașteți că e o ofertă extrem de tentantă.

— Dar de ce sunteți atât de generoși cu noi? întrebă Ferenc Ildikó cu suspiciune – ziarista cotidianului Moghior Nemzeti.

— Pentru că interesul nostru ca noile autorități ale Irakului să fie recunoscute în plan internațional sunt foarte mari, recunoscu sirianul, tot numai un zâmbet. Încercăm să obținem niște contracte mari privind reconstrucția țării, iar pentru asta trebuie să ne facem și noi cunoscuți. Mai exact, trustul nostru are intenția de a coordona toate lucrările care vor fi contractate cu firme din estul Europei. Încercăm să devenim un fel de intermediari, unicii intermediari pe această relație.

— Tu ce spui? îl întrebă tânăra în vârstă de douăzeci și nouă de ani pe colegul și iubitul ei, acesta fiind ziarist la Budapest Journal. Acceptăm propunerea sau nu?

Balacs Orban Gyula cumpăni răspunsul secunde bune, fără a putea ajunge la vreo concluzie limpede. În cele din urmă se rezumă să ridice din umeri, eschivându-se de la a se pronunța. În cele din urmă, totuși, zise fără prea multă convingere:

— Din punctul meu de vedere, treaba mi se pare în regulă. Eu am mai fost și în Afganistan, așa că, am o oarecare experiență. Zonele de conflict armat nu mă sperie, Ildikó.

— Atunci totul este în regulă, se grăbi Ibn Obeida să concluzioneze. Am să fac tot posibilul ca poimâine să obțin bilete de avion la cursa Budapesta-Istanbul-Bagdad. Iar în ceea ce privește cazarea voastră, nu vă faceți niciun fel de probleme!

Am să fac rezervare la cel mai confortabil hotel care e amplasat într-o zonă sigură din capitala Irakului. Trebuie să vă mai spun că prietenii mei se ocupă deja cu diligențele necesare ca primul ministru și alți înalți demnitari de stat să vă acorde interviuri în exclusivitate. Veți da lovitura și vă veți alege și cu o groază de bani. Va fi un bun prilej de a vă afirma, atât în presa maghiară, cât și în cea internațională. Nu oricine reușește să realizeze astfel de interviuri în zonele de conflict ale lumii. Iar voi veți fi primii jurnaliști din Est care vor atinge o asemenea performanță. Nu uitați de acreditări!

Sirianul Abdul Ibn Obeida vorbea o maghiară destul de bună, după cei zece ani de când se ocupa cu afaceri pe teritoriul Ungariei, și putea fi bine înțeles de către ziariști. În plus, mai vorbea engleza și, desigur, siriana, descurcându-se la fel de bine în irakiană și în câteva dialecte arabe de largă circulație.

— Așadar, ne-am înțeles? reveni el cu o nouă întrebare, văzându-i pe cei doi nu din cale-afară de entuziaști. N-aveți nici cel mai mic motiv să vă temeți, v-am spus. Totul este aranjat ca la carte...

•

— Ce surpriză pentru mine ca Înălțimea Ta să-mi telefoneze! se bucură Thomas Roe când fu apelat de prietenul său Lucky. Asta e o onoare la care chiar că nu mă așteptam, adăugă el pe același ton ironic.

— Lasă mișțoul și spune-mi unde ești!

— De ce, ai nevoie de mine? se îngrijoră agentul CIA. S-a întâmplat ceva?

— Nu, prietene, nu s-a întâmplat nimic, slavă Domnului! Voiam doar să mă asigur că nu te deranjez.

— Lucky, tu nu mă deranjezi niciodată, doar știi bine asta. Ești cel mai bun prieten pe care-l am și pe care n-am sperat niciodată că o să-l am.

— Deci, unde ești?

Branigan nu prea știa să se descurce cu efuziunile femeilor, darmite cu cele ale bărbaților, așa că trecu peste replica lui Tom fără să-i răspundă.

— Sunt la Bagdad și mă ocup de răpirea a doi jurnaliști unguri și a unui individ care are și cetățenie americană.

Samuel Branigan se miră din cale-afară că amicul său nu-l contactase înainte de plecare. De obicei, atunci când i se

încredința o misiune dificilă – iar masivului Roe numai astfel de misiuni i se încredințau –, șefii CIA se așteptau ca el să-i solicite ajutorul lui Lucky, pentru o rezolvare rapidă și eficientă a cazului. De data asta însă Thomas nu-și deranjase prietenul, sperând să soluționeze singur criza respectivă.

— Nu știu cât de sincer ești cu mine… își exprimă Branigan îndoiala față de vorbele prietenului său. Totuși, spune-mi în linii mari despre ce e vorba! Tot ce știu eu despre ultima răpire a rebelilor irakieni am aflat de pe CNN, așa că nu trebuie să-mi repeți ce am văzut deja la televizor.

— Din informațiile pe care le deținem până la această oră, scenariul răpirii jurnaliștilor unguri a fost pus la cale în urmă cu circa o lună de zile în capitala Ungariei. Se pare că afaceristul Zacharia Hasnaff, cetățean de origine siriano-maghiară, este creierul acestei răpiri. Arăbetele are numeroase afaceri în Ungaria, și toate sunt murdare la maximum. Omul are foarte mulți bani negri, pe care nu-i poate scoate din țară și vrea să-i spele. Un milion de euro a reușit să-l ducă în Elveția, cu ajutorul fratelui său care a fugit din Ungaria, acesta fiind în momentul de față dat în urmărire generală prin Interpol. Hasnaff a aranjat răpirea celor trei jurnaliști, iar a doua zi s-a arătat dispus să plătească răscumpărarea lor și a colaboratorului său, Abdul Ibn Obeida, cu suma de trei milioane de euro. Bani pe care ar urma să-i recupereze ori de la statul maghiar, ori de la comunitatea oamenilor de afaceri arabi din această țară.

— Și astfel ar spăla fără mari probleme trei milioane, intui Lucky.

— Exact, prietene. Poate chiar mai mult, în situația în care așa-zișii răpitori și-ar majora pretențiile pe parcursul negocierilor. Cam asta e miza jocului.

— Totuși, mi se pare ciudat că nu m-ai contactat înainte de plecarea spre Orientul Mijlociu.

— Lucky, recunosc că te-am mințit în câteva rânduri, dar acum îți jur că n-o fac! Pur și simplu n-am vrut să te deranjez, știind cât de… atașat ești tu de Agenție… Bineînțeles că, dacă m-aș fi împotmolit, aș fi apelat la ajutorul tău. Doar pentru asta există prieteni, nu-i așa?

Ca niciodată până atunci, Branigan simți că povestea lui Tom nu părea cusută cu ață albă. Tot ce-i spusese agentul părea verosimil și nu-i stârnea îndoieli.

— În ce stadiu ești cu ancheta în acest moment? întrebă Lucky, fără a mai face vreo remarcă la ultimele cuvinte ale agentului CIA. Ai mirosit ceva?

— Cum să nu, prietene! Doar n-am venit tocmai până la Bagdad ca să fac nani pe mine. Am descoperit deja o rețea de prostituate estice de nădejde. Majoritatea sunt niște moldovence de mai mare dragul să le-o tragi, care costă o noapte întreagă aproximativ cât jumătate dintr-o cină modestă la un local de mâna a doua. Sincer vorbind, îmi pare rău că nu ești și tu cu mine aici, ca să ne bucurăm amândoi de asemenea prospături.

— Tom, eu mă referem la investigația privind răpirea jurnaliștilor, despre care vuiește întreaga presă internațională, dar mai ales cea maghiară…

— Da? făcu agentul pe miratul. Nu m-am prins… Ăăă, în această privință… ăăă… de mâine am să încep să sap. Nu cred că afacerea va fi prea dificilă cu desculții ăștia de arabi, chiar dacă sunt înarmați cu pistoale automate AK-47 rusești și cuțite lungi, cu care taie căpățânile ostaticilor.

— Știu, am văzut și eu câteva secvențe îngrozitoare pe Internet. Bine, Tom, acum te las. Și, fiindcă am crezut povestea ta, am să-ți ofer sprijinul. Dacă ai nevoie de mine, sună-mă! Sincer să fiu, m-a impresionat drama celor doi, fiindcă în ceea ce-l privește pe cel de-al treilea așa-zis ostatic, americanul arab, mi-ai spus că este de fapt un complice al acestei răpiri. Ai văzut că, după ce televiziunea din Qatar a difuzat imagini cu toți trei, arăbetele a dispărut. Probabil că jurnaliștii unguri și-au dat seama cine i-a băgat în rahat și l-au repudiat.

• Capitolul 2 •

— Și spui că totul e aranjat, că ziariștii au înghițit gălușca…, i se adresă sirianul Zacharia Hasnaff prietenului său, împreună cu care desfășura o sumedenie de afaceri nu tocmai curate, atât pe teritoriul Ungariei cât și în lumea arabă.

— Da, prietene, răspunse Abdul Ibn Obeida. În două zile plecăm și Allah – fie-i numele lăudat în veci! – ne va călăuzi.

— La ilaha illal lahu Muhammadum rasulul lahl, intonă Hasnaff, ridicându-și mâinile cu palmele-n sus până la înălțimea umerilor și privind tavanul alb al încăperii unde se aflau.

Orice musulman își mărturisește astfel credința, susținând că „nu există alt Dumnezeu decât Allah, iar Muhammad este mesagerul lui Allah”.

— Cu Zakah[1]-ul cum stai? reveni acesta. Ai strâns banii de la musulmanii de-aici?

— Cum să nu-i dea, Zacharia-baba, cum să nu-i dea?! Ba chiar au cotizat mai mult decât m-am așteptat. Mai ales cetățenii de origine irakiană au contribuit cu un Zakah frumușel. Le-am spus că e nevoie de fonduri suplimentare pentru lupta privind eliberarea țării lor și și-au deșertat pe loc buzunarele. La cât estimez eu costurile acestei călătorii, n-am să cheltuiesc mai mult de zece la sută din ei. Restul ne rămâne nouă, de bună seamă.

— Ai luat legătura cu Al-Qaida? își continuă Hasnaff interogatoriul.

— Nu direct, ci prin intermediul unei rețele care luptă pentru gruparea lui bin Laden. Am procedat exact ca data trecută.

— Când data trecută? se miră Zacharia.

---

[1] *Zakah*-ul – contribuție pe care trebuie să o plătească credincioșii prosperi – constituie cel deal treilea pilon al Islamului, însemnând a purifica sau a curăța. Această plată obligatorie, reprezentând 2,5 la sută din câștigul realizat într-un an, care nu este nici caritate, nici taxă, se achită în bani gheață, prin intermediul instrumentelor bancare, în bijuterii din aur sau argint. Religia spune că plătirea obligației numită *Zakah* este un mod prin care credincioșii musulmani își păstrează averea curățită de avariție și lăcomie, iar banii strânși sunt cheltuiți pentru sprijinirea săracilor, plata salariilor colectorilor, eliberarea sclavilor, ajutorarea datornicilor sau a călătorilor nevoiași.

— Să nu-mi spui că ai uitat de 11 septembrie, că nu te cred! La câți bani am donat atunci…

— Ah, da, cum să nu-mi amintesc… Continuă cu rețeaua aia!

— Este vorba despre Al-Tawhid Wal-Jihad (ATWJ), care este condusă de iordanianul Zul Musad al-Zarkani, locotenentul lui Osama bin Laden în Irak. El va pune planul nostru în aplicare și lui îi vom da banii care i se cuvin. Restul nu ne interesează. Nu-ți face griji, mi-am luat toate măsurile de precauție necesare. N-avem cum să dăm greș. Cei trei vor ajunge în siguranță în Ungaria, în cazul în care planul nostru va fi dus la bun sfârșit. Altfel, Allah să le mântuiască sufletele păcătoase…

Zacharia îl privi lung, încercând să cântărească riscurile la care se expunea prietenul său din copilărie, ce l-ar fi putut trage după el dacă operațiunea răpirii jurnaliștilor unguri ar eșua.

— Foarte bine, își frecă Hasnaff mâinile mulțumit, după care începu să răsucească alene mărgelele albastre de care nu se despărțea decât în somn. Atunci, să săvârșim împreună Salah-ul, pentru că „Allah îi iubește pe cei ce se întorc spre El și își păzesc curățenia”.

Abdul surâse, mulțumit că-i fusese pe plac mentorului și prietenului său, pregătindu-se imediat de rugăciunea de după apus, numită Maghrib, care începe cu wudu’ – spălarea rituală.

Cei doi se deplasară într-o cameră de baie special amenajată, se așezară pe niște scăunele amplasate în fața unor robinete montate în perete, apoi se descălțară și își suflecară mânecile cămășilor până mai sus de coate.

— Bismillahi al rahmani al rahiam (în numele lui Allah, cel Milostiv, îndurător) începu Zacharia să recite, spălându-și de trei ori mâinile până la încheietura pumnului.

Abdul îl imită întocmai, apoi arabii luară de trei ori apă în gură, clătindu-se tot de-atâtea ori, își spălară nasul și îl suflară pentru a-l curăța. Tot de trei ori se udară cu apă de la urechea dreaptă până la cea stângă și de la frunte la gât. Urmară antebrațul stâng și cel drept, părul, urechile, ceafa și în final picioarele până la glezne, începând cu dreptul. Ultimul cuvânt îi aparținu lui Abdul Ibn Obeida.

— Ash hadu an la ilaha illal lahu wahdahu la sharikalahu wa ash anna Muhammadan ’abduhu wa rasuluhul (Mărturisesc că nu există alt Dumnezeu decât Allah, că El este unic și nu are

pereche; mărturisesc că Muhammad este slujitorul și mesagerul Său).

— Allah să-ți călăuzească pașii, Abdul! Ție și iordanianului Zul Musad al-Zarkani.

•

Thomas Roe se cazase la hotelul Arabelle, acolo unde locuiseră ziariștii unguri Ferenc Ildikó și Balacs Orban Gyula, împreună cu ghidul și translatorul lor americano-sirian, înainte de a fi răpiți, adică în urmă cu mai puțin de-o săptămână. Hotelul era amplasat în cartierul istoric al Bagdadului, o zonă rezidențială, ce-i drept, dar nici pe departe una sigură, după cum putuse afla lecturând un raport al CIA încă din avion.

Atent în general la tot ce mișca în jurul lui, agentul preferă să meargă pe jos până la ambasada SUA, aflată pe artera Nazi Hikmat Bayk, pentru a se întâlni cu șeful biroului CIA din Irak, Carlos Buttino De Sarno. În scurt timp ajunse în zona verde a vechiului oraș, acolo unde atacurile armate și terorismul erau rar întâlnite.

Trecu fără niciun fel de dificultate de cordoanele de securitate compuse din militari americani și irakieni, aceștia din urmă aparținând noii puteri instalate la Bagdad. Această performanță fu posibilă mai mult grație limbii pe care o vorbea decât actelor pe care le prezenta. Ba mai mult, unul dintre soldații lui Bush, aproape la fel de înalt ca el, își permise să-l bată pe umăr, spunându-i cu ironie:

— Pal, dacă ai de gând să cauți curve în zona verde te asigur că vei avea ceva dificultăți. Cererea este mai mare decât oferta.

Devenit dintr-o dată interesat de subiect, Tom îl trase pe celălalt ceva mai deoparte, întrebându-l complice.

— Și care-i prețul?

— Șaptezeci și cinci de dolari, în medie.

— Tot moldovence?

— Majoritatea.

— Eu am plătit aseară doar cincizeci de verzișori, minți agentul cu nerușinare, pentru a-l încerca pe conaționalul său.

— Da’ nu în zona asta considerată sigură…

— Așa e. Mai e mult până la ambasadă? întrebă el în final, consultându-și ceasul și aprinzându-și un trabuc cubanez.

— După primul colț mai mergi vreo sută de metri, apoi faci dreapta, treci pe lângă Parlament și o găsești. E tot pe partea

dreaptă, n-ai cum să n-o observi. Și nu oferi mai mult de o sută, oricât de frumoasă ar fi târfa, că ne strici prețul! mai strigă soldatul în urma lui, întorcându-se apoi amuzat la postul său.

Trecătorii păreau destul de curați și, dacă făcea abstracție de portul tradițional al irakienilor, lui Tom i se părură destul de normali.

Cum or putea oamenii ăștia să decapiteze prizonieri, asta n-am să înțeleg niciodată… își zise el, întrebându-se cu o extremă curiozitate ce frumuseți s-ar putea ascunde în spatele acelor baticuri absurde pe care le purtau cele mai multe dintre femei.

Din nefericire, cele ce-și ascundeau doar părul erau ori urâte și bătrâne, ori străine de acele locuri.

Într-adevăr, soldatul avusese dreptate. În mai puțin de-un sfert de oră, când trabucul său nu ajunsese nici la jumătate, zări steagul american fluturând – mândru din cale-afară – pe o clădire impozantă ce se întindea cel puțin pe trei mii de metri pătrați, bașca acareturile.

Spuse la poartă că e așteptat de așa-zisul consul III al ambasadei, Carlos Buttino De Sarno, se lăsă percheziționat, după care un alt soldat îl conduse undeva la etajul al doilea al masivei clădiri care, deși foarte robustă, fusese construită cu cel puțin cincizeci de ani în urmă. Secretarei care-și făcea unghiile de zor nu-i acordă decât o privire scurtă, observând doar că e blondă și are o piele mult prea albă pentru zona în care se afla, adică în Orientul Mijlociu.

Consulul îi ieși în întâmpinare cu brațele deschise, de parcă l-ar fi așteptat de-o viață să sosească în capitala Irakului, ca să-l calce pe nervi. În ciuda faptului că ocupa o funcție incomparabilă cu cea a lui Roe ca importanță, știa din proprie experiență că nu trebuia să se joace cu oamenii Agenției veniți în misiuni speciale de maximă importanță. Greșise o dată și fusese catapultat de la Roma tocmai la Bagdad, așa că nu-și mai permitea să riște.

— Din câte am înțeles, ieri ați aterizat, îl invită Buttino De Sarno să ia loc pe o canapea mare din piele albă, așezându-se la circa doi metri distanță de el. Cu ce vă pot fi de folos?

— În primul rând spunându-mi pe nume, ca toată lumea, adică Tom, îi ceru colosul de peste doi metri înălțime și o sută cincizeci de kilograme.

Ba chiar încercă să-i arunce consulului un surâs, dar chestia asta nu-i mai ieși.

— OK! se bucură gazda că bărbatul măcar era unul dintr-o bucată. Nici mie nu-mi place protocolul.

Inițial se temuse că avea să se întâlnească cu cine știe ce spilcuit, și acum era destul de mulțumit că lucrurile nu stăteau deloc așa.

— Carly dragă, știi foarte bine care e misiunea mea pe pământ irakian. Trebuie să eliberez nu știu ce fraieri de unguri și un american de origine siriană, care e băgat în rahat până-n gât în răpirea ziariștilor respectivi. Dar ce nu știi, poate, e că eu lucrez cu metode al dracului de neortodoxe.

— Ca noi toți, de altfel, râse De Sarno, amuzat. Nu-i nicio problemă… Aici nu s-a prea auzit despre drepturile omului și, dacă n-ar fi presa internațională, nici nu s-ar auzi. Așa că n-avem de ce ne face probleme. De ce ai nevoie?

— Aș bea un ceai rece, continuă Roe, aprinzându-și un nou trabuc. Și mi-ar fi folositoare o armă de un calibru care să mi se potrivească.

Consulul îi dădu secretarei dispoziția să aducă două ceaiuri, apoi deschise un seif cât toate zilele și îl invită pe musafir:

— Servește-te cu ce poftești. La Bagdad faci repede rost de o armă, la fel ca la noi, în America, doar că nu de aceeași calitate. Astea de pe-aici sunt cam depășite moral, dar în privința funcționării să nu-ți faci niciun fel de grijă. La subsolul al doilea avem un poligon de tragere și le poți proba pe fiecare în parte.

Dar agentul nu-și mai asculta de mult colegul, fiindcă rămăsese cu gândul la secretara cea blondă care, la ultima apariție, i se înfățișase mai mult ca o iapă în călduri decât ca o prezență neatrăgătoare și prea palidă, cum o evaluase când trecuse pe lângă ea ceva mai devreme. De parcă ar fi contat vreodată culoarea pielii pentru el…

— Pune-le pe birou ca să le examinez, mormăi colosul, cu ochii pironiți pe ușă, ca să remarce întoarcerea cu ceaiuri a celei pe care o considera deja o târfă de lux și la care râvnea ca un adolescent întârziat.

Blonda își făcu apariția mai repede decât ar fi fost normal, ceea ce însemna că se cam grăbise.

Călca pas peste pas, ca manechinele, adică îl punea pe fiecare înaintea celuilalt, unduindu-se provocator din șolduri, de

parcă s-ar fi deplasat pe sârmă. Bineînțeles că de astă dată observă interesul pe care i-l stârnise impresionantului vizitator și încercă să dea tot ce-avea mai bun în ea, pentru a fi la înălțime.

Dacă nu i-o trag târfei ăsteia, mă sinucid! decretă Tom în gând, simțind că glandele salivare i-o luau razna, cu ochii la giganticul piept al secretarei. A doua blondă în tot atâtea zile, și asta unde?... Tocmai la Bagdad, într-o zonă de conflict armat?... Chiar că nici Lucky n-ar fi fost capabil să prevadă o asemenea grozăvie, pe onoarea mea. Ce mai, sunt bun de Cartea Recordurilor.

Femeia, să tot fi fost trecută de douăzeci și cinci de anișori, regreta sincer faptul că, înainte de veni cu tava, trăsese prea mult în jos de minijupul și-așa prea scurt, ca să nu i se vadă – chipurile – chiloțeii. Și-atunci îi veni ideea salvatoare. Se apropie de el cu grație și se aplecă pentru a depune paharul de ceai pe măsuța din fața canapelei, astfel încât el să poată vedea pe la spate tot ce dorea. Apoi, mai făcu un pas pentru a lăsa și paharul de ceai al consulului, la un moment dat prefăcându-se că se dezechilibrează din pricina distanței.

Atent ca în imediata lui apropiere să nu se producă vreun accident, agentul se grăbi s-o sprijine, sărindu-i în ajutor. Cu o rapiditate demnă de o cauză mai bună o prinse pe blondă cu ambele mâini de fese, o ajută să-și recapete siguranța pe papainoagele acelea de picioare și constată că „dorsalul” era tare ca al unei fete mari. Apoi, un deget îi alunecă pe lângă chiloțelul minuscul, fiind întâmpinat de o blăniță scurtă și puțin cam aspră, indiciu că secretara tocmai își vizitase cosmeticiana.

— Sorry! bălmăji ea, prefăcându-se intimidată de situația în care se afla.

Cu toate astea, nu schiță niciun gest pentru a se îndepărta, ci dimpotrivă. Tom ar fi fost în stare să jure că se mișcase puțin, astfel încât nebunaticul lui deget să-i exploreze și mai bine intimitatea. Din acea stare tensionată îi readuse Buttino De Sarno cu picioarele pe pământ, stârnind gânduri criminale în mintea lui Roe.

— Asta e tot pentru moment, dar dacă ai o preferință anume într-o zi sau două se va rezolva, se referi el la armamentul pe care-l întinsese pe birou. Facem o comandă telefonică la bază și se rezolvă.

Aș prefera-o pe târfa ta pentru azi, îi veni malacului să răspundă, crezând că gazda la asta se referise.

— Vorbeam despre arme mai sofisticate… îl lămuri consulul, simțindu-l pe agent dus cu gândul departe. De asemenea, muniție primești câtă poți căra de la armurierul ambasadei, adăugă el, înțelegând că între cei doi avusese loc o… atracție la prima vedere.

Atunci și blonda își văzu de treaba ei, mișcându-se însă cu încetinitorul, pentru a nu pierde brusc senzațiile de mai devreme, ce o copleșiseră.

După ce ușa se închise în urma ei, iar Tom luă o gură zdravănă de ceai pentru a-și reveni, glasul gazdei se făcu din nou auzit.

— Pe care-o alegi?

— Pe aia de adineauri, nu se mai putu abține agentul. Slabă, cu picioare până-n gât și țâțe cât casa – exact genul meu…

— Ha, ha, ha! se amuză De Sarno, deși nu era tocmai râsul lui. Te referi la secretara mea!…

Ba nu, la mă-ta! îi veni agentului să-i răspundă, aruncându-i o privire piezișă. Pe ea vreau s-o regulez! adăugă pe un ton ce nu admitea replică.

Lăsându-i timp pentru a-și repara greșeală înainte de a-l lua la pumni, Roe se apropie de biroul unde fusese întins armamentul pus la dispoziție, constatând cu ușurință că nicio armă nu avea vreo serie pe ea, toate fiind înlăturate cu flexul sau cu vreo altă sculă așchietoare.

— Și cum am să justific eu portul unui pistol neînregistrat la controalele care se tot fac prin oraș? întrebă Thomas, încercând să aleagă între un Walther P 99, un Smith&Wesson cu butoiaș și o Beretta 92 FS Match, care după părerea lui nu erau nici pe departe niște arme depășite moral.

— Simplu, vei primi o legitimație de cadru activ al ambasadei americane, care are o particularitate anume. Soldații noștri știu despre ce este vorba, fiind instruiți să ofere chiar și sprijin necondiționat în situația în care sunt solicitați de purtătorul unei astfel de legitimații. Deci, pe care o preferi?

Pe blondă, îi veni agentului să răspundă pentru a doua oară. Ce, ești greu de cap?

Totuși, se abținu, dar înainte de-a alege ultimul dintre revolverele pe care pusese ochii mai privi o dată în direcția în care dispăruse acea iapă în călduri.

— Calibrul nouă milimetri chiar că ți se potrivește, admise falsul consul cu sinceritate. Eu unul aș fi ales o armă mai ușoară sau un pistol automat, spre exemplu. Acest calibru provoacă prea multă mizerie în jur…

— Și cum m-aș putea deplasa cu un AK-47 sau cu un Magnum 300 pe căldura asta? ripostă agentul, ușor iritat.

— Aici cred că ai dreptate, admise Carlos Buttino De Sarno. Îți trebuie și o mașină, bănuiesc, întrebă el, ca să demonstreze că nu era complet tâmpit.

— Deocamdată, nu. Am să-ți cer una atunci când voi avea nevoie de așa ceva. Ceea ce-mi lipsesc mie acum sunt informațiile despre caz. Cu asta te-aș ruga să continui!

— Oricum, ia cartea mea de vizită! Găsești acolo și numărul de mobil.

• Capitolul 3 •

Lucky urmărea cu atenție toate canalele de știri din America, în special televiziunea CNN, încercând să stocheze în memoria lui de elefant cât mai multe informații despre răpirea jurnaliștilor unguri. După ce vizionase declarațiile părinților celor răpiți și pe cele ale autorităților maghiare, nu mai putea sta deoparte. Trebuia să se implice în rezolvarea acelei situații de criză, fiind convins că putea fi util în descoperirea răpitorilor și eliberarea ostaticilor. Iar pe lângă cei trei se părea că gruparea teroristă o mai deținea ostatică și pe Martina Bernard, o jurnalistă franțuzoaică.

În paralel se apucase să învețe irakiana, și era convins că, datorită capacităților paranormale cu care se trezise după douăzeci de ani de comă, în câteva zile avea s-o vorbească la perfecție.

— Ia te uită! se miră el cu glas tare. Tatăl unguroaicei este un parlamentar aflat în partidul de guvernământ. N-ar fi exclus ca povestea asta să aibă și unele conotații politice.

Din câte înțelesese până atunci, un mare om de afaceri sirian – care-și desfășura activitatea în special pe teritoriul Ungariei – era bănuit ca fiind cel ce pusese la cale răpirea jurnaliștilor. Iar Zacharia Hasnaff se număra printre apropiații partidului de guvernământ, pe care-l sponsorizase la greu în mai multe ocazii, astfel încât afacerile sale oneroase să nu fie luate la bani mărunți de autoritățile statului. Cu alte cuvinte, își cumpărase protecția cu banii negri obținuți în Ungaria. Și, până de curând, afacerea îi mersese de minune.

Chiar a doua zi după răpirea ziariștilor și a cetățeanului americano-sirian Zacharia ieșise în presă, arătându-se gata să achite o așa-zisă răscumpărare de trei milioane de dolari care i-ar fi fost cerută pentru eliberarea ostaticilor. Răscumpărare care – așa cum avea să se dovedească mai târziu – nici măcar nu fusese formulată de răpitori. Ceva scârțâia. Probabil că nu se sincronizaseră, ori teroriștii încercau să-i forțeze mâna organizatorului tărășeniei, ca să obțină mai mulți bani de la acesta. Televiziunea Al Jazeera din Qatar, prin care rețeaua lui

Osama bin Laden și alte grupări teroriste își fac publice mesajele, difuzase imagini cu cei trei ostatici, iar ziarista Ferenc Ildikó precizase cu claritate și în limba engleză că răpitorii n-au cerut niciun ban de la nimeni. Nu era vorba decât despre o isterie generată de Zacharia, în cine știe ce scopuri ascunse.

Povestea asta nu e cusută cu ață albă, ci cu una străvezie! aprecie Lucky în gând, căutând noi informații de pe un canal de știri pe altul.

Între timp, autoritățile maghiare comiseseră o gafă de proporții. Îl arestaseră pe afacerist, toți prietenii din partidul de guvernământ, al cărui membru era și Hasnaff, luându-și mâna de pe el și susținând că nu-l cunosc defel sau îl întâlniseră doar așa, întâmplător. Iar o asemenea reacție din partea ungurilor putea stârni în orice moment furia răpitorilor, care așteptau să fie plătiți pentru efortul depus, iar nu plimbați cu vorba.

Poate n-ar fi rău să închid puțin ochii și să mă concentrez asupra ostaticilor, se gândi Lucky, în lipsă de altceva mai bun de făcut. Măcar de m-aș asigura că jurnaliștii sunt în viață…

•

— Ce-ai vrea să știi? întrebă consulul.

— Totul despre arabi, răspunse agentul CIA aflat în misiune specială pe teritoriul Irakului.

N-avea niciun chef de prelegeri interminabile, dar era convins de faptul că, fără respectivele detalii, nu va ajunge niciodată să rezolve acel caz încâlcit.

— Ați luat legătura cu gruparea lui al-Zarkani? reveni Tom cu o nouă întrebare.

— S-au făcut preparativele necesare prin intermediul unor savanți islamiști din Bagdad care, din punct de vedere religios, sunt adevărații conducători ai statului. Consiliul Clericilor Musulmani este foarte respectat și are o mare influență printre adepții Islamului, continuă repede Buttino De Sarno cu explicațiile, astfel încât să nu fie întrerupt. Nu că teroriștii ar face tot ce zic înțelepții, însă țin cont de părerile acestora, fiindcă savanții au mare priză la mase. Iar fără complicitatea și ajutorul celor mulți, rezistența irakiană nici n-ar fi existat. Ca o dovadă în plus, după statisticile CIA, din trei irakieni unul îi este încă fidel odiosului Saddam, altul e anarhist, iar cel de-al treilea se teme de primii doi.

— Ca dracu'! exclamă Roe, surprins de cele auzite. Păi, asta e o țară absolut neguvernabilă, pe legea mea!

— Exact așa și e.

— În regulă, mai vedem noi. Acum aș vrea să-mi spui despre arăboii ăștia nespălați…

— … Nu sunt nespălați deloc, îl asigură consulul ambasadei americane la Bagdad, care de fapt reprezenta interesele CIA. Poate că ai să fii surprins, dar vin în contact cu apa de mai multe ori pe zi decât restul lumii.

— Serios?! se miră agentul cu sinceritate. N-aș fi crezut…

— Religia le impune treaba asta. În ceea ce privește Islamul, avem un specialist la ambasadă care ar putea să-ți furnizeze toate informațiile pe care le dorești.

— Foarte bine, aș vrea să-l cunosc cât mai curând posibil.

— Dar l-ai… cunoscut deja, zâmbi De Sarno, complice. E chiar secretara mea, Hafsa Bergman, pentru prieteni, Hafy.

Thomas Roe rămase cu gura căscată, ca la circ. La o surpriză de asemenea proporții chiar că nu se așteptase.

— Blonda? dori să el să se asigure că nu era vorba despre vreo altă secretară a lui De Sarno – una grasă, bătrână și urâtă.

— Chiar ea. Provine dintr-un tată suedez și o mamă irakiană. În urma educației primite în copilărie și adolescență s-a simțit datoare să-și aprofundeze cunoștințele, absolvind o facultate americano-arabă de pe teritoriul SUA. De aceea a fost angajată de Agenție. Din păcate pentru ea, până acum n-a putut avansa, rămânând doar o secretară într-o zonă de conflict. Dar te asigur că au existat multe motive bine întemeiate pentru asta. Ne-am zbătut să o ținem aici, pentru că ne este extrem de utilă din toate punctele de vedere, dacă înțelegi ce vreau să spun…

— Cu alte cuvinte… e accesibilă? nu-i veni lui Tom să creadă că auzise bine ultimele cuvinte ale interlocutorului său. Și se pricepe?

— De asta să nu te îndoiești… Hafy e o profesionistă în adevăratul înțeles al cuvântului. Pe toate le știe…

Odată cu ultimele sale vorbe, De Sarno apăsă un buton, chemând-o pe blondă la ordin. Aceasta își făcu apariția, toată numai zâmbet și gata să execute orice dispoziție primită din partea superiorilor ei.

Parcă nu mi se mai pare la fel de albă precum laptele proaspăt pus la prins, remarcă Tom, care o privea pe suedeza

irakiană cu alți ochi ca prima dată. Are chiar o nuanță de piele ce bate spre arămiu. Dar bate puțin, ce-i drept…

— Hafy, colegul nostru Tom are nevoie de ajutorul tău, începu Buttino De Sarno să-i explice de cum intră femeia în birou, de astă dată fără a mai fi tras în prealabil de minijupă în jos. Pentru a-și putea duce misiunea la bun sfârșit, îi sunt necesare informații și detalii pe care numai tu i le poți furniza, fără mari eforturi. Ai vrea să ne dai o mână de ajutor?

Să fac mofturi, să nu fac? se întrebă domnișoara Bergman, în vreme ce-și imagina tot felul de poziții erotice în compania colosului de peste doi metri înălțime. Mai bine mă prefac că mă împiedic…

— Eu știu dacă pot fi folositoare?!… Agenția ar fi de acord să mă implic?

— Bineînțeles, draga mea, Agenția suntem noi, o asigură consulul, apropiindu-se de ea și ciupind-o ghiduș de o fesă. Ce, nu-ți mai aduci aminte?!

— Atunci, răspunsul meu nu poate fi decât afirmativ, zâmbi ea galeș, privindu-l provocator pe musafir. Domnule…

— … Tom, pentru prieteni.

— Hafy, pentru… Unde vor avea loc… discuțiile? își mai întrebă ea șeful direct, deja simțind o plăcută mâncărime între picioare.

— Ți-aș rămâne îndatorat dacă l-ai invita la tine, răspunse șeful. Știi că nu prea stăm bine cu spațiul pentru birouri, iar hotelul în care s-a cazat colegul nostru nu se află într-o zonă sigură a Bagdadului. Dar te-aș ruga să nu uiți că, înainte de a pleca, Tom trebuie să ajungă la armurier, ca să primească niște muniție. Uite aici un bilețel, mai adăugă el, mâzgălind câteva cuvinte pe o foaie de hârtie. Să nu uiți! repetă „consulul” fără sens, parcă părându-i rău că-și împrumuta târfa.

•

Într-un colț al încăperii, ghemuiți unii într-alții, ostaticii asistau la rugăciunea de seară – numită „Isha” – a celor doi musulmani care-i țineau aproape în permanență sub amenințarea armelor. Automatele acestora fuseseră depuse în imediata lor apropiere, așa că prizonierii n-aveau nici cea mai mică șansă de izbândă în cazul unui atac prin surprindere. Ildikó îi șopti Gyula ceva, dar o uitătură urâtă a unuia dintre arabii mascați le dădu fiecăruia

dintre prizonieri să înțeleagă că nu era cazul să-și forțeze norocul tocmai atunci.

Până în acel moment fuseseră tratați destul de omenește, fiind duși ori de câte ori doreau la punctele sanitare și hrăniți îndestulător, chiar dacă era vorba despre o mâncare ce le ardea mațele de iute ce era și le provoca greață datorită seului abundent folosit la gătit.

„Văzându-i”, Lucky se bucură în gând fiindcă Ferenc Ildikó, Balacs Orban Gyula și sirianul păreau sănătoși, reflectând la șansele acestora de a scăpa cu viață din rahatul în care intraseră până-n gât și de bună voie.

Cu un nou efort de concentrare, chiar dacă se afla în transă, reuși să observe că, la un moment dat, când Ibn Obeida se ceru la baie, stătu de vorbă cu un al treilea musulman, ce părea a fi șeful celorlalți doi. Cum deprinsese irakiana aproape la perfecție, înțelese nouăzeci și cinci la sută din conversație.

— Până acum totul este așa cum ai spus tu că o să fie – lăudat fie Allah! –, însă presa face prea mult scandal, mai ales cea maghiară, dar și cea internațională, iar nouă asta nu ne place deloc, mai ales lui al-Zarkani.

— Dar nu-i vina nimănui, Ikrima, trebuie să-i explici fericitului întru Allah! O asemenea răpire nu putea rămâne departe tocmai de ochii iscoditori ai ziariștilor. În plus, prețul ostaticilor crește în asemenea situații. Mai bine, spune-mi, s-a luat legătura cu Zacharia Hasnaff?

— Chiar a doua zi după operațiune. Însă, după ce-am difuzat imaginile acelea pe Al Jazeera, lucrurile s-au mai încurcat puțin. Dacă Zacharia n-ar fi făcut publică informația că a stat de vorbă cu noi și că solicităm o recompensă de trei milioane de dolari, nu s-ar fi ajuns aici. E numai vina lui. Și a ta, dacă mă gândesc bine…

Ultimele vorbe ale lui Ikrima – superiorul celor doi gardieni ai ostaticilor – îl făcură pe Ibn Obeida să-i înghețe sângele-n vine, știind cât de imprevizibili, răzbunători și iuți la mânie erau cei cu care se înhăitase.

— Dar eu n-am nici cea mai mică vină – pe Allah, fie-i numele pomenit în veci! Eu am fost aici, cu voi, ca să mă asigur de reușita planului nostru. N-ai ce să-mi reproșezi… V-am fost și-am să vă fiu loial până la capăt. Nu uita că și noi am ajutat cu bani la pedepsirea americanilor, pe data 11 septembrie…

— Nu-ți pot adresa reproșuri în mod direct, Abdul, aprecie Ikrima, pe gânduri. Dar dacă Hasnaff ne face probleme și nu scoate banii promiși, pe lângă căpățânile câinilor de ziariști se va rostogoli și al tău, te asigur!

— Ikrima, orice s-ar întâmpla, situația se va rezolva în chip fericit, iar voi veți primi banii ce vi se cuvin. Și dacă Zacharia va avea necazuri cu autoritățile din Ungaria în urma declarațiilor făcute, comunitatea oamenilor arabi de afaceri îi va răscumpăra pe ostatici, ai să vezi. Doar sunt de-ai noștri.

Teroristul îl privi pe Ibn Obeida ca pe un vierme, persiflându-l:

— Numai că uiți un amănunt foarte important în legătură cu viața ta, fiu nevrednic al Islamului. Într-o atare situație, tu nu ne mai ești de niciun folos. Putem negocia foarte bine și în mod direct cu comunitatea aia despre care tot vorbești. De ce-am mai avea nevoie de unul ca tine?... În plus, am da populației irakiene un exemplu demn de ținut minte pentru cei ce nu ne sprijină în lupta noastră sfântă împotriva necredincioșilor ce ne-au cotropit țara. Jihad! își încheie Ikrima monologul, bătându-se cu pumnul în piept.

Simțindu-l prea iritat și calculând că n-avea prea multe șanse să-l îmbuneze în acele clipe, Abdul renunță să-și mai etaleze bunele intenții și loialitatea față de cauză, lăsându-l pe Ikrima în plata lui. Pe timpul nopții mințile se mai limpezeau, iar odată cu ivirea zorilor Allah avea să le călăuzească din nou destinele.

Lucky deschise ochii anevoie, realizând două lucruri esențiale. În primul rând, ostaticii se aflau pentru moment în siguranță, dacă așa se putea numi starea lor de prizonierat, în mâinile unor teroriști și într-o țară arabă aflată în plin conflict cu întreaga lume civilizată. Iar în al doilea, asasinarea lui Abdul Ibn Obeida n-ar fi fost o mare tragedie pentru ziariști, chiar dacă sirianul avea și cetățenie americană. Din pricina oboselii nu reuși să mai reflecteze asupra altor elemente ale viziunii pe care o avusese, cum ar fi adevărata identitate a răpitorilor, locul în care aceștia își țineau prizonieri ostaticii, de ce forțe dispuneau și alte asemenea. Capul i se prăbuși pe speteaza fotoliului, iar el căzu într-un somn adânc până aproape de miezul nopții, când reuși să se târască până în pat. Transa în care se cufundase de bunăvoie îl obosise peste măsură.

• Capitolul 4 •

— Ce-ai vrea să știi de la mine? îl întrebă secretara consulului III al ambasadei americane la Bagdad pe agentul special venit în misiune, după ce îl omeni cu o bere rece.

Aceasta își ducea existența într-o cămăruță destul de mică pentru gusturile lui Roe, căruia nu-i plăceau spațiile prea strâmte. Acolo nu încăpeau decât un pat cam mic, două fotolii ce păreau șubrede, o măsuță, un birou, un șifonier cu doar două uși și o bibliotecă arhiplină, ticsită cu tot felul de cărți și hârțoage. Noroc că mai existau – tot pentru uzul exclusiv al celei pe care o chema Hafsa Bergman – o bucătărioară și o cameră de baie doar cu duș.

— Mai multe, și nu știu cu care să încep… se bâlbâi malacul. În primul rând, spune-mi dacă mai ai și altceva de băut prin garsonieră. Nu de alta, dar după ce consum o bere mă piș două, ha, ha, ha!

— Afirmativ! răspunse blonda, surâzându-i ca între colegi aparținând aceluiași serviciu secret.

Și, ca să dovedească faptul că nu spunea vorbe-n vânt, din trei mișcări se postă în fața lui cu două pahare și o sticlă de whisky Ballantines în mâini.

— Altceva? reveni ea, surâzătoare ca o zi de primăvară.

— Ar fi nimerit să-mi dai unele informații despre arabii ăștia, vreau să spun despre obiceiurile lor… dar nu prea multe, ca să mai avem timp și pentru altceva…

— Bineînțeles că pot să-ți vorbesc într-una despre civilizația arabă în special și despre cea irakiană în general. Sau invers, cum preferi… Altceva?

— Vrei să faci dragoste cu mine? îndrăzni Tom, cu ochii la picioarele lui Hafy, care parcă nu se mai terminau de lungi ce erau.

— Doar nu și pentru asta ne aflăm aici?… răspunse ea cu o întrebare, părând sincer nedumerită.

Încântat de cele trei răspunsuri mai mult decât mulțumitoare, agentul rămase urgent doar în pantaloni, turnându-și o dușcă

zdravănă de whisky în pahar. Când dădu să i-l umple și ei, fata îl preveni:

— Pentru mine mai puțin, că trebuie să mă și concentrez la ce-ți voi spune.

— Nu te teme, n-o să vorbim noi prea mult, se amuză colosul. Poate că am eu nevoie de informațiile pe care tu mi le poți furniza, însă și altceva îmi trebuie de la tine, o lămuri el, trăgând-o mai aproape, pentru a încerca pofticios consistența acelui piept care-l înnebunea de-a dreptul.

— Dar nu este nicio problemă, ursulețul meu, se amuză blonda, în vreme ce începea să se dezbrace în fața lui, fără niciun fel de prejudecată. Pot să vorbesc și dacă mă regulezi…

La așa ceva, Thomas chiar că nu se așteptase. Ba chiar nu mai întâlnise în lunga și bogata lui carieră… sexuală un specimen asemănător.

Prea bine, își făcu el socoteala, asta înseamnă că voi capta mai multe date despre arăboi, satisfăcându-mi nevoile fiziologice sau filosofice – cum le-o zice – în aceeași unitate de timp. Cool! Dar cum o să mai vorbească cu ea în gură, că de sărutări lascive mă lipsesc din start?! Asta va fi o cu totul altă problemă…

•

— După părerea mea, Ibn Obeida este înțeles cu răpitorii, îi zise din senin Balacs Orban Gyula iubitei lui.

Tânăra avea ochii înroșiți de-atâta plâns, însă lacrimile îi secaseră. Îl privi pe acesta surprinsă, abia atunci gândindu-se și ea la o asemenea eventualitate deloc exagerată. Cum de nu-i trecuse așa ceva prin minte? Doar era specializată în investigații jurnalistice…

— Ce te face să crezi asta? întrebă ea, găsindu-și cu greu cuvintele.

— Păi, nu-l vezi cât e de calm, Ida?

— Lasă că nici noi n-am disperat în fața camerei de filmat și sub amenințarea armelor, sări tânăra cu gura. Nu poți bănui omul așa, când ți se năzare.

— Vrei să spui că nu-l pot acuza, o corectă Balacs. Dar de bănuit pot să-l bănuiesc. În plus, a vorbit de mai multe ori cu răpitorii în limba arabă, pe un ton prea familiar după părerea mea.

— Asta e tot o prejudecată, îl acuză tânăra. Vrei neapărat să ai un țap ispășitor, de parcă asta ar îmbunătăți situația în care ne aflăm.

— Auzi, Ida, știi ceva? – se răți prietenul la ea – dacă n-am fost în stare să fim suspicioși atunci când era cazul, măcar să fim acum, în ceasul al doisprezecelea. Și să ne păstrăm calmul.

Deși n-o spunea, ziarista cotidianului Moghior Nemzeti îi dădea bărbatului dreptate în sinea ei. Oare cum de fuseseră duși de nas ca niște copii?

— Ce-ar fi să-l punem la încercare – veni Balacs Orban Gyula cu o propunere –, de vreme ce ăștia ne lasă împreună și nu se opun să vorbim între noi, cu câteva excepții? Că n-o fi el mai deștept ca noi doi la un loc.

Ostaticii meditară o vreme, ajungând la concluzia că ideea nu era deloc rea. Mai rămânea să stabilească și cum aveau s-o pună în practică…

•

— La ce vrei să mă refer mai întâi, ursulețul meu iubit? îl chestionă Hafsa Bergman pe Tom, rămânând goală-pușcă în fața bărbatului.

Pentru început, la sexul oral, îi veni acestuia să răspundă, dar nu procedă așa, în ultimul moment trezindu-se în el simțul datoriei. Dacă o să aibă gura plină, iar pe urmă o voi lua la „bani mărunți”, va veni seara și nu voi afla nimic din ceea ce mă interesează. Nu-i vorbă, rămân eu cu o amintire plăcută, dar mă aleg și cu una extrem de neplăcută în situația în care nu rezolv cazul.

— Începe cu femeile arabe! îi veni lui ideea salvatoare, una de compromis. Treaba asta chiar că mă interesează. Da, da, mă interesează din cale-afară…

Suedeza irakiană zâmbi angelic, se proțăpi cu sânii în dreptul gurii lui spre a-i fi degustate sfârcurile maronii, apoi începu:

— Femeia ocupă un loc foarte important în societatea islamică… ah, ce bine mi le morfolești! Profetul Mohamed a spus: «Paradisul se află sub picioarele mamelor noastre»… suge-le tare! Arabii susțin că poziția femeii în societatea lor este extrem de importantă, însă lucrurile nu stau tocmai așa… mai tare! Soața musulmană și chiar copila ori adolescenta sunt, în realitate, prizoniere între pereții casei, cu alte cuvinte sunt non-persoane ce depind de bărbații familiei… și mai tare, ursulețule!

Dar nu trebuie să pui prea tare la inimă aceste lucruri... Încearcă-mă puțin cu degetul! În Antichitate, femeile romane erau privite ca sclave, iar grecii le considerau bunuri ce puteau fi vândute sau cumpărate... așa, așa e bine, mulțumesc! Primii creștini le considerau pe femei niște ademenitoare răspunzătoare pentru păcatul lui Adam... linge-le! În India, hindușii considerau femeile mai rele ca moartea, molimele, șerpii sau chiar Iadul... nu mai suport, cred că am să juisez. Iar când bărbatul murea, nevasta era îngropată de vie alături de el ori era arsă pe rugul funerar al soțului... acum, daaa... În statul arab pre-islamic, femeia era considerată răspunzătoare pentru durere și nefericire, iar fetițele erau câteodată îngropate de vii imediat după naștere... ahhh, ce bine e!!! În Franța anului 587 după Hristos, înțelepții statului au ținut o adunare pentru a stabili dacă femeia poate fi considerată sau nu o ființă umană... mă înnebunești!... Henric al VIII-lea le-a interzis englezoaicelor citirea Bibliei, iar Biserica Catolică le-a considerat cetățeni de calitate inferioară... mulțumesc, iubitule! mai adăugă blonda, ridicându-se extrem de satisfăcută de pe bărbatul pe care pur și simplu îl încălecase.

•

Imediat după întoarcerea lui Ibn Obeida printre ei, Balacs Orban își scoase ochelarii, gata de bătaie, și îl întrebă pe acesta cu agresivitate în glas:

— De ce-ai întârziat atât de mult la baie?

Pentru o clipă, arabul se arătă surprins de o asemenea întrebare, însă își reveni repede la normal.

— Am o durere de burtă care nu-mi dă pace. Probabil că e din cauza spaimei pe care o trag alături de voi.

— Da?! se arătă și tânăra neîncrezătoare, făcând jocul iubitului ei. Chiar așa să fie?

— Ce vreți să spuneți? întrebă Abdul, știind foarte bine că cea mai bună apărare era atacul.

Ungurii n-aveau nici cel mai mic indiciu că el ar fi complice cu răpitorii, așa că trebuia să se țină tare, răspunzând insinuărilor acestora pe măsură.

— Ne-ai asigurat încă de la Budapesta că totul va fi în regulă, reluă Balacs seria reproșurilor. Ne-ai spus că totul va fi în regulă, și iată unde-am ajuns. Nu cumva ai un amestec în toată această afacere?

— Eu? râse Ibn Obeida, prefăcându-se amuzat din cale-afară, deși situația în care se afla nu era tocmai de râs. Ce amestec să am? Asta a fost soarta noastră. Așa a vrut Allah să se întâmple…

— Ia mai lasă-mă cu Allah ăsta al tău! se enervă ziaristul. Am văzut cât de mult ții tu la religia asta islamică. Nu te-ai rugat nici măcar o singură dată de când suntem împreună.

— Asta pentru că răpitorii nu mi-au permis s-o fac, se justifică sirianul.

— Să i-o spui lui mutu', că noi nu te credem! îl contră Ferenc, din ce în ce mai nervoasă. Niciun musulman n-ar îndrăzni să nu-l lase pe un altul să se roage. Tu n-ai credință, bă, de-aia nu te-ai rugat.

— Cum îndrăznești să mă acuzi de așa ceva? ripostă Ibn Obeida, vehement. N-ai niciun drept.

— Ba da, bă, avem dreptul celor care au mers pe mâna ta și au ajuns în situația asta imposibilă! sări Balacs de la locul său. Am tot dreptul din lume!

— Nu-ți permit! se ridică și Abdul, gata de bătaie. Nu-ți permit, auzi! repetă el cu glas tare, aproape urlând, ca să fie auzit de paznicii care se aflau pentru moment dincolo de ușă.

În secunda următoare Ildikó îi puse o piedică, iar când arabul tocmai se dezechilibra Gyula îi repezi un călcâi în barbă, făcându-l să se prăbușească pe spate.

— De ce ne-ai vândut, bă? săriră cei doi cu pumnii pe el, zăpăcindu-l complet. De ce te-ai jucat cu viețile noastre?

Incitată de violență, Ferenc Ildikó îl zgârie cu unghiile, brăzdând obrajii acestuia de la urechi până la bărbie, astfel încât, în mai puțin de un minut, chipul sirianului era complet desfigurat. Abia atunci își făcură apariția și gărzile, care puseră capăt inegalei dispute, separându-l pe sirian de ungurii însetați de sânge.

•

— Femeia musulmană este obligată să poarte Hijab – basma de acoperire – atunci când iese din casă sau în prezența adulților, continuă Hafsa, în timp ce descheia înfrigurată de dorință pantalonii bărbatului, după ce îngenunchease.

Thomas Roe visa cu ochii deschiși, neîndrăznind nici măcar o remarcă pentru a nu comite vreo gafă de neiertat. Se simțea atât de bine că nici nu-i venea să creadă că se află la Bagdad, în plină zonă conflictuală. Pe de altă parte, nu scotea niciun sunet,

fiind convins că spectacolul în care el era unul dintre protagoniști se afla abia la început. Și nu se înșela deloc în această privință.

— Dacă i se cere să meargă împotriva lui Allah, ea trebuie să-l înfrunte chiar și pe fratele, tatăl sau soțul eiii!!! exclamă blonda în final, scoțând imensul falus al lui Thomas la vedere.

După momentele de surpriză pe care le gustă cu satisfacție, Hafsa îndrăzni să adulmece cu limba vârful acelei imensități, pentru a constata că era reală. Și era... Din acel punct se dezlănțui. Fără a mai ține cont de nimic, deschise larg gura și începu să înghită atât cât putea, gemând prelung a satisfacție. În viața ei nu se întâlnise cu altceva mai bun. Cu toate astea, în cele din urmă își aduse aminte că are și o sarcină de îndeplinit.

— ... Mmm! murmură ea, coborându-și și ridicându-și lent capul de-a lungul unei porțiuni a mădularului erect. Bărbatul și femeia nu sunt egali în Islam, zise, scoțând pentru o clipă mătărânga din gură, ca apoi să se năpustească din nou asupra ei.

După alte câteva mișcări oscilatorii continuă cu explicațiile, abandonând enormul penis preț de câteva secunde, maximum două-trei.

— Au trăsături fiziologice diferite... mmm!... bărbatul conduce femeia... mmm!... dar nu o domină... mmm! Femeile pot da naștere copiilor, dar bărbații nu... mmm!

Secretara Bergman ar mai fi avut unele explicații de adăugat, însă o mână puternică aplicată pe ceafă îi dădu de înțeles că agentul special CIA aflat în misiune la Bagdad era pe cale să erupă. Așa că se strădui cât o țineau puterile să-l înghită, în vreme ce cu mâna rămasă liberă se freca egoistă între picioare, pentru a juisa a doua oară. Lucru care se și întâmplă, concomitent cu un val uriaș ce-i umplu gura până la refuz.

• Capitolul 5 •

— Ibn Obeida, ai dat-o bară rău de tot.

— De ce spui asta, stăpâne? vorbi Abdul, mieros.

Cel care-i vorbea era chiar liderul rezistenței din Irak, nimeni altul decât iordanianul Zul Musad al-Zarkani, conducătorul rețelei Al-Tawhid Wal-Jihad și locotenentul lui Osama bin Laden.

— Faptul că am fost demascat de ungurii ăștia nenorociți nu-i mare lucru. O să ne descurcăm foarte bine și așa. Puteți să înscenați asasinarea mea, iar Occidentul o să se teamă și mai mult de voi.

— Și ce motiv aș avea ca moartea ta să nu fie una autentică? se amuză sincer al-Zarkani de ideea sirianului, care nu știa ce să mai facă pentru a-și salva viața. Nu ne mai ești de niciun folos.

— Dar pentru 11 septembrie am fost și poate că voi mai fi în continuare, încercă Ibn Obeida să atingă o coardă sensibilă a celui în mâna căruia se afla viața lui. Sunt sigur că n-ai uitat ajutorul financiar pe care vi l-am acordat atunci, cu voia lui Allah, cel Milostiv, îndurător!

Lucky îi vedea pe cei doi aflați împreună cu un gardian de parcă ar fi fost alături de ei, în dormitorul locuinței lui din Los Angeles. Îi venea să-i strângă pe toți trei de gât, dar mai ales pe Abdul Ibn Obeida, unul dintre asasinii care contribuiseră la moartea atâtor americani nevinovați. Din nefericire, nu-i putea atinge în niciun fel și trebuia să se resemneze, pentru a afla măcar ce mai aveau de gând să pună la cale.

— N-am uitat, Abdul, însă de ajutorul tău și al prietenului Hasnaff nu ne-am bucurat doar noi, ci întregul Islam. Pentru Jihadul împotriva necredincioșilor ați dat voi banii, nu pentru mine ori bin Laden. Recunoști?

— Recunosc! se grăbi cel întrebat să răspundă, spre a nu-și mânia inchizitorul. Și la fel vom proceda în continuare, în numele lui Allah.

— Nu știu dacă acest lucru va mai fi posibil, prietene. Mentorul tău a fost arestat și există prea puține șanse să mai scape din mâna autorităților maghiare, după câte a comis pe

teritoriul ungar. Din câte se pare, pe acest Pământ nu mai e loc pentru voi.

— Nu te grăbi să iei decizii importante, Zul Musad, se sperie Ibn Obeida de-a binelea, la aflarea acelei vești. Zacharia mai are o groază de bani puși deoparte, care pot fi folosiți în lupta noastră sfântă. Îl poți răscumpăra în schimbul jurnaliștilor, iar Hasnaff vă va răsplăti înzecit față de înțelegerea inițială.

— Eu știu?!... reflectă iordanianul la ultima propunere ce-i fusese avansată. Dar dacă vorbele tale n-au acoperire?

Pentru Lucky, care „vizionase" discuția între cei doi arabi, lucrurile erau cât se poate de clare. Imediat după ce-și va recăpăta forțele pierdute în timpul transei, va contacta Agenția și a doua zi va zbura la Bagdad. La cât de încâlcită era situația, avea convingerea că prietenul lui, Thomas Roe, nu se va descurca de unul singur. Deci, ca misiunea să se sfârșească în chip fericit, era nevoie de el și de capacitățile sale paranormale, pe lângă mușchii malacului agent al CIA.

•

— Și-acum, despre poligamie, reluă lecția Hafsa Bergman, suindu-se pe Tom și înfigându-se fără menajamente în enorma lui mătărângă. Ufff, mă ustură puțin, dar o să-mi treacă, aprecie ea, începând să urce și să coboare într-un ritm susținut, bucuroasă nevoie mare că penisul agentului era la fel de învârtoșat ca la început.

— Nu te formaliza, dă-i înainte! o încurajă Roe, abia atunci realizând că nu mai scosese vreo vorbă de câteva zeci de minute.

Ceea ce denota, fără doar și poate, că se simțea fascinat de blonda lui informatoare.

— Musulmanii au voie să se căsătorească cu cel mult patru femei, dar numai în situații speciale, după cum spune Coranul. Ce bine eee!.. Citez: „Iar dacă ți-e frică să nu-ți tratezi corect orfanii, însoară-te cu care ți se par bune, două sau trei sau patru; și dacă te îndoiești că poți fi corect cu atâtea, atunci doar cu una să stăpânești. Altfel e mai mult probabil că vei comite o injustiție". Ah, ce bine mi-o tragi! Citez din nou: „Nu vei fi capabil să te împarți corect între soțiile tale, oricât îți vei dori acest lucru. Totuși, nu-i întoarce nici uneia spatele cu totul. Dacă-ți menții o purtare potrivită și-ți faci datoria, Allah cel Veșnic va fi Milostiv și Iertător cu tine." Împunge-mă mai tare,

ursulețule! Poligamia este permisă când soția e stearpă; e mai bine să fie încă una, decât cea stearpă să rămână pe drumuri. De asemenea, atunci când există exces de femei în comparație cu bărbații, după războaie și molime. Dar orice relație sexuală în afara căsătoriei este strict interzisă”… așa, trage-mi-o bine!…

Din ultima contră pe care i-o administră, Tom o aruncă pe suedeza cea irakiană de deasupra lui, se ridică falnic și o puse în genunchi, cerându-i:

— Taci câteva secunde, suge-o și mai lasă-mă să beau un pahar!

Concomitent își aprinse un trabuc cubanez, începând să pufăie ca o locomotivă cu aburi, în vreme ce ea executa întocmai dispozițiile primite.

Puțin timp după aceea, Hafsa Bergman se afla în patru labe, cu agentul postat în spatele ei, acesta muncind-o cu îndârjire și poruncindu-i să continue prelegerea.

— Ce lungă și groasă e! aprecie blonda înainte de a începe. La musulmani, în afară de religie, mai există și seriatul, adică legislația islamistă ce cuprinde o serie de legi, norme și reguli de practicare a credinței, de comportare în viața de toate zilele, un adevărat îndreptar care coordonează viața musulmanilor. Până la Profetul Mahomed au existat mai mult seriaturi, dar pe urmă a rămas unul singur, celelalte fiind anulate. Sursele de informare în ceea ce privește seriatul lui Mahomed sunt Coranul și Hadisul. Cred că monstrul ăla care mă străpunge până-n gât o să mă rupă-n două… Coranul este o creație divină și fiecare cuvânt conținut în această carte aparține lui Allah. Pe de altă parte, Hadisul este o colecție a vorbelor lui Mahomed și a obiceiurilor Profetului. La toate astea se mai adaugă Fakahul, adică jurisprudența musulmană, dar cred că ți-am spus destule până aici despre religia și obiceiurile care te interesează… ah!…

Într-adevăr, pentru Roe erau suficiente cele auzite, dar partida de sex încă nu se încheiase.

— Hafy, în continuare te-aș ruga să te referi puțin la rebelii irakieni și la liderii lor religioși, zise el, începând să-i alinte cealaltă intrare secretă. Cred că mai ai multe să-mi spui, nu-i așa?

Înțelegând imediat despre ce era vorba, blonda își trase o pernă sub bărbie, se sprijini cu fruntea de ea și, cu ambele

mâini, trase cu nădejde de fese, îndepărtându-le una de cealaltă, astfel încât Tom să poată pătrunde acolo unde dorea.

— De părerea clericilor musulmani de la Bagdad orice irakian ține cont... ahhh... ce doare!...

Împingându-se ca un berbec în spatele femeii, agentul simți cum rozeta acesteia pârâie, deși era capabil să jure că nici în acel loc nu era... virgină.

— ... Acești lideri... spirituali... sunt foar... te stimați... fiindcă ei... ei îi înva... ță pe oa... meni cum... să se poar... te pentru a... a... junge în... În împărăția... lui Allah. Sunt organizați... În... Consi... liul Clerici... lor Musul... mani.

Remarcând eforturile pe care Hafy le depunea cu stoicism, lui Thomas i se făcu milă de ea. De aceea se hotărî s-o mai degreveze de sarcinile pe care le avea de îndeplinit în compania lui, cerându-i pe un ton ce se voia tandru:

— Acum poți să taci. N-aș vrea să-ți înghiți limba și să mă dai de belea; doar ești cetățean american... Ia-o toată și taci!

Ceea ce blonda și făcu, simțind că-i ies ochii din cap, până în clipa în care monstrul agentului CIA ejaculă pentru a doua oară.

•

Thomas Roe pierduse aproape o zi întreagă în compania frumoasei secretare cu un nume atât de ciudat. Nu-i părea rău, ba dimpotrivă, însă simțul datoriei îl avertiza încontinuu că avea o misiune foarte grea de dus la îndeplinire în Irak. Dar cum ziua tot era una pierdută, în drum spre hotelul Arabelle se gândi că n-ar fi rău să dea o raită prin zona în care-o cunoscuse pe Natașa Croitoru.

Deși se înserase de-a binelea, spre surprinderea sa agentul CIA nu găsi decât o roșcată spălăcită și cam trecută, care mai era și prost îmbrăcată. Neavând încotro, i se adresă ghiduș:

— Sweetheart, nu știi pe unde e Natașa?

Femeia îl privi bănuitoare pentru o clipă, după care se răți la el în aceeași americană aproximativă pe care o vorbea majoritatea populației din Bagdad.

— Cari Natașa, nevastă-ta?

— Nu nevastă-mea, prințeso, că nu-s însurat. Natașa Croitoru, cu care am petrecut azi-noapte de minune. Aș vrea s-o iau din nou.

— Aaa! se prefăcu spălăcita că înțelege cum stau lucrurile. Ai nevoi di o fetiță... Da șe, io nu-s bună pentru tâni?

— Ba ești – recunoscu Roe în sinea lui că s-ar fi încurcat până la urmă și cu roșcata, în lipsă de altceva mai bun –, numai că eu cu ea am treabă. Cu tine, poate altădată. Ei, îmi spui sau nu cum pot să dau de ea?

Femeia privi împrejur, pricepând că nu avea nicio șansă cu malacul din fața ei, după care zise:

— Dacî aștepți puțân îl chem pe Igor, că el știi unde-i fătuca șeea. Da' stai mai la o parti, să nu ni vazî patrulili.

Thomas se rezemă de un perete, pipăindu-și pistolul Beretta de calibrul nouă milimetri pe care-l luase de la Buttino De Sarno. Atunci realiză că acesta nu era încărcat, în vreme ce câteva cutii cu cartușe primite de la armurierul ambasadei îi umpleau buzunarele.

Peste aproximativ două minute își făcu apariția un bondoc blond, având un neg mare pe nas și o privire șireată, de nevăstuică. Nu-l remarcase cu o seară înainte.

— Di și o cați pi Natașa? se interesă el, intrând direct în subiect.

— Ca s-o cer de soție, veni răspunsul amuzat al colosului american. Tu de ce crezi c-o caut?

— Americanule, aci nouă nu ni se vorbești pe tonul aista, așa că bagî di samă!

— Bă, pocitanie – își ieși Tom din sărite –, tu vrei să plângă maică-ta după tine înainte de vreme? Spune-mi unde e fata, că-ți plătesc, și-așa scapi doar cu nasul spart. Altminteri îți rup o falcă, poate o mână sau îți fac o injecție. Ce preferi?

Roșu la față datorită afrontului ce-i fusese adus, Igor se ridică pe vârfuri și fluieră printre degete, chemându-și gorilele. În clipa următoare, doi rusnaci bine făcuți se iviră în imediata apropiere a agentului CIA, gata să sară la bătaie.

— Cui îi spargi tu nasul, yankeule? se răsti proxenetul la el, făcând doi pași înainte și bombându-și pieptul grăsun.

În același timp, unul dintre bodyguarzi întrebă în rusă:

— Kakaia problema?

În loc de răspuns, Roe îi aplică lui Igor o lovitură ca de baros în moalele capului, iar înainte ca acesta să leșine îl luă în brațe și îl azvârli înspre cele două gorile, care se repeziră să-l prindă pe șeful lor în brațe.

Amuzat nevoie mare de situația creată, Thomas se prefăcu că le dă o mână de ajutor rusnacilor care se dezechilibraseră, dar

în loc de asta scoase Beretta și începu să-i izbească cu țeava peste fețe.

Luați prin surprindere, cei doi îi dădură drumul proxenetului, care se prelinse pe caldarâm, și încercară să riposteze. Unul dintre ei chiar reuși să-l lovească pe agresor în umăr, ceea ce-l făcu pe acesta să se amuze și mai tare.

— Ție am să-ți sparg rotula, drept răsplată. Dar mai întâi ai să stai puțin pe tușă, până-l termin pe amicul tău. Cred că nu te superi…

Amenințările fură urmate de o năprasnică lovitură de picior în stomac, care-l proiectă pe rusul îndrăzneț trei metri mai în spate făcându-l să îngenuncheze, în imposibilitate de a mai reacționa. Următoarea lovitură îi seceră picioarele celeilalte gorile, iar Tom prinse pistolul din dotare de țeavă și îi administră acestuia o lovitură scurtă în tâmplă, trimițându-l în lumea viselor. Apoi se năpusti la cel ce încerca să se redreseze, îl lovi cu cotul în ceafă și îl întrebă, aplecându-se deasupra lui:

— Ai vreo preferință – stângul sau dreptul?

Rusul începu să urle, presimțind că supliciul la care fusese supus până atunci era doar începutul calvarului ce-i fusese rezervat de un destin potrivnic. Numai că ideea lui de a se salva nu se dovedi prea fericită, fiindcă un pat metalic de pistol îl izbi peste gură, făcându-l să-și înghită pe loc câțiva dinți.

— Dacă nu-mi răspunzi înseamnă că mă lași pe mine să aleg, ha, ha, ha! se amuză Roe, prinzându-l pe rus de-o gambă și croindu-i trei lovituri în rotula genunchiului drept, făcând-o să pârâie. Acum te las – îi mai zise, proptindu-l de un zid ca să-și înghită în liniște suferința –, că mai am puțină treabă cu Igorașul tău.

Și cum acesta tocmai își revenise în simțiri, constatând dezastrul provocat de american, o groază de neimaginat i se întipări pe față.

— Stai, nu mai da! ceru el îndurare, înțelegând, în fine, cine era șeful. Harașo, vrei să-mi iei locul sau se?

— O vreau pe mă-ta! râse americanul. Ți-am spus foarte clar că am nevoie de Natașa, nimic altceva. Dar acum nu-mi mai trebuie. Pentru ziua de azi m-am distrat destul, însă n-ar fi exclus s-o caut mâine seară. Și dacă din nou n-am s-o găsesc, îți mai trag o bătaie. Poate-mi pun și gloanțe în pistolul ăsta, că acum n-am avut timp pentru amănunte.

• Capitolul 6 •

— V-am spus că așa ceva este imposibil!

Lucky o privi cu jind pe frumoasa brunetă aplecată asupra lui, adulmecându-i parfumul sânilor rozalii. Culoarea acestora demonstra, fără doar și poate, că făcuse plajă de curând.

Trecuse ceva vreme de când nu mai fusese atras într-o asemenea măsură de o femeie, iar trupul său de bărbat tânăr își cerea drepturile. Tânăra era într-adevăr pe gusturile lui.

— Totuși…

Organul îi intrase deja în erecție, fără ca mintea lui să-i fi ordonat asta, și de aceea i se adresă tinerei stewardese cu zâmbetul lui cel mai cuceritor.

— N-am putea sta de vorbă între patru ochi, îi zise, apropiindu-se de urechea ei. Sunt agent CIA sub acoperire și trebuie neapărat să dau un telefon. Este o urgență…

— Yeh, right! se arătă bruneta neîncrezătoare, dar când întâlni privirea lui serioasă, își schimbă brusc atitudinea. Știți, regulamentul nu ne permite să…

Lucky o bătu părintește pe braț, liniștind-o:

— Nimeni nu-ți va reproșa nimic, ai să vezi. Și, ca să prinzi mai multă încredere-n mine, pipăie-mă la piept ca să vezi că sunt înarmat. Crezi c-aș fi putut urca în avion cu un pistol dacă nu eram de-al lor?

— Poftiți cu mine! zâmbi stewardesa profesional, ca să nu-i alarmeze pe restul pasagerilor. Mergem în partea din spate a aeronavei.

Într-adevăr, omul ăsta are sub haină o armă, constatase ea mai înainte, luându-și inima-n dinți conform principiului „fie ce-o fi!”

Bărbatul se ridică de la locul său și o porni spre coada avionului. Odată ajuns acolo, așteptă ca tânăra să tragă perdelele și se așeză comod pe o banchetă. Era hotărât să profite de acea oportunitate la care nici măcar nu îndrăznise să spere ceva mai devreme.

— Nu te mint câtuși de puțin, draga mea. Vreau să dau un telefon scurt și-atât. Nu suferă amânare. Misiunea mea este de

a salva niște ziariști care au fost luați ostatici în Irak, dar să nu spui asta nimănui, că ai putea periclita succesul operațiunii.

— M-ați lăsat mască, domnule…

— … Spune-mi Lucky și ai încredere-n mine! Asta e tot ce te rog.

— Lucky, dar știi că în timpul zborului nu se permit convorbiri telefonice…

— Aparatul meu este conectat la satelit și nu vor fi niciun fel de probleme. În plus te rog, ba chiar insist, să asculți întreaga convorbire pe care am s-o port. Așa te vei convinge că nu te-am mințit.

Fără a mai aștepta acceptul ei, Branigan scoase celularul, îl activă și formă numărul de telefon al amicului său aflat în capitala Irakului.

Numai de-ar răspunde – își zise Lucky –, altfel mă fac dracului de râs față de frumusețea asta, iar planurile mele se dau peste cap.

•

— Ibn Obeida, s-au ivit probleme neașteptate.

Glasul lui Ikrima nu prevestea nimic bun, ceea ce-l făcu pe Abdul să se înspăimânte, blestemând ziua în care participase la întocmirea acelui plan nebunesc. Din momentul în care fusese separat de jurnaliștii unguri, în urma altercației ce avusese loc între ei, simțea în permanență că-i fuge pământul de sub picioare. Viața lui nu mai era atât de importantă pentru teroriști ca în momentul răpirii, la aranjarea căreia el fusese pionul principal. Sirianul devenise un tip incomod sau cel puțin inutil.

— Ce vrei să spui cu asta? îndrăzni ostaticul.

— Dacă maghiarii nu te mai primesc între ei, cum vom mai realiza filmările care să ateste că vă ținem în viață? Negociatorii unguri ar face mare caz pe chestia asta.

— Nu se pot face montaje? încercă Ibn Obeida marea cu degetul.

— Știi bine că nu, de ce mai întrebi? Vezi pe-aici vreun studio profesional de filmare sau ceva asemănător?

— Și ce dacă ne filmați separat? Autoritățile maghiare și opinia publică internațională or să-și pună tot soiul de întrebări, dar răspunsul îl știm doar noi. N-o să fie nicio problemă, Ikrima, te asigur!

— A doua treabă ar fi că ordinele iordanianului al-Zarkani – Allah să-l aibă în pază! – s-au modificat puțin.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Abdul pentru a doua oară.

— Că nu mai vrem bani pentru eliberarea voastră. La mijloc este vorba despre politică. Dacă ungurii nu-și retrag trupele din Irak...

— Bine, dar nu mai e picior de militar maghiar pe-aici. Au plecat cu toții.

— Poate că ai dreptate, însă din ultimele informații pe care le deținem au de gând să se întoarcă la vară, sub un nou mandat NATO. La începutul verii va fi creată o nouă bază a aliaților, de 1200-1500 de militari, iar trei companii – dintre care una ungurească – vor asigura paza acesteia.

— Stai puțin, Ikrima, că nu înțeleg! Păi, dacă în Irak nu sunt unguri în acest moment, de ce nu luați banii, eliberându-i pe ostatici? Ce dacă e vorba să vină la vară? Până atunci se pot întâmpla o mulțime de lucruri. Nu văd legătura… Nu m-ai putea ajuta să stau de vorbă cu Zul Musad al-Zarkani – cinstit fie el și familia lui?

— Nu stă de vorbă cu trădătorii.

— Dar eu n-am trădat! se enervă sirianul.

— Al-Zarkani îi consideră trădători pe toți cei care umblă prin străini, în loc să lupte pentru apărarea Islamului.

— Dar și noi luptăm într-un fel, finanțând armata de eliberare și de pedepsire a cruciaților. Nu putem fi cu toții soldați, iar războaiele nu pot fi purtate fără bani.

— Știi ceva – se enervă Ikrima –, ia mai lasă-mă-n pace cu vorbele astea meșteșugite, că m-ai amețit de cap! Am ordine pe care trebuie să le duc la îndeplinire și-atât. Dacă mi se cere să-ți iau capul, ghinionul tău. Ba chiar cred că ar fi bine s-o facem, că atunci întreaga lume se va convinge că nu ne jucăm de-a răpirea și eliberarea ostaticilor. Și-acum, treci în celulă!

— N-ai vrea să ne rugăm împreună înainte de asta? făcu Abdul o ultimă tentativă de a-și mai îmbuna gardianul.

— Eu stau de vorbă cu trădătorii, dar nu mă rog alături de aceștia, veni răspunsul dur al irakianului, însoțit de gesturi elocvente.

•

— Lucky te deranjează, iubitule, și nu vreau să aflu cât e ceasul la Bagdad, dacă te-am trezit cumva din somn.

— Prietene! se bucură Thomas Roe cu sinceritate în glas. Cum să mă deranjezi tocmai tu. Mă aflu la capătul unei zile foarte pline în capitala Irakului, în care n-am avansat prea mult cu ancheta, dar am mari perspective pentru ziua de mâine.

— Cu alte cuvinte, n-ai nevoie de ajutorul meu, îl încercă Lucky.

— Cum să n-am?! Întotdeauna am avut, la fel cum voi avea și de-acum înainte. Dar cu ce mi-ai putea fi tu de folos? Ți-a venit vreo idee, sau ai „văzut” ceva?

— Mă aflu într-o aeronavă care se îndreaptă spre tine, căpcăunule. Cred că spre seară voi ajunge acolo.

— Dar asta e minunat. Nici nu știi cu ce surprize te aștept aici…

— Aterizez pe Saddam International, sau cum i-o fi spunând acum. Afli tu ora. De-aia te-am sunat, ca să mă aștepți cu o mașină. Dar mi se pare mie sau gâfâi?

— Ce-i drept, după o zi întreagă în soarele ăsta nemilos și cu victimele pe care le-am lăsat pe unde am trecut, am ceva motive să fiu istovit, crede-mă.

— Povestește-mi cum te-ai distrat, da’ pe scurt.

— Mai întâi am mardit un proxenet și i-am scos din uz gorilele pentru o vreme. Pe urmă am pus la respect serviciul de pază al hotelului în care sunt cazat și l-am făcut pe recepționerul-șef să mi se spovedească precum unui duhovnic de taină, iar pe urmă l-am lăsat fără o ureche pe directorul Arabellei.

— Asta cine mai e, vreo târfă de pe-acolo? se amuză Lucky, imaginându-și grozăviile pe care le provocase amicul său.

— Arabella e hotelul în care stau. Directorul mi-a promis că mâine dimineață mă pune în legătură cu Consiliul Clericilor Musulmani din Bagdad – un fel de școală religioasă universitară sau cam așa ceva –, care se bucură de un mare respect din partea tuturor credincioșilor de pe-aici. Ei vor transmite mesajele mele teroriștilor, ca să afle și ăia că n-am venit în Orientul Mijlociu ca să mă joc de-a „hoții și vardiștii”.

— Știu, am auzit de ei. Dar vezi să nu-ți tragă țeapă! Arabii au un cu totul alt mod de a gândi în comparație cu noi, iar cuvântul dat e vorbă-n vânt pentru ei.

— Dacă directorașul ăsta nu se ține de cuvânt, îi arunc hotelul în aer fără niciun fel de remușcări. De altfel, i-am și promis asta. Și, după ce stricăciuni le-am provocat oamenilor de pază, e

convins că n-am glumit, te asigur! În cele din urmă a înțeles cu ce treburi am venit în Irak.

— Bine atunci, ai grijă de fundul tău! Apropo, vezi că gruparea Al-Tawhid Wal-Jihad o ține ostatică și pe o jurnalistă din Franța. O cheamă Martina Bernard, în caz că dai de ea. Ciao, ne vedem la aeroport, prietene.

Încheind convorbirea, Lucky studie mina impresionată a stewardesei și își făcu socoteala că acela era momentul cel mai prielnic pentru un atac frontal. Cât ai clipi, o trase pe genunchii lui, punându-i un deget pe buze și șoptindu-i la ureche:

— Mai bine nu vorbi, ca să nu deconspirăm operațiunea de salvare a ostaticilor din mâinile acelor răpitori ticăloși! Așa e mai bine...

Tânăra se lăsă moale în brațele ciudatului pasager, iar acesta profită de ocazie pentru a-i scăpa o mână între sânii micuți, dar mai tari ca două piersici coapte.

— Ahhh! scânci ea prelung, neștiind cum era mai bine să reacționeze.

Simțind-o că se afla pe picior greșit, Lucky o prinse de ceafă, o aplecă spre el și o sărută pătimaș, în vreme ce-i elibera pieptul feciorelnic pentru a se înfrupta mai departe din el. Imediat după aceea își insinuă o mână între picioarele tinerei, căutându-i blănița pufoasă și alintându-i-o cu delicatețe.

De la o clipă la alta stewardesa devenea tot mai excitată, iar când bărbatul începu să-i muște sfârcurile, un deget pătrunzându-i între picioare, simți că nu mai are aer.

— Luckyyy, ce-mi faci?!...

În loc de răspuns, Branigan o mai sărută o dată prelung și își scoase organul afară din pantaloni, obligând-o să i-l ia în mână.

Stewardesa mai avu o slabă tentativă de împotrivire, însă limba care-i explora cavitatea bucală pur și simplu o înnebunea. Fără îndoială, nu-i putea rezista acelui bărbat care avea de dus la îndeplinire o operațiune atât de primejdioasă.

Bărbatul își făcu socoteala că poate merge mai departe, până la capăt, drept pentru care o așeză în genunchi în fața lui. Apoi îi eliberă gura și, împingând-o de ceafă, o făcu să-l înghită fără alte preparative.

Cu excepția unui geamăt prelung, dar în surdină, tânăra nu avu altă reacție, înghițindu-l până la scrot. În următoarele minute, capul ei coborî și urcă de-a lungul penisului erect, de

parcă avionul ar fi stat să se prăbușească, iar ea ar fi fost decisă să guste plăcerea supremă pentru ultima dată în viață.

Ca să-i facă jocul, care și pe el îl amuza, Lucky o apăsa hotărât de ceafă, săltându-se într-un ritm susținut spre a fi înghițit în totalitate. De la o secundă la alta aștepta să ejaculeze, gândindu-se la cum va reacționa stewardesa în acele clipe.

Spre satisfacția lui, când primul jet porni spre laringele tinerei își dădu seama că aceasta nu va irosi nicio picătură. Nu în fiecare zi îi era dat să se bucure de... atenția unui agent CIA aflat sub acoperire, ce era gata să-și dea viața pentru a salva niște ostatici pe care nici măcar nu-i cunoștea. Fără îndoială, acel bărbat viteaz avea un suflet nobil și trebuia răsplătit pentru riscurile la care se expunea. Iar dacă ea n-o făcea – atunci și acolo –, atunci cine?!...

• Capitolul 7 •

Convorbirea telefonică cu amicul său „paranormal” îl bine-dispusese din cale-afară pe Roe.

— Uite că nu mă lasă la greu, stârpitura! rosti el cu glas tare, punând mâna pe telefon pentru a comanda ceva de mâncare la room-service. Ce-o să ne mai distrăm, pe onoarea mea…

Zece minute mai târziu, în ușa apartamentului său se auzi un ciocănit discret. Își privi ceasul și rămase pe gânduri.

E ora două noaptea, și totuși mi-au pregătit cina în doar zece minute, se gândi el. Asta nu-mi miroase-a bine, mai ales că n-am cerut doar două felii de salam și o bucată de brânză. Ia s-o încărcăm noi pe tanti Beretta, pentru orice eventualitate.

După ce termină în grabă respectiva operațiune, răspunse la cel de-al treilea ciocănit în ușă:

— I’m coming!

Deschise larg, ca să vadă cu câți chelneri are de-a face, și cum măsuța cu rotile era împinsă doar de un arab firav și negricios, se mai liniști puțin.

— Come in! îl invită el, făcându-i loc să intre în apartament. Mi-e o foame de lup, dacă-ți vine să crezi.

Chelnerul îi zâmbi strâmb, grăbindu-se să părăsească încăperea, fără a mai aștepta bacșișul cuvenit. Acest fapt îl frapă pentru a doua oară pe agentul CIA, care știa că arabii nu erau de felul lor niște afoni la capitolul ăsta.

— Stai să-ți dau un ciubuc! îi ceru el, căutându-se prin buzunare.

— No problem, no problem! dădu chelnerul din mâini, în semn că nu era nevoie de niciun deranj.

— Serios?! se miră Tom, scoțându-și la iveală Beretta și armând-o într-o secundă. Atunci poate că vrei un glonț în scăfârlie. Hands up!

Arăboiul se execută instantaneu, demonstrând că pricepea bine engleza, apoi îl privi pe malacul din fața sa cu niște ochi îngroziți.

— Don’t kill me! Don’t kill me, please! Nu ți-am făcut nimic, de ce să mă omori, stăpâne?

Amuzat că distracția devenea din ce în ce palpitantă, agentul special îi scoase arabului cureaua de la pantaloni – ținându-l în permanență sub amenințarea pistolului – și îl obligă să-și pună mâinile pe ceafă. Apoi îi petrecu cureaua de două ori în jurul gâtului, având grijă să-l prindă și de încheieturile mâinilor, după care strânse cu putere, până-l văzu pe chelner că se înroșește, de-abia mai putând respira. La o percheziție corporală sumară, Tom constată că omul nu era un sinucigaș de profesie, neavând asupra sa vreo încărcătură explozivă.

— Asta înseamnă că ori mi-ai pus bombe sub masa cu rotile, ori mi-ai otrăvit bucatele, ticălos mic ce ești. Ia să vedem noi în ce mod ai vrut să mă lichidezi…

Cum sub fața de masă nu descoperi nimic, Roe se apropie de capacul mare de inox ce acoperea cina comandată, privindu-l pe arab în ochi.

Dacă acesta ar fi putut vorbi, ar fi urlat de spaimă, însă glasul îi era obturat de cureaua care-i strangula beregata. Din gâtul lui nu ieși decât un hârâit prelung, în vreme ce bietul prizonier dădu să se așeze pe vine.

— Ce-ai, mă, te-a apucat subit pântecăraia de spaimă? se amuză Tom. Nu vrei să călătorești împreună cu mine pe lumea cealaltă? Ia să-mi spui tu acum cine te-a trimis cu cadoul ăsta la mine… Desigur, deocamdată nu poți vorbi, dar când vei avea ocazia s-o faci n-o pierde, că e păcat de boașele tale, ha, ha, ha!

Malacul deschise larg fereastra și văzu că aceasta dădea într-un fel de curte interioară, care în cursul zilei era folosită drept terasă.

O bombă prea puternică n-au pus ei aici, ca să dărâme întreg hotelul, iar de-o explozie în plină noapte nu se sinchisește nimeni la Bagdad, își făcu el socoteala. Așa că nu-mi asum cine știe ce risc.

În consecință, luă binișor masa cu totul, se apropie de geam și o azvârli în curte, pentru orice eventualitate adăpostindu-se în spatele peretelui. Irakianul se aruncă și el la pământ, iar în secunda următoare o explozie puternică se făcu auzită în noapte, provocând spargerea câtorva geamuri de la parterul stabilimentului. Atât și nimic mai mult.

— Carevasăzică era o mină antipersonal, remarcă Roe, frecându-și mâinile mulțumit. Poate că meritam mai mult, la valoarea mea, dar asta e o cu totul altă problemă, care nici

măcar nu-ți poate fi imputată. Acum să vedem ce fac cu tine... Pentru început am să te dezleg, că văd că te cam sufoci. Da' să fii cuminte, că sunt în stare de orice, ai văzut!

Eliberat tocmai când nu credea că va mai avea o asemenea șansă, chelnerul începu să-și frece abitir gâtul și ceafa, iar în scurt timp scăpă de culoarea roșiatică a feței, revenindu-și la normal.

— Cine te-a trimis? fu prima întrebare pe care i-o adresă agentul. Și, înainte de a-mi răspunde, trebuie să te previn: dacă nu-mi răspunzi sau o faci prea încet, îți rup câte un deget. Așază-te, fă-te comod, ce mama dracu', doar îmi ești musafir.

Rămas de mult fără glas, irakianul se execută, încercând să adopte o atitudine care să stârnească îndurarea colosului ce-l domina în totalitate.

— Deci, cine te-a trimis? repetă Roe întrebarea, așezându-se în fața chelnerului pe un taburet și luându-i degetele în mâinile lui masive.

În secunda următoare, un trosnet de oase rupte și un urlet deznădăjduit anunțară că supliciul irakianului începuse.

— Te rog să mă scuzi! îl făcu Tom să tacă, slăbind puțin strânsoarea. Poate că m-am cam grăbit. Dar – am uitat să-ți spun – mai e ceva. Dacă mai țipi, deranjându-i pe ceilalți turiști din acest frumos hotel, îți mut fălcile din loc, ca să n-o mai faci. Fii bărbat și rabdă, ce mama dracu', nu te smiorcăi ca o muiere!

În minutele următoare, arabul suportă cu stoicism ruperea a câte trei degete de la fiecare mână, recunoscând în cele din urmă că directorul era cel care-l obligase să-i servească agentului mina antipersonal. Dacă ar fi știut mai multe, ar fi spus. De pe fruntea lui, șiroaie de sudoare i se prelingeau pe față, iar ochii i se înroșiseră de durere.

Din păcate pentru nefericitul personaj, Roe trebuia să se asigure că nu este mințit, așa că îi mai frânse câteva falange drept bonus.

— Acum te cred, conchise în cele din urmă, eliberându-și prizonierul din strânsoare. Și, cum nu-mi mai ești de folos, mă întreb ce să fac cu tine?! Să te împușc și să te arunc pe fereastră, ori mai bine te las în viață, sub jurământul că te vei ruga lui Allah de patru ori pe zi pentru sănătatea mea? Măcar o lună de-aici înainte, sau măcar o săptămână.

— Iartă-mă, stăpâne! Îndrăzni irakianul să se roage, punându-și mâinile la subsuoară, în intenția de a mai estompa durerea ce-l seca la ficați. M-au obligat s-o fac. Dacă n-o făceam, mă omorau ei mai înainte...

— Hopa... care ei?

— Directorul și cei din subordinea lui, veni repede răspunsul celui întrebat, care dovedea astfel că prinsese repede regulile americanului. N-am avut încotro, stăpâne.

— Bine, am să te las în viață, m-ai convins. Deși, după umila mea părere, voi nu meritați să trăiți de vreme ce decapitați ostaticii pe care puneți mâna.

— Nu eu, stăpâne. Nu toți suntem așa...

— ... Îndrăznești să mi te împotrivești!... îl întrerupse agentul CIA, făcând pe furiosul, dar amuzându-se în sinea lui. Taci și-ascultă ce trebuie să faci! Te duci chiar acum la director și-i spui că rămâne cum am stabilit. Mâine dimineață vreau să mă întâlnesc neapărat cu clericii ăia. Dacă încearcă să mă tragă-n piept, îi mai mănânc o ureche. Urmează nasul, obrajii și gușa aia de om prea sătul, care m-a enervat de la prima vedere. Încearcă să fii cât mai convingător, că e păcat de zilele tale. Și ale lui, deopotrivă...

•

Foarte mulțumit de prestația profesională a stewardesei, Lucky depuse pe obrazul acesteia un sărut drept mulțumire, după care se îndreptă spre locul său. Nu înainte de a-i șterge tinerei colțul gurii, unde se mai vedea încă un firișor minuscul de spermă.

— Ai fost adorabilă, draga mea. Dumnezeu să aibă America în pază!

După socoteala lui, nu mai erau decât vreo două-trei ore de zbor, timp de altfel suficient ca să tragă un binemeritat pui de somn.

Până adorm, poate că n-ar fi rău să „văd” ce se va întâmpla mâine cu Tom, la întâlnirea cu clericii musulmani, se gândi Lucky, încercând să se concentreze cât mai adânc. Dacă e groasă îi mai dau un telefon, iar dac-o fi să mă simt bine, îi mai trag și stewardesei un număr. Ia să vedem...

În câteva minute Lucky intră în transă, pasagerii din imediata lui apropiere fiind convinși că acesta adormise buștean.

În ușa apartamentului închiriat de agentul CIA Thomas Roe se afla chiar directorul hotelului Arabelle, având capul bandajat ca Omul Invizibil. Musafirul izbucni în râs când îi văzu, și nu se putu abține să nu remarce:

— Ți-au făcut cumva transplant de creier de te-au legat în halul ăsta?

— Nu, stăpâne, mi-au salvat doar urechea, cosându-mi-o la loc, răspunse irakianul fără niciun chef, ceea ce demonstra că nu gustase gluma americanului.

— Au reușit? Ha, ha, ha! În cazul ăsta să știi că îmi ești dator. Inițial, după ce ți-am mușcat-o, am vrut s-o și mestec, dar m-am răzgândit în ultima clipă. Deși nu prea cred, ai putea să fii, totuși, un băiat de treabă.

— Mulțumesc, stăpâne!

Directorul vorbea o engleză mult peste medie și destul de inteligibilă, ceea ce era pe placul lui Tom. Avea și el cu cine să converseze mai mult, pe diverse teme de larg interes.

— Prietene – reveni agentul –, este adevărat că arabii în general, și musulmanii în special, nu pun mare preț pe cuvântul dat?

— Noi ținem foarte mult la onoare, ripostă irakianul, îndreptându-se cu mândrie de spate.

— Stai puțin, că eu nu vorbeam despre niciun fel de onoare, ci despre cuvânt.

— Cuvântul e o vorbă, iar vorbele pot fi duse de vânt. Nu și faptele, care rămân în urma noastră. Dar nu-ți face griji, că nu e niciun pericol.

— Cu alte cuvinte, ai putea să-mi întinzi o cursă și-n această dimineață, așa cum ai încercat azi-noapte, reflectă agentul. Nu-i frumos deloc, pal…

Directorul se dovedi suficient de inteligent încât să tacă, spre a nu-și enerva călăul. Oricum recunoscuse că nu punea preț pe cuvânt.

— În acest caz, amice, uite cum o să facem. Tu ai să fii în permanență în fața mea, inclusiv în mașina care ne va transporta până la clericii ăștia ai tăi. Nu prea cred eu că prietenii tăi teroriștii țin cine știe cât la viața ta, dar îmi asum acest risc. La cea mai mică muscă puturoasă care mi se pune pe obraz, te-am lichidat. Ai înțeles?

Cei doi coborâră scările, Roe considerând că sunt mai sigure decât liftul, iar la parter îi șopti directorului:

— Spune-le să tragă mașina în față! Cine-i tânăra aia de la recepție?

— Fiica mea.

— Va merge și ea cu noi, așa, ca măsură suplimentară de prevedere.

— Stăpâne, nu pune viața odorului meu în primejdie… E doar un copil. Nici n-a împlinit douăzeci de ani…

— … Ce primejdie? îl întrerupse Tom vesel. Doar nu ne paște niciun pericol, doar m-ai asigurat sub cuvânt de onoare. Face și ea o plimbare, că n-o să-i strice. Nu vezi ce palidă e…

Directorul dădu câteva ordine pe limba lui, după care se îndreptă spre ieșire alături de fiica sa.

În fața hotelului îi aștepta o limuzină cam hodorogită, dar destul de curată, iar șoferul – care n-arăta deloc a ceea ce voia să pară – le deschise portierele.

— Eu am să mă sui ultimul, zise agentul, privind circumspect împrejur și încercând să se miște încontinuu, pentru a nu fi luat la țintă de cine știe ce lunetist. Repede!

Douăzeci de minute mai târziu – timp pe care americanul îl petrecuse jucându-se absent cu revolverul, spre disperarea celorlalți pasageri ai autoturismului –, mașina opri în fața unei clădiri imense și solide din piatră, înaltă, cu o curte mare și un turn ce aducea a minaret de moschee.

— Am ajuns, îl informă omul de la volan.

Tom o îndemnă pe fiica directorului să coboare, apoi o urmă și el pe aceeași parte.

— De voi nu mai am nevoie, fata îmi este de ajuns.

Directorul încercă să protesteze, însă privirea dușmănoasă a americanului îl făcu să înțeleagă că asemenea gesturi erau complet inutile.

— Vreau să găsesc mașina în același loc, și să nu umblați la ea. Știți voi la ce mă refer. Fiică-ta va conduce la înapoiere, așa că vezi cum te descurci cu amicii tăi, teroriștii. Poate-i convingi să fie îndurători cu ea.

În fața intrării îi așteptau patru musulmani îmbrăcați tradițional. Trei dintre aceștia purtau peste galabie câte o vestă sub care, cu siguranță, erau ascunse arme de foc. Îl invitară

imediat într-o încăpere de la poartă, sărăcăcios mobilată, după care cel mai firav dintre arabi, care purta o barbă îl informă:

— Femeile n-au voie să intre în acest sfânt lăcaș.

— Serios? făcu Roe pe miratul. Păi, aici nu este o universitate? Și, orice-ar fi, o să faceți o derogare. Astăzi va intra.

Pe același ton calm, bărbosul continuă:

— În acest sfânt lăcaș nu se intră cu arme.

— Da' ei au voie? întrebă Tom, arătând înspre purtătorii de veste și începând să se amuze. Maimuțele astea put de la o poștă a praf de pușcă.

Cei trei făcură un pas spre el, moment în care americanul îi opri cu un gest, adresându-i-se celui ce dăduse dispozițiile de mai înainte:

— Tu ești șeful? Nu de alta, dar nu vreau să omor decât gărzile, și ar fi păcat să comit vreo eroare dintr-o regretabilă confuzie.

În loc să-i răspundă, bărbosul se adresă celor trei în arabă, dar Roe reacționă din instinct, înainte să mai ia seama la ce aveau arăboii de gând să facă. Își scoase pistolul de la brâu și, fără să-l armeze, înfundă țeava Berettei în ochiul celui mai apropiat adversar. Orbita acestuia pârâi, iar un jet de sânge brun o stropi pe fiica directorului de hotel din cap până-n picioare. Nefericitul nu mai apucă să urle de durere, fiindcă americanul îl prinse imediat de ceafă și îl izbi în bărbie cu genunchiul, trimițându-l în lumea viselor, așa rănit de moarte cum era.

În secunda următoare, o lovitură năprasnică de pumn, în care Tom pusese întreaga sa forță, îl proiectă pe altul prin aer în zidul din spate. Irakianul se izbi cu capul de perete, apoi se prelinse leșinat la podea, zidul rămânând pătat de sânge amestecat cu păr și bucăți de creier.

Între timp cel de-al treilea apucase să scoată la vedere un pistol-mitralieră fără pat, iar acum se chinuia să-i tragă piedica și să-l armeze. Cu o lovitură de picior, Tom îl făcu să scape arma din mână și îl prinse la subsuoară, răsucindu-l cu spatele. Între timp, în vreme ce-l sufoca definitiv și pe ultimul paznic, îl ținea la respect pe bărbos cu revolverul Beretta de calibrul nouă milimetri.

— Ei, cum ziceai că rămâne cu armele și cu femeile în biserica ta?

Bătrânul depunea eforturi vizibile pentru a-și păstra calmul, și în mare măsură reușea. Totuși, nu se putu abține să nu-și arate compasiunea față de semenii săi, care fuseseră uciși ca niște pui de găină, fără a avea măcar vreo șansă de scăpare.

— Cum ai putut să-i ucizi cu-atâta sânge rece? se lamentă el, căzând în genunchi și luându-și capul în mâini. Cum ai putut?

— Da' voi cum puteți să decapitați niște oameni nevinovați și să-i mai și filmați în acest timp? se enervă americanul, gata să-i tragă și bărbosului vreo două. Așa vă-nvață religia voastră blestemată? Măcar ăștia erau luptători, nu civili. Voi sunteți niște bestii, dar cu mine v-ați găsit nașul ticăloșilor! Am să vă mănânc ficații la toți.

Incapabil să mai spună ceva, bătrânul rămase în genunchi, neștiind ce să facă. Într-un colț al încăperii, tânăra recepționeră se așezase pe vine și plângea cu suspine, îngrozită de scenele la care asistase.

— Cum te cheamă și cine ești? îl readuse agentul CIA pe arab cu picioarele pe pământ.

— Hamza Kolmar și sunt unul dintre cercetătorii acestui sfânt lăcaș.

— Ia să mă mai scutești tu pe mine cu lăcașul tău plin de ucigași! se enervă Roe din nou. Faci parte din conducere, ori ești doar un trepăduș oarecare?

— Sunt unul dintre cei șapte învățați ai conducerii superioare a Consiliului Clericilor Musulmani.

— Foarte bine, atunci poți să-ți suni un prieten. Vreau să spun, cheamă un coleg care să vadă cum stă treaba pe-aici – dar numai unul –, că tu mergi cu mine la plimbare.

— Nu merg nicăieri!

— Da' ce, te-a întrebat cineva dacă ai sau nu chef de plimbare? se răsti Tom la bătrân, ridicându-l în picioare de barbă. Îl chemi ori intru în rahatul ăsta de lăcaș și fac pulbere tot ce întâlnesc în cale?

De data asta înspăimântat, înțeleptul puse mâna pe receptorul unui telefon agățat pe perete și formă două numere, apoi vorbi câteva secunde în arabă. După ce încheie convorbirea, americanul se postă în pragul ușii în așteptare, iar cercetătorul Islamului încercă să vadă dacă vreunul dintre cei trei mai era în viață, pentru a-l ajuta cu ceva. Constatând

oroarea, începu să se roage pentru sufletele lor păcătoase, rostind Salat al-Janazah stând în picioare.

— Allah Akbar! Subhanaka allahumma wa bihamdica wa tabarkasmuka wa ta'la jadduka wa jala thanau'ka wa la ilaha ghairuka (O, Allah, a ta e gloria și slava, binecuvântat este numele Tău, slăvită este măreția Ta și glorioasă e slava Ta, că nu e alt Dumnezeu în afară de Tine).

În cele din urmă își făcu apariția încă un personaj cu barbă, care purta și vestă, dar nu era înarmat, după cum avea Roe să constate la percheziție.

— Vă las trei minute să stați de vorbă, după care plecăm. Poimâine îi vreau liberi și teferi pe cei doi ziariști unguri răpiți împreună cu ghidul lor american și pe jurnalista franțuzoaică. În caz contrar vă arunc în aer stabilimentul ăsta ce duhnește de la o poștă, și-l spânzur pe drăguțul Hamza Kolmar – parcă așa ziceai că te cheamă, nu? – de cea mai înaltă moschee din Bagdad. Să nu ziceți că nu v-am spus…

• Capitolul 8 •

— Ibn Obeida, prietenul tău nu mai are șanse de scăpare. Cel puțin douăzeci de ani nu mai iese din închisoare, după cât a furat în Ungaria. Soarta îți e pecetluită. Roagă-te la Allah cel Milostiv, îndurător – cinstit fie-i numele-n veci! – și împacă-te cu destinul ce ți-a fost hărăzit.

Lui Abdul nu-i rămase altceva de făcut, la auzul acelor vorbe, decât să se arunce la pământ, sărutând bocancii gardianului său. În cele din urmă, reuși să îngaime printre sughițuri de plâns:

— Allah Akbar!

Plictisit, dar și scârbit de acea lipsă de demnitate, Ikrima îl împinse cu piciorul pe siriano-american, dând să plece din celula subterană a închisorii special amenajate pentru ostatici de seamă.

— Nu mă părăsi, stăpâne! N-am trădat! Ai să vezi că veți avea numai de câștigat dacă mă lăsați în viață. Fac orice…

— Tu nu-nțelegi, Abdul, că nu mai reprezinți niciun interes pentru al-Zarkani? Trebuie să mori, nu există alternativă.

Ostaticul cumpăni vorbele irakianului și un gând nebunesc îi veni în minte. Decât să moară ucis ca un trădător – ceea ce nu considera că este – mai bine murea luptând, jucându-și ultima carte.

— Și cum voi fi omorât? întrebă el pentru a trage de timp și a încropi un plan de atac.

Ikrima era înarmat, iar el nu.

— Probabil că ți se va tăia capul.

Lacrimile lui Abdul ar fi înduioșat multe suflete slabe de înger, nu și pe cel al gardianului său, care părea de piatră.

— Dar dacă totuși soarta mea a fost hotărâtă, nu puteți să-mi asigurați un confort mai mare și să-mi dați mai multă mâncare înainte de a ucide un om nevinovat?

Și mai scârbit ca mai-nainte, Ikrima îi întoarse sirianului spatele, dând să părăsească celula. În acel moment, Ibn Obeida făcu un salt ca o panteră și aterizâ în cârca irakianului, prinzându-l cu un braț pe sub bărbie. În același timp îi smulse

baioneta de la brâu și îi secționă jugulara, înfigându-i degetele celeilalte mâini în orbite și trăgându-i capul pe spate.

Luat prin surprindere, Ikrima nu avu timp nici să țipe, nici să se apere în vreun fel. Singura sa reacție constă în faptul că se lăsă în genunchi, încercând să-și arunce agresorul peste cap. Din nefericire pentru el, era prea târziu. Pierduse sânge din belșug, iar mișcările-i deveneau din ce în ce mai lipsite de vlagă. Viața se scurgea din el cu rapiditate, spre bucuria lui Abdul, pe chipul căruia se conturase un zâmbet diabolic.

— Mori, spurcăciune!

•

— Gata cu amabilitățile! Tu, pleacă! se răsti Tom la ultimul savant.

Acesta se îndepărtă în tăcere, convins sută la sută că americanul era mai dur decât toți teroriștii arabi luați la un loc.

— Ridică-te! îi ceru el fetei, aflate încă în stare de șoc. Vrei o palmă, ori îți revii singură? Nu de alta, dar vei conduce mașina de-afară. Nu-mi spune că nu știi să șofezi, că nu te cred. Nici pe tine, nici pe vreun alt arab de pe această planetă. Voi o luați înainte. Urcați amândoi în față, iar pe urmă pornești motorul. Fetițo, tu deschizi și portiera din spate, iar dacă demarezi înainte să urc eu, două gloanțe bine trase vă vor face creierii terci la amândoi. Ai văzut cum ucid cu mâinile aproape goale... Cu un pistol ca Beretta asta îmi e și mai ușor, crede-mă!

Incapabilă să spună ceva, fiica directorului execută întocmai ordinele primite.

Ceva mai sigur pe sine, Hamza Kolmar o urmă, dar fără a avea intenția de a se opune în vreun fel. Era absolut convins că, dacă ar fi încercat, americanul ar fi făcut și mai multe victime în jurul său.

— Foarte bine, frumoaso, acum pornește motorul, să vedem dacă sare în aer!

De la o distanță de circa cincizeci de metri, directorul hotelului îi făcea semne disperate cu mâna pentru a-i atrage atenția. Până la mașină, Thomas Roe avea de parcurs circa zece pași. Își luă avânt, făcu un pas, dar imediat după aceea se retrase la adăpostul porții de piatră. Un glonte mușcă asfaltul la două palme în fața lui, ricoșând aiurea.

Traiectoria proiectilului îl făcu pe agent să privească în sus, zărind astfel, pe acoperișul clădirii de vizavi, un om înarmat.

Îndreptă Beretta într-acolo și trase aproape fără să ochească. În secunda următoare se auzi un urlet de moarte, iar lunetistul se prăbuși de la înălțime, în cap cu o gaură ce-i acoperea întreaga frunte.

— Aha, aveți chef de joacă! înțelese Roe în cele din urmă. Stați puțin, că n-ați văzut decât reclama.

Apoi se repezi în încăperea cu cadavre, strânse toate armele de pe-acolo, inclusiv câteva grenade defensive rusești pitite sub vestele înflorate ale morților, și se întoarse în poartă. De frică, fata nu îndrăznise s-o ia din loc, iar imamul se ruga pentru sufletul celui împușcat în cap de parcă ar fi fost propriul său fiu. Oricum, Tom era pregătit să arunce o grenadă pe urmele lor, în cazul în care tânăra ar fi avut proasta inspirație de a demara.

•

Când Abdul se ridică de pe Ikrima, care căzuse în genunchi, și îi dădu drumul, viața se scursese deja din irakian. Ibn Obeida zâmbi mulțumit și începu să dezbrace cadavrul, echipându-se cu uniforma acestuia, cu ochii pe ușă și gata oricând să riposteze unui atac. Într-un buzunar găsi și o cagulă, pe care se grăbi să și-o pună pe cap, apoi studie automatul, încercând să-și amintească cum se folosește.

Am să-mi vând scump viața, își zise el, aducând tot felul de injurii teroriștilor cu care se înhăitase. Din păcate nu prea mă pricep la arme, așa că va trebui să mă bazez în continuare pe noroc.

Cum avea aproape aceeași statură cu Ikrima, fiind doar puțin mai scund, hainele i se potriveau la perfecție. Își puse automatul acestuia la spate, iar baioneta o lăsă în teacă, gata s-o folosească în orice moment.

Ieși prudent pe hol și zăvorî ușa în urma lui, îndreptându-se tiptil într-o direcție oarecare.

Să-i eliberez și pe unguri? se gândi el. Mi-ar putea fi de folos, dar ar putea să mă și încurce. Ba chiar să sară din nou la bătaie, ceea ce ar alarma întreaga bază sau ce naiba o fi construcția asta în care mă aflu. Mai bine nu.

Făcu alți pași cu băgare de seamă, ajungând la o bifurcație pe care o cunoștea.

Încolo sunt WC-urile, deci am s-o iau în direcția opusă.

După alți câțiva metri urcă șapte trepte, ajungând în fața unei uși întredeschise. Privi prin crăpătură, apoi pe gaura cheii, dar

nu reuși să vadă nimic. Peste tot era o lumină artificială oarbă, razele soarelui fiind total absente.

Din calculele mele, nu mă pot afla la mai mult de doi-trei metri sub pământ, aprecie Abdul. Mi-aș fi dat seama la sosire. Oricum, trebuie să trec de ușa asta blestemată.

Cu inima cât un purice, dar bazându-se pe elementul surpriză, Ibn Obeida îndrăzni să dea ușa de perete, cu arma pregătită de atac. La trei metri distanță, tolănit pe un scaun de piele – care contrasta grotesc cu austeritatea cazematei – se afla un arab necunoscut, pe care îl pufni râsul văzându-l pe Abdul mascat și cu pistolul-automat în poziție de tragere.

— Ce s-a întâmplat, Ikrima-baba, avem de executat vreo simulare? întrebă acesta, amuzat, crezând că vorbește cu șeful său.

În loc de răspuns, Ibn Obeida apăsa pe trăgaci, strângând din ochi. O dată, și încă o dată, și încă o dată. Dar cartușele se încăpățânară să rămână nepăsătoare în încărcător.

Cu o prezență de spirit de care nu se știa în stare, Abdul mai făcu câțiva pași în direcția gardianului de serviciu, luând automatul în mâna stângă și rostind:

— Allah Akbar!

Destul de contrariat, irakianul se ridică din fotoliu și vru să-i adreseze celuilalt o nouă întrebare, dar nu mai apucă.

Ibn Obeida scoase baioneta din teacă și i-o împlântă adversarul direct în inimă, privind cu sadism în ochii acestuia. Apoi repetă formula pe care în acele clipe de coșmar o considera magică:

— Mori, spurcăciune!

•

Thomas Roe se aruncă pe ușa mașinii care îl aștepta, în timp ce câteva gloanțe șfichiuiau din nou asfaltul în imediata lui apropiere.

— Așadar, nu vă potoliți! se amuză el, de parcă s-ar fi aflat în toiul unui meci de paintball, unde putea fi cel mult mânjit cu vopsea. Atunci, hai să ne jucăm! adăugă agentul, după ce luneta limuzinei se făcu țăndări, fiind străpunsă de un glonț. Demarează! îi ceru el fetei de la volan.

Ceea ce fiica directorului și făcu, dar cu încetinitorul, de parcă s-ar fi aflat pentru prima dată în viața ei într-o asemenea ipostază.

În timp ce Tom își pregătea armele, avu vreme să-l vadă pe tatăl fetei alergând după mașină cu mâinile ridicate, implorându-i pe teroriștii aflați la pândă să nu tragă asupra fiicei sale. Asta până când o rafală îi seceră picioarele, trântindu-l la pământ. Ajungându-l din urmă, cel ce fusese șoferul mașinii la venirea lor la sediul Consiliului Clericilor Musulmani îl împușcă în piept de două ori, apoi goli încărcătorul automatului în direcția automobilului. Consternat, Roe îl ochi atent cu revolverul Beretta, făcându-i și și lui o gaura în frunte, drept răsplată.

— Dobitocule, dacă voiam să moară l-aș fi ucis eu până acum. Dacă ești prost, du-te după el! Vacanță plăcută! Draga mea, nu poți să conduci mai repede? i se adresă el fetei de la volan. Dacă nu știai, asta este una dintre condițiile pentru a rămâne în viață.

Cine știe din ce motiv, la acea oră a dimineții circulația nu era nici pe departe una aglomerată, așa că deplasarea se dovedea destul de facilă.

— Mergi spre Parlament! îi ceru agentul special CIA fetei fostului director de hotel.

Bine că am trecut întregi de zona în care se trăgea asupra noastră de pe acoperișuri, își zise Roe, cercetând plafonul mașinii și observând că în acesta erau înfipte câteva gloanțe. Și noroc că n-au tras cu arme de mare calibru. Altminteri, acum eram îngerași.

Privind în urmă, văzu două BMW-uri rechin îndreptându-se cu viteză spre ei, aripă la aripă.

— Așa, frumoșilor! se bucură Tom. Come to papa!

Luă două automate rusești și începu să tragă în direcția acestora prin geamul spart, cu ambele mâini. Dintre cele șaizeci de cartușe mai mult de jumătate își atinseseră ținta, însă fără a provoca mari stricăciuni, dovadă fiind faptul că bolizii continuau să-i urmărească. Asta îl amuza pe agent, căruia nici măcar nu-i păsa că fata de la volan conducea cu doar șaizeci de kilometri la oră, comportându-se ca un robot.

Roe aruncă pistoalele-automate în calea urmăritorilor, după care goli și încărcătorul celui deal treilea AK-47 în aceeași direcție, reflectând cu glas tare:

— Da’ repede se mai duc gloanțele astea…

Ajungând ceva mai aproape, pe geamurile lăsate ale BMW-urilor se iviră siluetele a doi trăgători, care începură să

împroaște gloanțe spre fugari. Pentru teroriști nu mai conta dacă omorau o femeie, un înțelept și totodată savant în ale Islamului, important era să-l răpună pe american.

— Ia stați puțin! se irită Tom. Se îngroașă gluma, iar voi trebuie să mergeți la culcare.

În timp ce calcula distanța dintre el și urmăritori scoase cuiele de siguranță a două grenade, zâmbind amuzat.

— Ia să vedeți voi acum ce-nseamnă sportul extrem!

Privi puțin în față, la direcția de mers, și sesiză că aveau să vireze jumătate dreapta. Era exact momentul pe care-l aștepta. Dădu drumul grenadelor să se rostogolească pe asfalt, iar la câteva secunde distanță auzi două explozii puternice, care îi confirmară faptul că ambele mașini zburaseră în aer, mai ales că de-acum nu-i mai urmărea nimeni. Totuși, americanul rămase cu o părere de rău în suflet, deoarece nu zărise nicio secvență din acel spectacol, BMW-urile ieșind din raza sa vizuală datorită virajului.

Cu Beretta pe genunchi, scoase celularul și formă numărul așa-zisului consul Buttino De Sarno.

— Prietene, ești la serviciu?

— Da, ai nevoie de mine? se oferi acesta îndată.

— Am de gând să-ți fac o vizită, dar mai sunt cu un... prieten. Ți-aș rămâne îndatorat dacă ne-ai aștepta la poartă. Ajung în maximum zece minute.

•

Abdul șterse lama baionetei de bluzonul ultimei sale victime, o puse la loc, se așeză pe vine și încercă să-și dea seama de ce nu funcționase pistolul-automat. Abia atunci observă că nu-i trăsese piedica, realizând că o asemenea prostie l-ar fi putut costa viața.

Își continuă drumul, la fel de precaut ca înainte, ajungând din nou în fața unor trepte și a unei uși. De-acum se obișnuise, fiind sigur că norocul va fi în continuare de partea lui. De data asta cu automatul armat și fără piedică, izbi ușa cu piciorul, năpustindu-se într-un hol care la prima vedere părea gol.

Să nu mai fie niciun fel de santinelă pe-aici? se întrebă el, neîncrezător. Nu-mi vine să cred.

Se apropie de un perete și înaintă tiptil. Coridorul urca în spirală, iar de undeva răzbătea o lumină naturală.

Am reușit! se bucură Ibn Obeida, grăbind pasul.

În cele din urmă ajunse la nivelul solului, după ce mai urcă patru trepte, dar ceea ce văzu îl îngrozi, închisoarea ostaticilor se afla în centrul unei baze de antrenament a teroriștilor. Peste tot mișunau trupe bine echipate, care efectuau fel de fel de exerciții, înarmate cu muniție de război.

De-aici nu mai am scăpare, se gândi el, deznădăjduit. Doar dacă pot să stau ascuns până la noapte, ca să încerc o evadare la adăpostul întunericului.

Tocmai atunci auzi în spatele lui glasuri alarmate și zgomote de bocanci. Cu nervii la pământ, se așeză în fund, gata să tragă. Cea dintâi rafală îi nimeri pe primii doi gardieni, dar în spatele acestora se mai aflau și alții. Cei din urmă se târâră la adăpostul cadavrelor, făcându-și din acestea un parapet. Între timp se alarmară și luptătorii care se antrenau afară, pregătindu-se de o ambuscadă care, credeau ei, făcea parte din exercițiu.

Cum gardienii din subsol trăgeau spre el, Abdul se văzu nevoit să se târască pas cu pas spre ieșire. Aceștia împingeau cadavrele metru cu metru, apropiindu-se din ce în ce mai amenințători.

Când mai avea doar un metru până să ajungă pe terenul de instrucție, Ibn Obeida rămase fără cartușe, înțelegând că doar o soluție disperată îl mai putea salva. Pentru că nu mai avea ce altceva să facă, ieși în poligon cu baioneta în mână, strigând:

— Allah Akbar! Ostaticii au scăpat și ne atacă. Sunt înarmați, aveți grijă!

În vreme ce rostea aceste vorbe alerga spre grosul insurgenților, agitând disperat brațele. Trebui să ocolească o cireadă de vaci, și asta îi luă ceva timp.

Imediat apărură și gardienii, care nu purtau măști, colegii lor recunoscându-i imediat.

— Nu-l omorâți! strigă unul dintre cei veniți din subteran, în clipa în care se auzi un foc de armă.

— Nu mai are muniție. Este un ostatic.

Glonțul îl nimeri pe Abdul în pulpa stângă, făcându-l să cadă în genunchi.

Un tip ce părea comandant se apropie de Ibn Obeida, îi ordonă să arunce baioneta, împușcându-l apoi în celălalt picior.

— Asta ca să nu mai încerci să evadezi, până când al-Zarkani nu va hotărî soarta pe care o meriți, îi explică el sirianului care urla de durere.

• Capitolul 9 •

Barajul militarilor noii autorități irakiene, soldați ce erau coordonați de trupele americane, îl îngrijoră pentru moment pe Thomas Roe. Dar se liniști instantaneu, zărindu-și amicul cu care discutase deunăzi despre curve.

Și soldatul îl recunoscu imediat, mirându-se cât de... afectată era mașina acestuia.

— De unde vii, frățioare, din Infern?

În loc să glumească cu el, așa cum și-ar fi dorit, Tom îi arătă legitimația primită de la consulul american și îi ceru:

— Fă automobilul ăsta să dispară de-aici, iar pe fată las-o în plata Domnului. Eu și moșu' mergem mai departe pe jos. E o chestie de siguranță națională. Poți face ce vrei cu mașina. Important e să nu se știe c-am fost pe-aici.

— Moșu' tău e o persoană foarte importantă? întrebă soldatul, înțelegând în mare despre ce era vorba.

— Exact.

— Atunci așteaptă-mă puțin! Vin cu o blindată și-l ducem unde vrei în condiții de maximă securitate. Bazează-te pe mine!

— OK, pal, n-am să uit ajutorul tău. Poate găsești și niște haine, de orice fel.

•

Buimac, Lucky deschise ochii și privi absent în jur. Oricine l-ar fi privit în acea ipostază ar fi putut jura că ori e drogat, ori dus cu pluta. Când mintea începu să-i funcționeze în parametri cât de cât normali, se întrebă dacă ceea ce „văzuse" în transă se întâmplase sau avea să se petreacă în viitorul apropiat. Și într-un caz, și în altul, situația era sub control. Agentul Roe nu pățise nimic, deci n-avea niciun motiv să-i telefoneze din nou. Urmau să se întâlnească în acea seară, la aeroportul Saddam International din Bagdad.

•

— Ia te uită, stăpâne, pentru prima dată televiziunea Al Jazeera îndrăznește să protesteze împotriva răpirii jurnaliștilor! Ce i-o fi apucat?

Cel căruia i se adresase insurgentul privi televizorul fără niciun chef, continuând să mănânce tacticos și tăcut o felie de pepene roșu. Nu era în apele lui și, ca de obicei, doar dacă omora pe cineva își putea recăpăta calmul și stăpânirea de sine. Din nefericire pentru el, deocamdată nu-și putea permite să omoare vreun ostatic. Poate mai târziu.

Disconfortul interior al lui Zul Musad al-Zarkani avea mai multe explicații. Trupele aliniate în fața lui nu-i satisfăcuseră exigențele, atunci când le trecuse în revistă. Prea erau tineri cu toții, iar după modul crispat în care-și strângeau armele-n mâini se vedea că nu uciseseră vreun dușman până atunci. Nu cu asemenea „luptători” trebuia declanșat Jihadul. Un al doilea motiv de enervare consta în faptul că unul dintre ostatici reușise să evadeze pentru moment, iar acum era rănit la ambele picioare. Iar ultimul și cel mai important: prietenul și camaradul său de arme Ikrima fusese ucis din propria neglijență. Era prea mult pentru o singură zi.

Chiar așa, ce i-o fi apucat pe ziariștii ăștia din Qatar? se întrebă el, ca să-și deturneze gândurile spre alte lucruri. Vor să le arunc televiziunea în aer?

În clipa aceea, de pe coridor se auzi un foc de armă și la scurt timp țipete de femeie. Urmară zgomote de bocanci și glasuri răstite în arabă.

Al-Zarkani se ridică de la locul său în grabă, se șterse pe pantaloni și se îndreptă spre ușă, scoțându-și revolverul din teacă.

Precaută, paza sa de corp o luă înainte, pentru a-și proteja șeful de eventualitatea unui atac surpriză. În dreptul unei uși deschise se aflau doi rebeli, iar în celulă alți doi și jurnaliștii unguri. Balacs Orban Gyula se ținea de brațul stâng, unde fusese rănit, printre degetele lui scurgându-se sânge, iar Ferenc Ildikó, cu părul descoperit și răvășit, încerca să-și adune pe ea hainele ce-i fuseseră smulse. Unul dintre gardieni încercase s-o violeze în prezența prietenului ei și între ei avusese loc o altercație soldată cu rănirea lui Balacs.

— Ce se întâmplă aici? întrebă al-Zarkani, negru de furie.

Vinovatul fusese dezarmat și se afla în genunchi. Când dădu cu ochii de nemilosul iordanian, reprezentantul lui bin Laden în Irak, sângele îi îngheță în vine. Nu aflase că acesta ajunsese deja în tabără.

Cel care îl păzea îi explică șefului despre ce era vorba, după care făcu doi pași în spate.

— Ce ai de spus în apărarea ta? îl întrebă al-Zarkani, după ce auzi tot ce voia să audă.

— N-am mai putut să mă abțin, stăpâne. Îndurare! N-am mai văzut o femeie…

— … Și nu știi că Coranul interzice relațiile sexuale în afara căsătoriei?

— Ba da, mărite, dar…

— Spune-ți rugăciunea!

— Nu mă omorî, stăpâne, că sunt un bun luptător și mai bine-mi dau viața pentru țară decât să mor așa!

— Spune-ți rugăciunea, repetă iordanianul, armând revolverul.

Înțelegând că nu mai avea șanse de scăpare, violatorul rosti câteva vorbe cu glas tremurat, făcu trei prosternări, după care celula fu zguduită de o detunătură puternică, creierii săi mânjind peretele din spate.

Ferenc Ildikó țipă îngrozită, izbucnind și mai tare în plâns, în vreme ce al-Zarkani părăsea mulțumit încăperea, cu nervii mult mai destinși de astă dată.

•

O amfibie opri exact în dreptul lui Tom, iar trapa laterală se deschise, soldatul american ivindu-se și râzând la el.

— Hai, îmbarcarea!

Agentul CIA îl ajută pe Hamza Kolmar să urce, după care își făcu și el loc cu dificultate în spațiul restrâns al transportorului blindat.

— Asta e o răpire? se arătă soldatul din ce în ce mai amuzat de situație. Începe să-mi placă…

— Ai găsit ceva de îmbrăcat pentru ăsta? ignoră Roe întrebarea conaționalului său, căutând cu privirea în jur.

— N-am avut timp, dar uită-te și tu pe-aici.

Spre bucuria lui, Tom dădu de o pereche de pantaloni și un bluzon, obligându-l pe învățat să se schimbe.

Știind cât de iute la mânie era americanul, Kolmar nu se lăsă rugat de două ori, iar după ce se îmbrăcă cu hainele militare, rămase perplex. Agentul desfăcuse o trusă de prim ajutor și alesese două fețe late, cu care începu să-i bandajeze capul,

lăsându-i doar ochii descoperiți și un orificiu prin care să poată respira.

— Asta ca să nu vadă spionii că în ambasada noastră intră un bărbos de-al lor, se justifică el proaspătului său prieten.

Învățatului nu catadicsi să-i dea vreo explicație.

— Ha, ha, ha! Oricine poate să creadă că e unul de-al nostru care a fost rănit în vreo confruntare.

— Exact, confirmă Tom. Iar ca scena să fie și mai verosimilă, ostaticul nostru va șchiopăta, mai adăugă el, în secunda următoare izbindu-l pe învățat cu pumnul în genunchi, făcându-l pe acesta să-i dea lacrimile. Acum ai să șchiopătezi de-adevăratelea, nu e nevoie să te prefaci. Poate că religia ta nici nu-ți permite să înșeli lumea, așa că-mi poți mulțumi fiindcă nu te-am forțat să încalci regulile.

Privirea plină de ură a lui Kolmar nu mai avea nimic blând în ea, iar americanii erau convinși că, dacă acesta ar fi avut posibilitatea, i-ar fi omorât pe amândoi, cât era el de sfânt.

— De ce-ai făcut asta? reuși învățatul să îngaime în cele din urmă, când durerea se mai estompă în intensitate.

— Fiindcă nu-mi plac arabii în general și irakienii în special, veni prompt răspunsul agentului, care provocă din nou râsul soldatului. Iar dacă mă mai bați mult la cap cu întrebări, îți dau și un supliment.

În momentul următor, amfibia opri în dreptul ambasadei SUA, iar Tom coborî primul, pentru a-l ajuta și pe bătrân. Așa cum se așteptase, Buttino De Sarno îl aștepta acolo, gata pregătit.

Înțelegând în mare despre ce era vorba, nu formulă nicio întrebare, sprijinindu-l pe „soldatul” rănit la cap și la genunchi ca să se poată deplasa. Gărzile ambasadei îi lăsară să treacă fără să facă nici cea mai mică obiecție.

— Îți mulțumesc, prietene, și îți rămân dator, zise Roe, bătându-și amicul pe umăr. Nu spune nimănui nimic despre omul ăsta. Noi doi o să ne mai vedem zilele astea și am să te recompensez.

— Prietenul tău este rănit? îl întrebă Hafsa Bergman pe Roe, destul de îngrijorată, când ajunseră în anticamera lui.

— E rănit pe mă-sa, dădu agentul din mâna a lehamite. Da’ să-i vezi pe bodyguarzii lui… completă el, surâzând mulțumit. Nici dacă îi bagă în reparație capitală nu mai pot fi dreși.

În vreme ce femeia nu înțelegea despre ce era vorba, iar consulul putea avea doar unele bănuieli, Thomas începuse să dezlege capul bandajat al însemnatului ostatic pe care-l adusese în ambasadă.

— Acum mai echilibrăm balanța ostaticilor, explică Roe, înainte ca distinsul Buttino De Sarno să-i pună vreo întrebare. Ce, credeai că m-am apucat să adun ostași răniți de prin Bagdad? Șmecherul ăsta e unul dintre înțelepții Consiliului Clericilor Musulmani și ne va folosi drept monedă de schimb pentru eliberarea celor trei ziariști și a americano-sirianului ăla din cauza căruia am fost trimis aici. Fie vorba între noi, n-aș vrea să scape și să-l știu în America. Iar dacă tot ajunge acolo, te asigur că va sta în spatele gratiilor cel puțin până la adânci bătrâneți. Pe onoarea mea!

— Dar e rănit și la genunchi… zise Hafsa Bergman, destul de confuză din cauza situației create.

— Nu într-atât încât să n-o rupă la fugă ca un laș, dacă ar avea ocazia. Carly, ce facem cu el?

— Îl ducem într-un beci, că suntem dotați și cu așa ceva. Avem celule de maximă securitate pentru astfel de oaspeți însemnați. Alta e problema: dacă se află că unul dintre savanții lor este prizonierul nostru, ne vom trezi cu ample manifestații de stradă și cu presiuni din partea noilor autorități de la Bagdad.

— Las’ că m-am gândit și la asta. Hafy, ia loc și scrie un mesaj pe care-l va citi nenorocitul ăsta colegilor săi de la universitate, ca să-l transmită teroriștilor lui Zul Musad al-Zarkani. Sunt sigur că au strânse legături cu toate grupările rebele ce activează pe teritoriul Irakului, ba chiar și cu cele din afara țării.

Și agentul CIA începu să dicteze:

Dacă populația va afla că am fost răpit de CIA, trupul meu va fi făcut bucățele și voi fi dat de mâncare păsărilor cerului. Mă aflu într-o locuință conspirativă. Americanul acela nebun nu vrea să negocieze cu nimeni și cere eliberarea necondiționată a celor doi ziariști unguri, a jurnalistei din Franța și a lui Abdul Ibn Obeida. Pe urmă se va gândi la soarta mea. Termenul-limită este mâine, la aceeași oră. Apoi va veni din nou la Universitate, va provoca mari stricăciuni sfintei noastre școli și va mai omorî câțiva oameni. Poate

chiar va răpi încă un învățat. Și tot așa, până când Islamul va rămâne fără savanți, susține el.

Prăbușit într-un fotoliu din biroul consulului, Hamza Kolmar abia își putea reține indignarea.

— N-am să citesc niciodată un asemenea mesaj! zise el, iritat. Limba mea nu poate rosti asemenea cuvinte.

— Ba ai s-o faci, și chiar în engleză, îl asigură Tom cu blândețe.

— Ba nu.

— Bine, atunci îți rup genunchiul de tot, iar apoi trec la următorul. Pentru mine va fi distractiv, te asigur.

Cântărind șansele pe care le avea și observând surâsul malefic al agentului special, bătrânul pricepu repede că situația în care se afla nu era tocmai rozã. Nu degeaba era învățat…

Văzându-l cu privirea în pământ, Thomas ceru un telefon mobil ce nu poate fi detectat – deși era puțin probabil ca rebelii irakieni să dispună de o tehnică prea avansată în acest domeniu – și i-l dădu înțeleptului, prinzându-l de-o mână.

— La cea mai mică interjecție care nu este în engleză, îți rup brațul. Uite, ca semn de prietenie, nici nu mă uit să văd ce număr de telefon vei forma, ca să constați și singur că sunt un băiat discret. Dă-i drumul!

Consulul și secretara lui asistau aparent impasibili la ce se petrecea, nevenindu-le totuși să creadă că acea răpire în plină zi fusese posibilă.

Ceva mai târziu, când totul se terminase iar „oaspetele” ambasadei americane fusese cazat în cel mai luxos „apartament”, Thomas Roe își consultă ceasul, după care i se adresă lui Buttino De Sarno:

— Carly, te poți interesa pentru mine la ce oră sosește o cursă aeriană din State? Aș mai avea nevoie și de un automobil solid, eventual cu șofer, dacă nu te superi. Apropo, nu mi-aș putea alege eu unul dintre luptătorii noștri detașați aici?

•

— Deși mi-e silă de tine, va trebui să vorbim.

Abdul Ibn Obeida primise îngrijiri medicale după ce fusese împușcat în ambele picioare, iar acum se afla întins pe un pat de campanie, broboane de sudoare prelingându-i-se pe față și pe gât din cauza durerii. Știa că nu mai avea rost să se umilească

cerând îndurare în mod inutil, însă nu-și putea stăpâni spaima, de aceea plângea încontinuu. Viața lui nu mai atârna nici măcar de-un fir de păr, cunoscută fiind cruzimea iordanianului în mâinile căruia se afla.

— Un agent CIA ne cere să te punem în libertate, la fel ca și pe ziariștii ostatici, amenințând că altfel ne omoară toți clericii musulmani de la Universitate. Ce știi despre treaba asta? E omul vostru?

Un licăr de speranță se aprinse în ochii sirianului, înainte ca acesta să răspundă.

— Nu știu nimic, stăpâne și brav luptător, braț de fier al Jihadului, zise el, cu un glas neconvingător.

— Dar te bucuri, nu-i așa? continuă al-Zarkani să-l interogheze, cu răutate în glas.

— Tot ce vreau este să rămân în viață pentru a lupta în continuare împotriva cruciaților, răspunse Ibn Obeida fără a sta pe gânduri. M-am dedicat cauzei și asta voi face până la moarte.

— Ucigându-ne oamenii? se enervă teroristul, scoțându-și pistolul și lovindu-l pe rănit în moalele capului. Așa vrei tu să lupți, nenorocitule?

După câteva minute bune, când își reveni, sirianul abia reuși să mai îngaime:

— Probabil că l-au trimis americanii după mine, fiindcă am dublă cetățenie.

• Capitolul 10 •

Până la aterizarea avionului cu Lucky la bord mai erau două ore, iar Thomas Roe îi ceru lui Boby Floyd Dinerman să facă un ocol prin zona Ath Tha'alibah. La volanul unui automobil ușor de teren, dar bine închis, soldatul american se considera fericit că primise o misiune atât de plăcută, și anume aceea de a fi șoferul malacului agent CIA, care-l impresionase.

— Și zici că-mi pui o pilă după război ca să mă angajez la voi? îl întrebă acela pe Tom pentru a doua oară.

— Da, numai să rămâi în viață, ți-am spus. Ăsta e primul ordin pe care-l ai de dus la îndeplinire.

— Pe cine trebuie să luăm de la aeroport?

— Vine un bun prieten de-al meu.

— Tot…

— Nu, e un civil de care trebuie să avem grijă ca de ochii din cap. Viața lui e mai prețioasă decât amărâtele noastre existențe.

— Asta înseamnă că-l așteptăm pe unchiul Bush, zâmbi soldatul. Doar ăsta merită asemenea sacrificii.

— Bush pe dracu'! nu se putu abține agentul. Președintele nu-i ajunge lui Lucky nici măcar la degetul mic de la picior…

Boby nu mai insistă asupra subiectului, abordând un altul:

— Și-acum de ce vrei să trecem prin zona aia nesigură?

— Nesigură, dar plină de curve ieftine, îl lămuri colosul agent. Poate dau de un proxenet pe nume Igor, pe care l-am cam șifonat ieri. Pe el și pe gorilele lui.

— Nu ți-e frică? mai vru soldatul să știe, pipăindu-și pistolul și privindu-și în oglinda retrovizoare mitraliera de asalt din dotare de pe bancheta din spate.

— De ce să-mi fie, că voi fi nevoit să mai bat alți câțiva? nu înțelese Tom întrebarea. Dar asta mă distrează, Boby. Asta mă distrează al dracului de tare.

Un sfert de oră mai târziu mașina de teren oprea la un colț de stradă, iar agentul coborî sprinten, de parcă n-ar fi avut peste o sută cincizeci de kilograme în greutate. Trecu pe lângă un ciorchine de curve, printre care n-o zări pe Natașa, oprindu-se în

dreptul a doi tipi îmbrăcați în haine arăbești, dar cu fețe de ruși sadea.

— Unde-i Igor? îi luă americanul din scurt, fără altă introducere. Am treabă cu el.

— Da' tu cine ești? îl întrebă cel mai răsărit dintre aceștia, în secunda următoare trezindu-se din senin cu o scatoalcă peste față.

— Dacă nu ești cuviincios, la următoarea lovitură faci nani. Cheamă-l pe Igor, adăugă, întorcându-l cu spatele și articulându-i un șut în fund. Da' repede!...

La volanul mașinii sale, Floyd Dinerman râdea cu lacrimi, urmărind scena ce părea parcă desprinsă dintr-un film cu Chaplin. Totuși, ca măsură de prevedere, își luă mitraliera de asalt pe genunchi, o armă și îi trase piedica. Apoi privi în oglinda retrovizoare și observă un automobil parcat la circa o sută de metri distanță, pe care-l zărise și mai devreme.

Să știi că ăștia ne-au pus „coadă", se gândi el, foindu-se pe scaun. Trebuie să-i spun asta agentului, că el va ști ce să facă!

Spre surprinderea lui Boby, cel... apostrofat de Tom înțelese că nu era de glumă cu americanul și se îndreptă spre o direcție anume. Tovarășul său dădu să-l însoțească, însă agentul îl prinse de gât ca pe un pui de găină, făcându-l să rămână pe loc. Nu peste mult timp, Igor își făcu apariția tot numai un zâmbet.

— Șe bini-mi pari să ti rivăd! minți proxenetul cu nerușinare, îndreptându-se cu mâna întinsă spre Tom, mai bine-zis ridicată undeva la nivelul propriilor umeri. Îți pot fi di folos cu șeva?

— S-ar putea ca peste vreo două ore să am nevoie de Natașa și de încă vreo două fetițe, îi răspunse agentul, fără a da noroc cu Igor. E vreo problemă?

— Șe problemî să fii, Doamni-ferești?! O să li rezerv pi tăti pentru tine trei ori de-aci încolo. Dacă nu vii, le pun la treabî și te aștept mâini. OK?

— Bine, se arătă americanul mulțumit de răspunsul primit. Uite aici două sute de dolari pentru cooperare! Ai devenit un băiat inteligent peste noapte, și asta nu poate decât să mă bucure.

•

Lucky așteptă până când toți pasagerii veniți cu diverse treburi în capitala Irakului părăsiră aeronava, după care o prinse pe frumoasa stewardesă de mâini pentru a-și lua rămas bun.

— Poate că ne vom mai vedea.

— Aș fi foarte bucuroasă, deși, cu slujba ta…

Fata își dădu imediat seama că tocmai comisese o gafă de proporții și lăsă rușinată privirea în jos.

— Am vrut să spun…

— … Lasă, nu-i nimic! o întrerupse el. Uite cartea mea de vizită, în cazul în care vrei să mă cauți, după ce-mi termin misiunea. Și nu-ți face griji pentru mine. Nu sunt la prima operațiune extrem de periculoasă. Am mai participat și la altele.

Înainte de a se despărți de ea, Lucky observă cum o lacrimă i se prelingea fetei pe obraz, ceea ce-l impresionă în mod evident. Până mai adineauri nici măcar nu știuse cum îl cheamă, și cu toate astea i se dăruise fără niciun fel de comentarii ori prejudecăți. Poate că o făcuse pentru America, pentru democrație…

Fără doar și poate, e o fată pe cinste, se mai gândi bărbatul, în timpul sărutului pasional care urmă.

În acea clipă un fluierat îi distrase atenția, iar Lucky privi în noapte. Obișnuindu-se repede cu întunericul, își zări prietenul care-i făcea semne din apropierea unui jeep închis. Așadar, îl așteptase precum se înțeleseseră. Ba chiar venise cu mașina de teren până la avion, în mod sigur prevalându-se de calitatea sa de agent CIA.

— Pun pariu pe solda ta pe o lună că prietenul meu i-a tras-o stewardesei în avion, îl zgândări Roe pe soldatul rămas mască în fața scenei de amor a celor doi.

— Și eu cum știu dacă nu cumva sunteți înțeleși ca să-mi luați banii? dovedi Floyd Dinerman că nu era tocmai ce se putea chema un dobitoc.

— Ai dreptate, consimți malacul. Rămâne să-ți iau solda cu altă ocazie. Pe lângă asta, oricum îți sunt dator pentru ajutorul pe care mi l-ai dat. Să știi că n-am uitat. Tom nu-și uită niciodată prietenii.

Boby îi spusese mai devreme despre mașina care-i urmărea, dar Thomas se rezumase la a se amuza pe seama acestui subiect, pentru el lipsit de importanță.

•

— Ce crezi că ar trebui să fac, mărite Osama?

— Musad, ți-am mai spus să nu-mi rostești numele la telefon…

— Iartă-mă, dar știam că-ți schimbi zilnic aparatele! Nimeni nu te poate localiza.

— Nicio măsură de prevedere în plus nu strică. Eu zic să negociezi cu ei.

— E unul singur, stăpâne.

— Nu-mi vine să cred, dar în fine. Așază-te le masa negocierilor și încearcă să-l tragi cumva pe sfoară.

— Eu personal?

— Nu tu, ci prin intermediul unor oameni de încredere, dar de care să te poți lipsi, la o adică. La câte mi-ai spus despre americanul ăsta nebun, n-ar fi exclus să-i ucidă doar fiindcă au îndrăznit să strănute fără să-i ceară permisiunea.

Urmară câteva clipe de tăcere, timp în care al-Zarkani se gândi dacă să-i spună mai multe superiorului său ori să tacă.

— Din câte am înțeles, problema e că agentul nu vrea să negocieze, se hotărî iordanianul în cele din urmă.

— Exercită o presiune asupra lui. Supralicitează, Musad.

— Să-l omor pe Ibn Obeida? Și-așa nu mai valorează nimic, de vreme ce șeful lui, sirianul Hasnaff, a fost arestat în Ungaria, existând foarte puține șanse să mai scape vreodată din mâinile autorităților.

— N-ar fi o ideea rea, de vreme ce relația siriană nu ne mai e de niciun folos. Nu mai e de folos cauzei Jihadului, vreau să spun, se corectă Osama bin Laden, pentru a nu lăsa loc de interpretări. Dar nu omite să dai totul publicității, prin intermediul televiziunii Ai Jazeera și al Internetului..

— Și dacă îl vor omorî pe Hamza Kolmar ca răspuns la execuția noastră?

— Va fi o mare durere pentru toți, dar savanți mai găsim. Lupta împotriva cruciaților trebuie să continue cu orice preț. Aceasta e menirea noastră pe Pământ.

— Așa e, în cinstirea lui Allah, fie-i numele lăudat în veci!

•

În drum spre centrul Bagdadului, cei doi prieteni trecură în revistă ultimele evenimente, Tom povestindu-i cu lux de amănunte lui Lucky tot ce făcuse prin capitala Irakului.

— Amice, ești nebun de-a binelea, conchise Samuel Branigan, când povestirea se termină. Dar tot n-am înțeles cum vom ajunge în bârlogul lupului?!

— Dacă nu visezi nimic interesant, am eu o idee ingenioasă.

— Ce să… viseze? se miră Boby, care până atunci nu prea vorbise, rezumându-se să-și vadă de volan și să urmărească automobilul din spate, care se ținea ca scaiul de ei.

Misterul care plutea în jurul celui pe care-l așteptaseră îl făcea să nu se simtă în largul lui.

— Nu-ți bate capul cu probleme ce au atât de multe necunoscute, râse Tom, amuzat. Ai să vezi tu despre ce este vorba, atunci când va fi cazul.

— Dacă va fi, îl completă Lucky, mucalit. Mai bine mi-ai spune la ce te-ai gândit.

— De când am pus piciorul pe pământ irakian, să știi că n-am stat cu mâinile-n sân. Am identificat o rețea de curve est-europene care ne-ar putea fi de mare folos în eliberarea ostaticilor.

Agentul făcu o pauză semnificativă, pentru a-și da importanță și a amplifica suspansul momentului, stârnind curiozitatea bunului său amic.

— Hai, spune-mi despre ce este vorba! nu se arătă Lucky prea încrezător în fața unui idei „geniale” venite tocmai din partea lui Tom.

— Mă gândeam ca în seara asta să luăm trei fetițe, câte una pentru fiecare…

— … Mă miram eu să te fi gândit la ceva serios…

— … Stai, că n-am terminat! se ofuscă agentul CIA, întrerupându-l.

În acest timp, Floyd Dinerman depunea eforturi susținute să înțeleagă cum stăteau lucrurile și cine era, până la urmă, șeful.

Tom îl respectă pe Lucky și pare a nu-i ieși din cuvânt, în ciuda faptului că acesta din urmă nu-și arogă drepturi de șef, se gândi el. Ce fel de relație o mai fi și asta? Este clar, unul e cu mușchii, celălalt cu creierul, dar de ce nu există o subordonare între ăștia doi? Or fi amândoi agenți speciali, sau numai Tom? Și dacă da, ce caută Lucky la Bagdad?

— Închiriem fetițele, le-o tragem și îmbinăm plăcutul cu utilul. Adică le plătim bine, trăgându-le de limbă. Ce, ai impresia că ele se culcă numai cu occidentali ca noi, nefericiți ce ajung fără voia lor în această zonă de conflict? E de la sine înțeles că printre clienți se află și arăboi, inclusiv rebeli cărora li s-au umflat momițele de-atâta abstinență, chiar dacă se jură că nu fură cu

mâna pe Coran. De ce n-ar fi posibil ca ele să știe unde-și au teroriștii bârlogul?

— Eu știu… se arătă Lucky rezervat pentru început. Nu că n-ar fi posibil ca musulmanii să meargă la curve, da' tu ai impresia că s-ar confesa unor ființe pe care de fapt le detestă, considerându-le niște obiecte bune doar pentru a le crea plăcere?

— Nu cred nimic până nu mă conving, făcu Roe pe supăratul. De ce vrei să-mi răpești o asemenea șansă? Și dacă nu te gândești la mine, măcar ai milă de feciorul ăsta, adăugă el, indicându-l pe soldat. Ia spune, băiete, de când n-ai mai văzut o femeie în carne și oase?

Înțelegând jocul celui pe care-l îndrăgise atât de mult în doar două zile, și care era speranța lui pentru vremurile când va fi lăsat la vatră, Boby minți cu un maximum de regret în glas:

— De când am fost detașat pe această îngrozitoare scenă de război, domnule. Și nu știu dacă voi mai apuca vreodată să fac sex. Păcat că sunt atât de tânăr…

— „Domnule" să-i spui lui tac-tu! se enervă Lucky, simțind că este manipulat. Și nu mă duce pe mine cu preșu', că am „fumat" mulți ca tine la viața mea!

— Aici are dreptate, interveni Roe, făcându-l pe soldat să înțeleagă că nu trebuia să mai insiste. Lucky le știe pe toate. Deci, cum crezi că ar trebui să procedăm în continuare? își întrebă el prietenul, lăsându-l pe acesta să decidă.

— Mergem la curve!

Strigătul de bucurie al celor doi se auzi în noapte în mod straniu. Într-o capitală măcinată zilnic de atentate soldate cu zeci de morți, nimănui nu-i ardea de veselie. Și totuși, niște americani nebuni se încăpățânau să facă notă discordantă…

• Capitolul 11 •

— Natașa, vino puțin cu mine!

În acel moment, mobilul agentului Roe începu să bâzâie.

— Eu sunt.

— Vești proaste, Tom, se auzi în aparat glasul consulului Carlos Buttino De Sarno. Din informațiile noastre, sirianul Abdul Ibn Obeida a fost decapitat în urmă cu puțin timp. Știrea va apărea la televiziunea Al Jazeera la ora 10:00 p.m., iar la miezul nopții putem vedea totul în clar pe site-ul www.ogrish.com.

— Nicio pagubă! se arătă agentul destins, deși nu se simțea deloc așa. Oricum, tipul nu-mi plăcea defel.

— Ce-ai de gând? încercă el să-și tragă colegul de limbă.

— Tocmai mă pregăteam să pun la cale o orgie sexuală în trei perechi, și să fiu al naibii dacă n-am s-o fac, în ciuda tuturor vicisitudinilor vieții. Dar mai înainte o să am puțină treabă prin Bagdad, nu înainte de a-l trimite pe Boby cu un bilet la ambasadă – soldatul pe care mi l-ai repartizat drept șofer –, ca să-i dai ceva pentru mine. Te rog să faci tot posibilul ca să mă servești! Ai încredere, pal, că n-o să-ți pară rău!

Thomas Roe întrerupse legătura, stătu puțin pe gânduri, după care i se adresă moldovencei pe un ton ce se voia curtenitor:

— În seara asta vreau să ne iubim din nou, draga mea, însă și prietenii mei au nevoie de niște fete pe cinste. Trebuie să-i ajutăm, de bună seamă.

— Și se mare lucru?! se miră blonda. Igor ne ține pi tăti în stand by di mai bini de două ori. Triaba e simplî, numai să-mi zișI cum să fii puicuțâlii?

— Dacă mă gândesc bine, aș vrea niște profesioniste, Natașa. Profesioniste în sensul că se află de mai multă vreme în Irak și că îi cunosc bine pe arabi, dacă înțelegi ce vreau să spun. Nu-ți face probleme, ce ți-am dat ție drept bonus prima dată nu e decât un mic aconto în comparație cu cât veți primi fiecare mâine dimineață. O să fiți foarte mulțumite, te asigur.

— Știu exact se vă trebui, râse moldoveanca, luându-l drăgăstoasă de braț și conducându-l spre târfele care așteptau să fie alese. Las’ pe mini ș-ai să vezi!

•

Boby Floyd Dinerman n-ar fi plecat pentru nimic în lume la ambasadă tocmai atunci, dacă privirea furioasă a agentului Thomas Roe nu l-ar fi făcut să-i înghețe sângele-n vine.

— Și chiar consideri că e o treabă ce nu suportă amânare? încercă el o ultimă șansă, care se izbi de tăcerea de gheață a colosului. Atunci am zburat. Ăsta e biletul pentru De Sarno? Foarte bine. Ne vedem mai târziu. Am să aduc și ceva de băut, fiți fără grijă!

La auzul acelui cuvânt ce semăna cu „băutură” (drink – n.t.), fetele căscară ochii cât cepele, nevenindu-le să creadă ce noroc dăduse peste ele. Nici nu-și mai aminteau cât trecuse de când nu mai puseseră alcool pe limbă, iar dorul de băutură le mistuia sufletele mai mult decât dorul de patrie, părinți și rude la un loc.

Privindu-le din spate, în timp ce se îndepărta de târfele moldovence, soldatul american saliva fără să se poată abține, sperând din toată inima că soarta lui nu va fi atât de amară încât să rateze acea noapte de pomină din cine știe ce motive neprevăzute. Și-ar fi dat solda pe treizeci și șase de luni, ba chiar un an din viață, numai să n-aibă un asemenea ghinion. Cum era un om educat cu frică de Dumnezeu în sfânta religie catolică, își făcu trei cruci cât toate zilele, apoi își văzu de drum ceva mai entuziast ca înainte.

•

— Cu se înșepem? încercă Natașa să destindă atmosfera.

Apartamentul închiriat de agentul Roe la hotelul Arabelle nu era foarte spațios, însă pentru moment se puteau mulțumi cu spațiul redus, în lipsă de altceva. De fapt, cele mai mari probleme le avea Tom, datorită gabaritului său depășit.

— Până aduce soldatul ăla băuturica, ce-ar fi să ne dansați ceva frumos? propuse malacul, așezându-se pe cel mai încăpător fotoliu din încăpere.

Fetele începură să chicotească foarte bine dispuse, mai ales colegele Natașei. Ideea că, pe lângă niște bănuți doar pentru sufletelul lor – așa cum le promisese aceasta –, aveau să mai primească și băutură pur și simplu le extazia. Într-o țară ca aceea în care ajunseseră, alcoolul era aproape la fel de scump ca aurul. Mai mult, dacă ar fi fost văzute de vreun habotnic musulman că duc sticla la gură, și-ar fi riscat chiar și viața.

— Se să vă dansăm, șeva di pi la noi? îndrăzni Ludmila, o brunetă apetisantă ceva mai mică de statură decât Natașa și mult mai oacheșă, scoțând o casetă audio din geantă. Atunși să punim muziciî.

Lucky se simți ceva mai atras de roșcata al cărui nume de scenă era Nadia, pe care o și întrebă, în vreme ce-i urmărea conturul feselor bombate cu podul palmei:

— Câți ani ai?

— Tu câți vrei să am? îl întrebă aceasta, înțepată.

— Între optsprezece și cincizeci, râse bărbatul, liniștind-o. Rămâne la latitudinea ta.

— Ha, ha, ha! se amuză moldoveanca, destinsă. Atunși, să zâșim că am nouăsprăzăși. E bini?

— Foarte bine, Nadia, foarte bine! Hai să vă vedem la treabă, fetelor, bătu Lucky din palme, ca un adevărat sultan care își chemase haremul pentru a-l distra. Tom, am să mă așez lângă tine, dacă nu te superi, mai zise el, înainte ca acordurile melodioase ale unei sârbe – cam prea brutale pentru gusturile americanilor – să se facă auzite.

Prostituatele se prinseră de mâini, începând să țopăie ca niște apucate, ridicând și coborând brațele înainte și înapoi, spre amuzamentul celor doi bărbați. Ceva mai încolo îi luară și pe ei la dans, săltându-și țâțele în fața lor cât puteau mai sus, pentru a-i incita după toate aparențele. Sau poate că așa era dansul…

Mizând pe cea de-a doua variantă, Lucky o prinse pe Nadia de ambele țâțe, sprijinindu-se de ele în vreme ce le masa încântat de prospețimea lor. Apoi începu s-o dezbrace în ritm de dans, rămânând și el doar în pantaloni.

Ceva mai rapid ca el, Tom luase un avans considerabil, iar Ludmila juca singură într-un colț al încăperii, frecându-și înverșunată intimitatea și mimând un contact sexual, cu fustița ridicată până-n talie.

Agentul se afla în picioare, cu monstrul aproape erect, iar Natașa i-o sugea cu aplomb, ținându-și brațele ridicate în lateral, de-ai fi putut jura că făcea pe avionul. De-atâta grabă nu apucase să-și scoată decât o țâță din bluza decoltată pe care o purta, puțin păsându-i de postura mai mult decât indecentă în care se expunea privirilor bărbaților.

Când sârba ajunse la sfârșit, Ludmila se dovedi cea mai cu capul pe umeri, rostind cu hotărâre:

— Ș-acum, o horî!

După care se năpusti asupra agentului, îndepărtând-o pe Natașa și trecând ea la „aparat”.

•

Absența soldatului nu durase mai mult de-o oră, acesta constatând cu stupoare că pe timpul călătoriei sale nu mai fusese urmărit. Pentru mai multă siguranță parcă jeep-ul în subsolul hotelului Arabelle, după care urcă în apartamentul lui Roe cu trei sticle de whisky și tot atâtea de vodcă de un litru în mâini. Îi deschise chiar agentul, foarte bucuros de revedere.

— Ei, totul este în regulă? întrebă acesta, îmbrăcându-se în grabă.

Soldatul nu răspunse de prima dată, încercând să privească peste umărul colosului, pentru a constata în ce stadiu ajunsese orgia al cărui început îl pierduse. Lucru imposibil de altfel, deoarece Tom acoperea întregul câmp vizual al lui Boby.

— Da, mașina se află la subsol, răspunse acesta din urmă. Găsești înăuntru tot ce ai notat pe bilet.

— Perfect, atunci începeți distracția fără mine. Fetele au ajuns deja în chiloți și sunt foarte înfierbântate. Dacă întreabă Lucky unde sunt, spune-i că am dat o fugă pân’ la ambasadă, ca să văd cum se mai simte un bun prieten de-al meu cu barbă albă. Înțelege el despre ce-i vorba. N-am să întârzii prea mult. Și încă un lucru: nu le puneți târfelor prea multe întrebări înainte de a-și termina sticlele cu băutură! Așteptați până mă întorc!

Puțin după aceea, Roe se așează mulțumit la volanul mașinii de teren, nu înainte de a inspecta „materialele” oferite cu mărinimie de Carlos Buttino și aduse de soldatul Floyd Dinerman. Ceva mai încolo, când ajunse în imediata apropiere a Universității Musulmane, constată cu bucurie că și în acel loc era o beznă aproape perfectă – atmosferă propice gândurilor sale războinice. Parcă jeep-ul într-un loc mai ferit și se apucă liniștit de treabă.

•

Cum erau destul de transpirate în urma efortului depus, iar setea le copleșise pe toate, cele trei prostituate izbucniră în chiote de veselie la vederea sticlelor de băutură aduse de soldatul american, Natașa începând chiar să plângă de fericire.

— Fără doar și poati, sunteți șei mai mari jentelmani din Irakul aista nenorocșit! exclamă ea, destupând o sticlă de votcă și

trăgând o duşcă zdravănă. Scuzaţi că n-am dat noroc cu voi, da' nu m-am putut abţâni!

Ludmila şi Nadia îi urmară exemplul, după care toate trei pretextară că li se făcuseră dintr-o dată prea cald, rămânând goale-puşcă.

În vreme ce Lucky se gândea în ce poziţie să i-o tragă Nadiei, Boby se întreba dacă visează ori totul era aievea. Nici în visurile mele cele mai frumoase n-am îndrăznit să-mi imaginez o asemenea orgie sexuală tocmai aici, în acest colţ uitat de lume, îşi zise el. De mâine pot să dau şi ortu' popii, că mor fericit.

•

Pentru început, Tom se îndreptă hotărât spre maşina care-l urmărise în permanenţă de când plecase de la ambasadă. Înăuntru se aflau două persoane ce nu puteau fi identificate, datorită straielor arabe pe care le purtau, mai bine zis a figurilor mascate din care nu se vedeau decât ochii.

Nu cred că Igor ar îndrăzni să mă ţină sub observaţie, aşa că precis am de-a face cu teroriştii lui al-Zarkani, îşi făcu el socoteala. Da, da, mai mult ca sigur că despre târâturile iordanianului este vorba.

Când ajunse la vreo douăzeci de metri distanţă îşi scoase pistolul şi îl armă, îndreptându-l spre urmăritori. În acel moment, şoferul dădu în marşarier şi dispăru în grabă după primul colţ, cu farurile maşinii stinse.

Nişte ageamii, îşi zise agentul, în vreme ce se căţăra pe zidul înalt al şcolii, rămânând la pândă. Pe ăştia îi fac fără ca măcar să-şi dea seama ce sau cine i-a lovit.

După vreo trei minute îşi făcu apariţia un pieton întârziat, care scruta interesat întunericul. Din poziţia în care se afla, masivul Tom nu putea fi zărit.

Bărbatul se opri chiar în dreptul lui şi rosti câteva cuvinte arăbeşti într-un antic aparat de emisie-recepţie pe care-l scoase de sub galabie. Imediat după aceea, o maşină opri lângă el, iar „pietonul" dădu să se instaleze pe locul mortului. Din nefericire pentru el, nu mai apucă. Fără a pricepe ce se întâmplă, căzu la pământ, leşinat.

Agentul sări se de pe gardul de piatră unde stătuse ascuns, iar cu o fracţiune de secundă înainte, pistolul îl lovi în moalele capului, spărgându-i craniul ca pe un ou de struţ. Cel din maşină nu apucă nici el să înţeleagă ce se întâmplă, când se trezi izbit

de volan de o mână care-i strângea ceafa ca o menghină. În secunda următoare, agresorul își folosi și celălalt braț, rupându-i șoferului gâtul ca unei găini.

În continuare, Thomas Roe avea intenția de a monta explozibil C4 din doi în doi metri de-a lungul întregului masiv zid de piatră ce înconjura stabilimentul musulman. Dar după ce termină cu porțiunea de la stradă, înfigând în fiecare încărcătură câte un fir de liță metalică pentru a comanda explozia de la distanță, realiză că atât era suficient deocamdată și trecu la alte pregătiri. Așeză pe capota propriei mașini, în aceeași poziție, douăzeci de grenade defensive rusești, apoi armă două mini-lansatoare de rachetă de marcă israeliană, reglând proiectilele astfel încât acestea să explodeze, în cazul în care și-ar fi ratat ținta, la o sută de metri distanță. Le depuse cu grijă pe caldarâm, iar ceva mai în spate lăsă un aruncător de grenade incendiare cu patru încărcături de rezervă. Își privi ceasul. Era ora 10:00 fără un minut. Spectacolul putea începe. Îi plăceau jocurile de artificii la nebunie... Știrile postului qatariot de televiziune Al Jazeera puteau începe cu decapitarea americano-sirianului.

Tom ochi cu calm vârful minaretului și apăsă pe trăgaci. Racheta țâșni cu un sfârâit prelung, degajând în spatele agentului o pală de foc amestecată cu fum. Ținta fu lovită în plin, provocând un zgomot infernal în plină noapte. Cu toate astea, vârful turnului se încăpățână să nu cadă. La scurt timp urmă cea de-al doilea proiectil. Moscheea fiind nimerită ceva mai jos de astă dată, racheta făcu ravagii. Primii zece metri ai turnului, locul în care se afla și balconul imamului care-i cheamă pe arabi la rugăciune, se prăbușiră în curtea universității, tot atunci începând să se audă și strigăte îngrozite. Agentul dezamorsă jumătate dintre grenadele rusești de pe capota jeep-ului, aruncându-le rând pe rând în curtea școlii, fără o țintă anume, apoi le slobozi și pe cele incendiare, cu boltă, creând în interior un haos de nedescris.

Din ce în ce mai bine dispus de rezultatele obținute, precum și de faptul că datorită exploziilor vedea cu claritate dezastrul pe care-l provocase, Roe azvârli în curtea școlii restul celor zece grenade defensive și se urcă mulțumit la volanul mașinii de teren.

— Allah fie cu voi! mai zise el înainte de a demara, râzând în hohote. Ați căpătat ceea ce meritați, decapitatorilor…

Iar când ajunse la circa cincizeci de metri distanță apăsă butonul unei telecomenzi, aruncând și zidul Universității în aer.

— Cine se pune cu băieții lui Bush așa pățește, își mai spuse el în barbă, grăbindu-se spre hotelul Arabelle, unde-l aștepta o noapte de neuitat, stropită cu whisky și animată de niște fete despre care știa că au cele mai bune intenții din lume.

• Capitolul 12 •

La întoarcere, agentul CIA putu să constate că Floyd Dinerman fusese terminat de Ludmila, dar Lucky se afla încă sub stare de asediu, fiind supus de Nadia unei felații debordante.

— Ei, dar tu de unde vii? reacționă prietenul său, care abia atunci realiză că Tom lipsise o vreme. Te pomenești că ai pierdut debutul partidei și acum trebuie s-o luăm de la început.

— Am avut puțină treabă prin oraș, dar acum nu mai plec, răspunse Roe, încercând să evalueze situația de fapt la adevărata ei dimensiune.

Așadar, Nadia era cu gura plină, ținând companie «paranormalului» Lucky. Boby se afla întins pe jos, adulmecând cu nasul și limba intimitatea Ludmilei, iar aceasta îi lingea soldatului sfârcurile de zor. Doar Natașa, ceva mai abătută și cu sticla de votcă goală lângă ea, încerca să și-o tragă de una singură, cu un zor pe care nici ea nu și-l explica.

Cum sticlele de whisky ale băieților erau golite doar pe sfert, în vreme ce ale Nadiei și Ludmilei mai conțineau doar câte trei degete de băutură pe lat, Thomas Roe decretă cu emfază:

— Facem o chetă pentru necăjitele astea, că mi-e milă de ele! Iar tu – i se adresă el Natașei – nu ți-o mai trage singură, că te iau imediat la ștangă.

Mai întâi agentul își destupă propria sticlă, închinând în spiritul înfrățirii între popoare. Luă o gură zdravănă, apoi îi dădu să bea și moldovencei care-i era prietenă la cataramă, dar de la el din mână. În situația dată, nu putea risca să rămână fără băutură din prea multă curtoazie…

La auzul cuvântului magic de „chetă”, celelalte două prostituate înțeleseră despre ce era vorba și își băură pe nerăsuflate vodca rămasă până la ultima picătură. Apoi, toate trei își depuseră sticlele în apropierea colosului, lingându-se pe buze în așteptarea unei noi rații de alcool. În acele circumstanțe, cui îi păsa de pahare?!

Tom făcu astfel încât fiecare să primească câte o porție egală de whisky și închină, ridicând sticla la nivelul capului:

— Pentru America și Moldova, pentru înfrățirea între... picioare și în sănătatea noastră, a tuturor!

O oră mai târziu, când târfele erau pulbere iar bărbații satisfăcuți, agentul Roe deschise un subiect extrem de fierbinte, care pe americani îi interesa în cel mai înalt grad.

Sosise momentul.

— Fetelor, printre clienții voștri se numără și irakieni, nu-i așa? le întrebă Thomas, cu un aer nevinovat.

În continuare, prostituatele nu se lăsară trase de limbă cu una-cu două, în ciuda faptului că erau bete și de-abia se mai țineau pe picioare. Ce-i drept, bărbații fuseseră „jentelmani" cu ele, însă de aici și până la a-și risca viața era o distanță foarte lungă. Și de ce-ar fi făcut-o, doar pentru băutură?! Riscul nu justifica o atât de mică și vremelnică satisfacție, de asta putea să-și dea seama oricine.

— Fetelor, în patru labe și cu fața la perete una lângă alta! ordonă Lucky, dovedindu-se un bun psiholog. Astfel, vom sta mai bine de vorbă și până la urmă vom ajunge la un rezultat favorabil, o să vedeți. Tom, unde-i portofelul tău, că am nevoie de el?

Simțind mirosul banilor, curvele se executară imediat, așteptând să fie încălecate de cei care le angajaseră, în speranța că tot ce mai aveau de făcut din acel moment era să se reguleze. Sau să fie regulate, în fine... Fiecare dintre cele trei târfe avea oroare de întrebări, cel puțin în aceeași măsură în care ducea lipsa băuturii în țara lui Saddam.

Lucky nu renunță la Nadia, însă Roe se simți dator să-l invite pe Boby să se înfrupte și din nurii Natașei – așa, pentru schimbare –, el mulțumindu-se cu grațiile Ludmilei, în vreme ce îi încredința propriile venituri prietenului său, în care avea o încredere nețărmurită.

— Pentru onor, înainte! decretă Branigan, și toți trei se avântară ca niște berbeci în măruntaiele fetelor de consumație, trăgând victorioși câte o dușcă de whisky. Înainte pân' la victoria finală!

Apoi, pentru a demonstra cât de temeinică era buna-creștere pe teritoriul Statelor Unite, le serviră și pe ele cu câte o dușcă.

— Și-acum, să negociem! reluă Lucky, oscilând înainte și înapoi în interiorul primitor al Nadiei, de care se atașase în mod

cu totul inexplicabil în ultima oră și jumătate. Cu ce să încep, cu promisiunile ori cu lucrurile concrete? Vă las pe voi să alegeți.

— Cu concretul, hâc! se arătă Natașa cea mai interesată de propunere.

— Perfect, aveți de la mine câte o mie de dolari ca să ne ajutați să salvăm din mâinile teroriștilor arabi niște ostatici aflați la doar un pas de moarte. Iată banii!

Și bărbatul își însoți vorbele cu fapte, înmânând fiecăreia câte două bancnote a cinci sute de dolari, spre disperarea amicului său din CIA, care se vedea deja falit.

După ce luară banii, făcându-i ghemotoc în pumn cu gândul că mai bine să moară decât să-i dea înapoi, Ludmila reuși cu greu să se exprime, atât din cauza băuturii ce o moleșise, cât și datorită loviturilor primite în spate de la Tom, care făceau ca intestinele să-i ia foc:

— E pria puțân, hâc!.. Noi ni-am risca viața... Așa șeva nu e posibil...

Revenindu-și subit din beție după ultima gură de whisky, Natașa deveni perfect lucidă, apostrofându-și arțăgoasă colega:

— Ia mai tași, fa, din guri! Lucky, zî-ne șî despri promisiuni și șe-ați vrea voi să aflați di la noi!

Înainte de a vorbi, cel întrebat acceleră ritmul penetrărilor, făcând-o pe Nadia să scâncească de plăcere. Apoi mai luă o gură de băutură și îi oferi Natașei restul.

— Dacă ne ajutați, veți avea propriul bordel la Paris sau în oricare altă metropolă de pe continent, la alegere. Asta e propunerea noastră.

— La Moscova se poati? întrebă Nadia fără să-și dea seama ce vorbește, stârnind reacția Natașei, care se întinse la ea pentru a-i croi o palmă peste ceafă.

— Tași dracului din gurî, că numai prostii spui, Doamni iartă-mî! Continuă, Lucky! Și cam șe-ar trebui noi să fașem pentru bordelul șela?

— Nu mare lucru, o luă bărbatul pe de departe. Doar să ne spuneți unde ați fost cu unii clienți arabi mai importanți... Mă refer la case conspirative, baze militare sau chestii din astea, ca să ne facem și noi o idee.

— Lasă-mă să mă gândesc! ceru moldoveanca, din acea clipă începând să se împingă cu îndârjire în spate, pentru a-l primi pe Boby cât mai adânc în pântecele ei.

În următoarele minute, confruntarea celor trei perechi se dovedi destul de silențioasă, doar zgomotele specifice produse de actul sexual făcându-se auzit. Cât erau ele de bete, Nadia și Ludmila pricepură că era necesar să tacă și să se gândească la propunerea avansată de Lucky. Cât despre Tom și Boby, aceștia își vedeau liniștiți de treaba lor, lăsând totul în seama lui Branigan.

Știe el ce face, se gândi agentul, constatând cu neplăcere că Ludmila transpira abundent sub atacurile lui. Dacă nu termin cât de curând, o iau pe asta la baie și i-o trag sub duș, că astfel mă răpune cu mirosul ei de transpirație, își mai zise el.

— Nu-i treaba măgarului de unde beau oile, se gândi și Boby, în același timp mirându-se cum putea Natașa să fie regulată cu forță pe la spate și să se mai și gândească la lucruri atât de importante.

— Da' nu știți nimic di la noi..., vorbi într-un târziu cea care părea a fi șefa. Pi noi nișt nu ne cunoașteți.

— Mai începe discuție?!..., se auzi glasul convingător al agentului CIA. Ne ducem acolo, îi căsăpim pe arăboi, salvăm ostaticii și plecăm cu toții direct la Paris. Nu vorbim cu absolut nimeni până nu ajungem pe Montparnasse. De asta puteți fi sigure.

— Voi se zâșiți, fă? le întrebă Natașa pe colegele ei, cu vocea tremurată, ceea ce dovedea că era pe cale să juiseze. Merjem pi mâna lor?

Incapabilă să mai articuleze vreun cuvânt, Ludmila se mulțumi cu o onomatopee:

— Îhî.

— Eu merg pe mâna ta, veni și răspunsul Nadiei, care primi drept bonus încă o gură de whisky din partea lui Lucky.

Puțin mai târziu, după ce aflară adresele câtorva locații interesante, Samuel Branigan ejaculă și căzu răpus lângă apetisanta sa parteneră. După circa un sfert de oră, când se trezi din transă, îl alarmă în primul rând pe Thomas Roe:

— Vom fi atacați. Mai bine-zis, ni se va întinde o cursă.

•

— Vă duceți și-i oferiți americanului marea cu sarea, numai să-l elibereze pe Hamza Kolmar! De asemenea, trebuie să înceteze imediat orice acțiune ostilă îndreptată împotriva Universității noastre, cu promisiunea că-i vom elibera pe ziariști.

Al-Zarkani era cât se poate de explicit, încercând să le inducă celor doi „soli de pace” încrederea în succesul operațiunii.

— Hotelul Arabelle va fi înconjurat de douăzeci de oameni de-ai noștri bine înarmați, așa că n-aveți de ce vă teme. Ei sunt doar trei. E miezul nopții, iar trupele noii Puteri și soldații americani dorm la acea oră. Când găsiți un moment prielnic, îi eliminați și dați semnalul celorlalți, dar aveți grijă ca unul dintre cei trei să rămână în viață, fie el și rănit. Altfel nu vom afla unde este ținut savantul captiv. E clar?

Arabii dădură sugestiv din cap, deloc încântați de misiunea pe care tocmai o primiseră. În sinea sa, fiecare era convins că avea să participe la o acțiune sinucigașă. Din nefericire pentru ei, în bună măsură așa stăteau lucrurile.

•

Aflând despre ce era vorba de la amicul său, agentul CIA își frecă mulțumit mâinile, trecând la acțiune.

— Fetelor, echiparea! Boby, pleci cu ele direct la ambasadă și le salvezi prețioasele cururi! La poartă te va aștepta consulul Carlos Buttino De Sarno, căruia îi voi telefona neîntârziat ca să le găzduiască. Pe urmă te întorci în zonă, dar rămâi la o distanță apreciabilă, ca să nu te vadă insurgenții. Ține-ți mobilul deschis și să ai suficientă muniție la tine, pentru orice eventualitate. Ne vei asigura spatele. Apropo, mai vrei să intri în CIA?

La nici zece minute după plecare prostituatelor însoțite de soldatul american, telefonul din apartamentul închiriat de agentul Roe începu să zbârnâie insistent.

Era trecut de orele 2:00.

— Îmi cer scuze că vă deranjez la o asemenea oră înaintată, însă doi domni doresc să vă vadă, îl anunță recepționerul pe Tom, în mod evident cu un glas stăpânit de spaimă. Mi-au spus că nu vă veți supăra că vă telefonez.

— Chiar îi așteptam, răspunse agentul, spre ușurarea angajatului. Roagă-i să urce!

Spre norocul său, Lucky îi povestise în bună parte cum aveau cei doi să acționeze, așa că nu se temea de surprize nedorite. Ca și în atâtea alte cazuri, știa că putea merge pe mâna amicului său fără nici cea mai mică reținere sau temere. Arma se afla la îndemână, încărcată și cu piedica trasă, agentul fiind pregătit pentru o ambuscadă.

Un ciocănit discret se auzi în ușă, iar el se destinse pe un fotoliu, rugându-l pe Lucky să ocupe un loc ceva mai în spate, ca să lase canapeaua liberă pentru cei doi oaspeți nocturni.

— Come in!

Tuciurii își făcură apariția în canatul ușii, rostind la unison:

— Allah Akbar!

— Asta e treaba voastră și a lui, reacționă Lucky, amuzat de o așa intrare. Vorbiți în engleză și spuneți-ne cu ce vă putem fi de folos, domnilor?

— Am venit să negociem, zise unul dintre ei, cu un accent ce zgârie urechile americanilor. Nu suntem înarmați.

— Eram convins că nu veți fi, râse Branigan, refăcut complet în urma transei în care fusese cufundat vreme de un sfert de oră. Și, ca să vă dovedim asta, nu vă vom percheziționa. Luați loc pe canapea! le mai ceru el, arătându-le cu mâna unde trebuiau să se așeze. Cu ce gânduri ați venit la noi?

— Vrem să-l eliberați necondiționat și imediat pe Hamza Kolmar, răspunse același vorbitor, pe un ton vehement, așa cum credea el că trebuie să se adreseze unor răpitori occidentali, fără experiență în materie.

— Înainte de a continua negocierile – interveni agentul Roe –, aș solicita o scurtă pauză, pentru a-i adresa o rugăminte șefului meu. Vă deranjează?

— Deloc, răspunse celălalt rebel, bănuitor.

— Lucky, am o mare rugăminte la tine. Lasă-mă să-i mutilez pe ăștia doi; să le tai urechile și să le dau unuia altuia să le mănânce, după care să-i omor cu încetinitorul! Va fi cea mai mare bucurie din viața mea…

Surâsul pe care-l afișă Lucky în acea secundă îi făcu pe teroriști să le înghețe sângele-n vine. Nu mai aveau niciun chef s-o facă pe durii, darmite să impună termenii negocierii.

— Dar noi am venit cu gânduri pașnice, reacționară aceștia, simțind primejdia de moarte.

— … Și cu pretenții absurde, îi completă Lucky, întrerupându-i enervat. Probabil că jigodia de al-Zarkani nu v-a spus cum stau de fapt lucrurile. Dacă nu-i eliberați până mâine la prânz pe cei trei ziariști, vii și nevătămați, Kolmar moare. Nu-i nimic dacă-i ucideți și voi pe ostatici. E treaba voastră, însă, drept răspuns, îi căsăpim pe ceilalți șase învățați ai voștri, și așa vom proceda în continuare cu înlocuitorii savanților, până când nu va mai studia

nimeni religia islamică în Irak, iar aceasta va pieri. Deja suntem destul de iritați că i-ați tăiat capul lui Ibn Obeida. Explozia poate fi declanșată la cea mai mică scânteie.

— Iar lăcașurile voastre sfinte vor fi rase de pe suprafața Pământului, îl completă Tom, fioros. Ce-am provocat acum câteva ore la Universitate e doar începutul a ceea ce urmează să se-ntâmple, adăugă el, spre mirarea amicului său. Omorâți unul de-al nostru, eu omor o sută. Omorâți un altul, eu mai ucid o mie; bașca arunc în aer vreo zece moschei, numai ca să mă amuz. Și-așa mai departe. Pentru mine e o mare distracție. Și-acum putem negocia în continuare, că eu sunt deschis dialogului.

Descumpăniți de amenințările masivului american, arabii se priviră unul pe celălalt, neștiind cum să continue discuția. Cât despre un eventual atac prin surprindere, nici nu mai încăpea vorba, dată fiind ferocitatea celui care le vorbise.

— Apropo – reveni agentul CIA –, băgați amândoi la cap ce v-am spus până acum, că doar unul dintre voi va părăsi în viață acest apartament! Care va fi acela, șeful meu va hotărî, adăugă el, indicându-l cu bărbia pe Lucky. Eu unul v-aș ucide cu mâinile goale pe-amândoi…

— Am vrea să schimbăm câteva vorbe între noi în arabă, zise unul dintre rebeli într-un târziu. Vă deranjează?

— Absolut deloc, răspunse Lucky amuzat, fiindcă între timp ajunsese să înțeleagă irakiana la perfecție. Dar să nu dureze prea mult, că am vrea să ne și culcăm în noaptea asta. Desigur, după ce unul dintre voi moare, iar altul se duce la al-Zarkani ca să-i vorbească despre rezultatul negocierilor noastre, completă el, făcând jocul lui Tom.

— Mai mult ca sigur că iordanianul îl va face și pe acesta îngeraș, când va veni cu vești triste, zise și agentul CIA, stăpânindu-și cu greu râsul.

— Ăștia sunt nebuni de-a binelea, începu cel care intrase primul în apartamentul închiriat de Thomas Roe. N-au nimic sfânt în ei. Cum procedăm?

În timp ce arabii vorbeau între ei, Lucky îi șopti amicului său:

— Când mă auzi adresându-mă în arabă, sari asupra lor și îi anihilezi.

Apoi tăcu, privindu-și adversarii și trăgând cu urechea la ce-și spuneau.

— Eu zic că trebuie să-i atacăm prin surprindere. Tragem amândoi asupra malacului, apoi îl facem ostatic pe celălalt. Altă șansă n-avem.

— Oricum, unul dintre noi ar putea să moară, consimți partenerul său. Mai bine încercăm să ne salvăm amândoi. Allah să fie cu noi! Când spun „salam” atacăm.

— Așa vom face.

• Capitolul 13 •

Ajuns în fața ambasadei americane la Bagdad, Floyd Dinerman le rugă pe târfe să rămână în mașină și se duse să schimbe o vorbă cu soldații aflați de pază la poartă.

— În jeep sunt trei fete care trebuie să ajungă la consulul De Sarno.

— Știm, vine imediat secretara lui, care le va conduce. Până atunci, pentru mai multă siguranță, poți să le aduci înăuntru. Am primit instrucțiuni precise în sensul ăsta.

Curvele își luară la revedere de la soldat în cel mai călduros mod cu putință și toate trei odată, făcându-i pe militarii de la poartă extrem de invidioși pe acesta. Între timp își făcu apariția și Hafsa Bergman, care le preluă pe fete, cu rugămintea de a nu face zgomot, fiindcă personalul ambasadei dormea la ora aceea.

— Să nu ni uiți pânî ajunjem la Paris! îi mai aruncă Natașa din ușă, după care se apropie de însoțitoarea lor, întrebând-o în șoaptă:

— Nu cumva ai șeva di baut pe-aișî, că nouă tari ni-i seti?

Boby se pregătea și el să-și vadă de drum, când una dintre santinele nu-și mai putu reprima curiozitatea, întrebându-l prietenos:

— Cam cât au costat fetițele astea, dacă nu te superi?

Dinerman îi privi pe amândoi șmecherește, după care răspunse, îmbolnăvindu-i definitiv:

— Cu mine o fac întotdeauna pe gratis…

•

Arabii începură să se foiască pe canapea și, cum nu mai vorbeau între ei, Tom înțelese că se pregăteau să atace. Duse încet mâna la spate și apucă tocul revolverului Beretta, rămânând calm în așteptare. În acel moment, Lucky îi întrebă zâmbitor în limba arabă:

— Semnalul pentru atac este „salam” din câte am înțeles, nu-i așa?

Muți de uimire la ideea că americanul le cunoștea limba, teroriștii nu mai apucară să acționeze așa cum își propuseseră, rămânând cu gurile căscate. Moment prielnic pentru masivul

agent CIA de a se ridica sprinten de la locul său și a-i da pe cei doi cap în cap.

În secunda următoare, Roe folosi pistolul drept box, aplicându-i unuia dintre musafiri o puternică lovitură în gât, care-l lăsă pe acesta fără aer. Apoi îl prinse pe celălalt de grumaz, strângându-l la subsuoară și cerându-i ajutorul lui Lucky:

— Ia-le armele și hai să ne distrăm! It’s show time!

Branigan îi dezarmă cu rapiditate, întrebându-se dacă cel lovit năpraznic avea să supraviețuiască. Apoi depuse armele pe o măsuță: patru grenade defensive, două pistoale rusești cu încărcătoare de rezervă și un cuțit lung, cu lama lată și foarte ascuțită.

— Tom, nu-l strânge prea tare de gât pe nenorocitul ăla, că nu știu dacă ăstălalt va trăi! îi ceru Lucky agentului CIA.

— Atunci am să-i dau drumul pentru moment. Fără arme, prăpădiții nu sunt în stare de nimic. Iar dacă au jucării, sfrijiții ăștia nenorociți nu sunt capabili decât să răpească civili, mama lor de poponari!

Cel care tocmai fusese eliberat din strânsoare se simți atât de ofensat de jignirile agentului, încât mintea i se întunecă și nu mai fu în stare să cântărească raportul de forțe dintre el și colosul care era Tom, repezindu-se cu pumnii la acesta.

Cu o plăcere nedisimulată, agentul îi proiectă cu forță o stângă în gură, lăsându-l fără toți dinții din față.

De durere, arabul se prăbuși la pământ, scuipând pe rând bucăți din dantură spre a nu se îneca. Ochii i se înroșiră instantaneu, în timp ce gemea ca un porc înjunghiat.

După o perioadă de eforturi considerabile de luptă cu moartea, partenerul acestuia își reveni la viață, reușind cu mare dificultate să respire. Ar fi vrut să spună ceva, însă deocamdată nu era capabil de o asemenea performanță.

— Pe care să-l omor, Lucky? întrebă agentul, din ce în ce mai bine dispus, cântărind cuțitul în mână și apropiindu-se de cei doi nefericiți rebeli.

— N-aveți nicio șansă de scăpare, reuși cel rămas fără dinți să spună, într-o engleză mult mai proastă decât cea în care se exprimase puțin mai devreme.

Drept răspuns, Tom se apropie de el și îi reteză o ureche, informându-l cu bunăvoință:

— Să știi că n-am nimic personal cu tine, așa că nu trebuie să mi-o iei în nume de rău. Și tu ai fi procedat la fel dacă asul cel mare s-ar fi aflat la tine, dar nu se află, ha, ha, ha!

Și cum cel lovit cu pistolul în gât ar fi vrut și el să spună ceva, colosul îi îndesă urechea celuilalt în gură, lovindu-l scurt în bărbie.

— Dacă o scuipi îți scot și ție dinții. Deci, Lucky, decide pe care să-l fac îngeraș!

Din păcate pentru el, arabul fără dinți și cu o ureche mai puțin se repezi din nou la Roe, cu o disperare pe care ți-o dă doar frica de moarte. Ocazie nesperată pentru Tom de a-i fractura maxilarul cu o lovitură de baros, după care îi desprinse de cap și cealaltă ureche.

Exasperat și îngrozit, celălalt terorist nu îndrăznea să mai facă vreo mișcare ori să scuipe urechea ce-i pângărea întreaga ființă, limitându-se să plângă cu fața schimonosită de oroare.

— N-aveți nici cea mai mică șansă de scăpare! bolborosi… dezurechiatul, pregătindu-se din nou să sară asupra celui care-l mutilase. Hotelul este încercuit de-o sută de oameni de-ai noștri, care sunt bine instruiți și înarmați până-n dinți. Veți muri în chinuri groaznice.

— Lucky, eu o să-l ucid pe ăsta, că prea vorbește mult, îl ignoră Tom pe arab. Știu că ție ți-e greu să-i semnezi condamnarea la moarte, așa că o să aleg eu.

Malacul ar mai fi avut ceva de adăugat, însă mutilatul se aruncă din nou asupra lui cu mâinile goale.

Roe îl lăsă câteva secunde să se cațăre până la gâtul lui și să îl strângă, după care îi arse un dos de palmă, trântindu-l la pământ.

— Uite, îți mai ofer o șansă, i se adresă el, întinzându-i cuțitul cu lamă lungă. Încearcă cu ăsta, poate ai mai mulți sorți de izbândă!

Cu ultimele forțe de care mai dispunea, arabul se aruncă asupra americanului, dar nici de data asta nu se arătă prea inspirat. Roe fandă ușor lateral stânga și cu aceeași mână îi aplică o lovitură de pumn în ceafă, trântindu-și adversarul la pământ. În cădere, lipsa de îndemânare a așa-zisului insurgent se dovedi fatală. Acesta se înfipse în arma pe care o ținea în mână, lama cuțitului – deși cu vârful rotunjit – intrându-i pe sub coaste în ficat și ieșindu-i prin spate.

•

Boby Floyd Dinerman își făcu următoarea socoteală în gând:

O să parchez mașina ceva mai aproape de hotelul Arabella, pentru cazul în care Tom și Lucky au nevoie urgentă de mine. N-am de ce să mă tem, de vreme ce teroriștii pe ei îi vânează. Oricum, o să stau la pândă. Ce bine că n-am băgat în mine mai mult alcool decât era necesar ca să prind curaj. De fapt, dacă moldovencele alea n-ar fi fost așa de însetate, cu siguranță că aș fi făcut-o…

Zicându-și acestea, soldatul părăsi jeep-ul, alegându-și un post de observație la circa zece metri distanță, în spatele unui copac. Își verifică pistolul, arma de asalt, încărcătoarele de rezervă, mobilul și se puse pe așteptat. Dintr-un moment într-altul putea fi chemat de camarazii săi pentru a lua cu asalt vreuna dintre locațiile teroriștilor. Pentru a preîntâmpina cine știe ce surpriză neplăcută își setă celularul pe vibrații, îl băgă într-un buzunar de la piept și așteptă în liniște.

După mai puțin de zece minute zări două umbre care se apropiau tiptil de mașina sa de teren. Cum „strigoii” erau îmbrăcați în haine tradiționale arăbești, Floyd nu-și făcu probleme în legătură cu identitatea acestora.

Dacă încearcă să-mi fure jeep-ul sau să-mi monteze vreo bombă, îi lichidez în secunda doi, chiar dacă scol întregul cartier. Mai mult ca sigur că așa ar acționa și agentul CIA.

•

— Vezi ce face prostia din om? i se adresă Lucky, într-o irakiană perfectă, celui rămas în viață. Ce, credeați că numai voi sunteți în stare să învățați limbi străine?

Apoi, ca o dovadă de bunăvoință, îi permise să scuipe urechea pe care o ținea în gură din ordinul agentului Roe.

— Așadar, ăsta a avut norocul de a rămâne în viață, concluzionă Tom, acceptând faptul că amicul său îi permisese ostaticului să deschidă gura. Dar să știi că pentru nimic în lume n-am să-l las să plece de-aici cu toate mâinile, picioarele, urechile, nasul, scalpul sau ceva care să-mi rămână drept amintire. Prea m-am atașat de el…

Arabul îl privi îngrozit pe malac, ferm convins că acesta nu glumea deloc.

În acel moment, lui Lucky îi veni o idee.

— Uite cum facem, rebelule! zise el, de data asta în engleză. Știu că mai bine ai muri decât să ne spui unde e bârlogul lui al-Zarkani. De aceea am să-ți acord o șansă. Eu o să-ți citesc câteva adrese, și când o voi rosti pe cea care mă interesează, îmi dai un semn. Unul cât de mic, OK?

— Iar dacă ajungem la capătul listei – supralicită Tom –, și tu nu ne ajuți, îți tăiem o ureche, după care o luăm de la capăt. Avem timp suficient până dimineață, nu ne grăbim.

Zicând acestea, agentul îl răsuci pe teroristul mort, îi luă cuțitul din mână și îl extrase din rana mortală, după care îi șterse lama de hainele proaspătului defunct.

— Ce zici, te prinzi? mai întrebă el, de parcă ostaticul ar fi fost capabil de mai multe răspunsuri.

Incapabil de a articula vreun cuvânt, prizonierul se rezumă să privească intens covorul și să tacă. Motiv pentru Roe de a se apropia de el, prinzându-i urechea dreaptă între degete, cu cuțitul gata pregătit.

— Lucky, poți începe. Prietenul nostru va coopera, sau cel puțin asta înțeleg eu din atitudinea lui supusă. Nu mai e la fel de trufaș ca la venire.

•

În timp ce le privea cum beau cu sete, deși era clar că nu se aflau la prima sticlă din acea noapte, Hafsa Bergman se întrebă în sinea ei dacă acele moldovence erau mai curve decât ea.

Și eu, și ele o facem pentru bani, la o adică, se justifică secretara în sinea ei. Fetele, fiindcă n-au pregătirea mea și vor să trăiască bine; eu, deoarece am nevoie de-o poziție socială bine definită, care să-mi asigure un trai îmbelșugat și lipsit de griji. La dracu’ cu pudoarea feminină prost înțeleasă! O să beau și eu cu ele, ba chiar mi-ar plăcea să mi le fac prietene. Poate facem și ceva ghidușii împreună…

Hafy luă și ea o gură zdravănă de vodcă, simțind instantaneu cum urechile-i iau foc. Îi plăcea ei să mai bea câte un păhărel-două, ba chiar trei, dar de regulă prefera vinul sau berea.

— Ce-aveți de gând să faceți după ce veți scăpa din infernul ăsta? le întrebă ea, după ce reuși să-și recapete suflul.

— Vom puni pi chișoari propriul bordiel la Paris, se trezi Ludmila vorbind din senin și râzând cu gura până la urechi.

Prilej propice pentru Natașa de a-i mai articula o scatoalcă după ceafă.

— Șe-ai, fa, ți s-a urât cu binili?

— De mine nu trebuie să vă ascundeți, o temperă Hafsa. Nu sunt decât simpla secretară a unui consul american în Irak, care trebuie să se reguleze cu acesta și cu prietenii lui din când în când. Din nefericire, cam rar... Așa că, dintr-un anumit punct de vedere, vă invidiez, dragele mele.

Ba chiar mi-aș dori să am și eu posibilitatea de a activa în cadrul unui bordel în toată regula, îi mai veni femeii să adauge, după ce mai luă o gură de vodcă.

— Da' pentru o asemenea investiție trebuie bani, nu glumă, reluă ea, interesată. Aveți ceva perspective în sensul ăsta?

Fetele se priviră cu ochi tulburi una pe cealaltă, după care Nadia zise, poticnindu-se:

— Da, aviem. Așa ne-au promis, hâc!... Tom și Lucky. Crezi că au vorbit serios?

— Pe cel de-al doilea nu-l cunosc, dar pot să vă asigur că Thomas e un bărbat de toată isprava. Mi-a dovedit-o.

— Și mii – admise Natașa –, și mii mi-a tras-o.

— Atunci, poate mă primiți și pe mine la Paris. Desigur, ca angajată, numai să plătiți bine. N-o să vă fac de râs.

•

Lucky ajunse la capătul listei primite de la târfele moldovence fără ca arabul să fi schițat vreun gest, așa cum i se ceruse.

— Îmi pare nespus de rău pentru tine, însă de-acum înainte nu vei mai avea decât o ureche de spălat dimineața. Tom, fă-i amicului nostru pe plac! A fost alegerea lui, nu ne putem împotrivi dorinței omului.

În clipa în care agentul CIA apropie lama cuțitului de craniul arabului, acesta urlă cât îl țineau bojocii:

— Stați, nu vă grăbiți! S-o luăm de la început!

De data aceasta, prizonierul se dovedi mult mai cooperant. Când Lucky citi adresa unei ferme de vite de la marginea Bagdadului, arabul începu să se foiască neastâmpărat, dându-le americanilor să înțeleagă că acolo se afla tabăra lui al-Zarkani unde erau ținuți captivi ostaticii. Apoi i se adresă lui Branigan, în arabă.

— Te rog să mă lovești peste față de câteva ori, ca să fiu crezut de cei care vor mai rămâne în viață după atacul vostru. Fă-o tu, că ăsta mă ucide din doi pumni! Și-apoi legați-mă

fedeleș, ca să am o scuză verosimilă. Sunt prea tânăr și nu vreau să mor.

În acel moment, de undeva de-afară se auziră focuri de armă.

• Capitolul 14 •

Floyd Dinerman montă în liniște dispozitivul cu lunetă în infraroșu la pistolul din dotare și îl luă la țintă pe unul dintre cei doi care îi umblau la mașină. Ar fi vrut să aibă și un amortizor de sunet, dar cine și-ar fi bătut capul cu asemenea tehnici sofisticate pe timp de război?!

Boby ochi țeasta arabului care se pregătea să se strecoare sub jeep, înainte ca acesta să-și dea seama că o luminiță roșie i se lipise de frunte. Apoi trase. Zgomotul sparse liniștea nopții, lovitura anihilându-l pe unul dintre adversari.

Neștiind din ce parte venea primejdia, tovarășul său se așeză pe vine, cu automatul în poziție de tragere. Soldatul apucă pușca de asalt, slobozi un foc în aer pentru a-l deruta pe inamic, apoi se năpusti asupra acestuia, trăgând rafale scurte asupră-i.

Deși făcuse tot ce era posibil pentru a se adăposti, teroristul primi un glonț în umărul drept, care-l făcu să urle de durere și să scape AK-47-le din mână. Imediat după aceea, Boby se postă în fața lui, proptindu-i țeava puștii la tâmplă.

— Spune-ți rugăciunea! îi zise el cu duritate în glas, însă nu mai așteptă ca teroristul să-și ia adio de la cele lumești, făcându-i scăfârlia zob cu o altă rafală scurtă.

•

— Mi-e teamă că Boby are probleme, se îngrijoră Thomas Roe, care tocmai terminase cu legatul cooperantului arăboi. Mă duc după el!

Lucky nu apucă să-l mai oprească, agentul CIA ieșind valvârtej pe ușă, gata să omoare pe oricine i-ar fi ieșit în cale.

Cum zgomotele de împușcături veniseră de undeva deaproape, luă din jeep doar trei grenade și o porni pe jos în acea direcție. La câteva zeci de metri de hotel zări două siluete ce păreau femei în rochii, teroriștii fiind costumați în galabii, dar armele automate le trădau adevărata identitate. Se piteau după o mașină arsă, încercând să dibuiască prin întunericul nopții.

Roe scoase cuiul unei grenade rusești, numără până la trei și o aruncă de-a rostogolul spre rebeli.

Contrariați de acel zgomot ciudat, cei doi se întoarseră, însă nu mai apucară să se ascundă de moartea ce se năpustea asupra lor. În secunda următoare grenada le explodă la picioare, trupurile nefericiților căzând ciuruite de schije pe asfalt.

Tot atunci se făcu auzită o scurtă rafală de armă automată, și încă un terorist se prăbuși fără viață la pământ.

Uite că puștiul nu se-ncurcă în amănunte! se bucură Tom în sinea lui, apropiindu-se și mai mult de locul în care credea că se află soldatul american, când auzi din spate tropăit de bocanci.

Trei arăboi, de astă dată purtând uniforme de camuflaj, se apropiau în goană de el. Agentul se adăposti în spatele automobilului avariat și așteptă calm ca aceștia să ajungă cât mai aproape de el. Când între ei mai erau doar douăzeci de metri distanță, zări o luminiță roșiatică pe fruntea celui din mijloc. Înțelese despre ce era vorba în clipa în care o împușcătură ceva mai puțin zgomotoasă decât cele dinainte tulbură liniștea care se lăsase pentru câteva secunde. Boby eliminase unul dintre atacatori folosind o armă cu dispozitiv laser.

Nu-mi închipuiam că soldații americani sunt dotați cu asemenea dispozitive sofisticate, se gândi Roe. Sau poate că i-a cerut arma consulului, suplimentar față de lista mea. I-o fi spus că mi s-a terminat pasta din pix și n-am mai avut cu ce să mai scriu, ha, ha, ha, al dracului Boby!

După ce zăboviră puțin asupra celui care aproape că nu mai avea cap, ceilalți doi rebeli își reluară asaltul în direcția din care se trăsese asupra camaradului lor. Din păcate pentru ei, nu luară în seamă mașina lângă care zăceau alte două trupuri neînsuflețite.

Tom le ieși brusc în întâmpinare, izbindu-l pe cel mai avansat cu grenada în frunte și proiectându-l la doi metri în spate, pe asfalt. Tovarășul lui avu aceeași soartă, dar primi și un supliment. Agentul îi aplică în plus un pumn ca de baros după ceafă, pur și simplu făcându-l să-și piardă cunoștința. După aceea, în vreme ce primul doborât depunea eforturi vizibile pentru a-și reveni, Roe îi suci gâtul celui de-al doilea și îi luă automatul.

— Boby, ai grijă să nu mă nimerești! îi strigă el soldatului american, în vreme ce se apropia de teroristul rămas în viață cu gânduri nu tocmai pașnice.

Acesta din urmă reușise să se sprijine într-un genunchi, iar acum lua linia de ochire pentru a-și doborî adversarul. Cum era și de așteptat, Roe se dovedi mai rapid, slobozind o ploaie de gloanțe în direcția lui.

Cei câțiva plumbi care îl nimeriră pe rebel fură suficienți pentru a-l trimite pe acesta în lumea celor fără de prihană…

Ori ne-au subestimat forțele și au venit prea puțini la număr, ori au făcut pe ei de frică și s-au cărat, își făcu Tom socoteala după ce mai aruncă în aer un terorist, iar Floyd Dinerman împușcă un altul, după același tipic, adică în frunte. Am fi putut să ne mai distrăm, adăugă el cu regret. Nici nu s-a făcut dimineață…

Când ajunse împreună cu soldatul în apartamentul de hotel, nu se arătă deloc surprins să-l găsească pe Lucky stând la taifas cu ostaticul irakian.

— Ai mai scos ceva de la el? întrebă agentul CIA pe un ton ce dovedea că era foarte bine dispus. Păcat că n-ai fost jos cu noi. Ce ne-am mai distrat…

Referindu-se doar la întrebarea ce-i fusese adresată, Branigan răspunse:

— Doar că pe la ferma aia sunt niște subterane.

— Era previzibil, doar n-aveau cum să aibă o bază militară la vedere la marginea Bagdadului. Nu ți-a spus și de câte efective dispune al-Zarkani ăsta?

— Zice că nici el nu știe.

— De parcă mi-ar păsa, râse malacul. Atunci, eu mă duc să-i eliberez pe ostatici. Voi ați face mai bine să mă așteptați aici, ori la ambasadă.

— Nici să nu-ți treacă prin cap, prietene!, ripostă Lucky, iritat. Nu vreau să pui în pericol viața ostaticilor, că doar nu pentru asta ne aflăm aici. Ne retragem toți trei la ambasadă.

•

— Stăpâne, n-am avut nici cea mai mică șansă în fața lui, crede-ne! Pur și simplu ne-a copleșit, intuind fiecare mișcare a noastră, de parcă ar fi știut dinainte ce aveam de gând să facem. Iar ticălosul celălalt cunoștea irakiana la perfecție, dacă-ți vine să crezi.

Nefericitul fusese adus până în apropierea fermei de vite de către angajații hotelului, care știau ce hram poartă acesta. Îl

preluase o patrulă a rebelilor, care-l ajutase astfel să ajungă în fața comandantului.

Al-Zarkani era negru de furie, însă înțelesese deja că monstrul acela nu era un om oarecare, din moment ce dintre oamenii pe care-i trimisese în operațiunea de lichidare se întorseseră atât de puțini.

— Și zici că au de gând să ne atace în curând? Dar de unde știu ei despre tabăra noastră?

Amenințarea din glasul iordanianului îl făcu pe irakian să înghețe de spaimă, sesizând că viața lui nu mai valora mare lucru.

— Jur că nu de la mine, slăvite stăpân! Mai bine aș fi murit în chinuri decât să le spun una ca asta. De fapt, nici nu știu dacă ne cunoaște ascunzătoarea. N-ar fi exclus să fi mințit ca să ne sperie. Mai mult ca sigur că a blufat.

— Asta nu mă încălzește cu nimic, prietene. Trebuie să plecăm de-aici cât mai repede.

— E o alegere înțeleaptă, stăpâne. Nu ne putem asuma riscuri inutile.

— Stai, nu te bucura prematur, că tu nu pleci! Vei rămâne aici, mai zise al-Zarkani, scoțând un pumnal din teacă și secționând dintr-o mișcare carotida nefericitului sol. Nu mai am nevoie de tine. Trebuia să fi murit în luptă, nu de mâna mea, precum un laș. Nici Allah, fie-i numele lăudat în veci, nu te va primi alături de el.

•

Deoarece telefonaseră în prealabil, consulul De Sarno în persoană îi aștepta la poarta ambasadei americane din Bagdad.

— Totul e în regulă, amice? îl luă Thomas pe după umeri, ca pe un vechi amic. Fetele se află în siguranță?

— Cum altfel?! Sunt în compania lui Hafy, și cred că se simt foarte bine. Secretara mea este genul de om care se pricepe să intre pe sub pielea oricui, te asigur!

N-am nevoie de asigurările tale, că m-am convins și singur, ar fi vrut agentul Roe să-i dea replica, însă se abținu în ultima clipă, întâlnind privirea dură a lui Lucky. Nu era cel mai potrivit moment pentru glume deocheate.

— În acest caz, nu le mai spunem „noapte bună!” Ele să-și vadă de-ale lor, iar noi vom facem planuri pentru ziua de mâine. Vrei să participi și tu la discuții?

— Numai dacă insiști, răspunse consulul, precaut. Nu se spune că acela care știe mai puține trăiește mai mult? Ha, ha, ha! o dădu el pe glumă, amuzându-se de unul singur. Am să vă pun la dispoziție tot ce aveți nevoie.

Ajunși în apartamentul unde aveau să înnopteze, Boby deschise televizorul, în vreme ce Lucky căuta ceva de băut. Datorită generozității de care dăduse dovadă pentru a le trage de limbă pe târfele moldovence, rămăsese cu o sete neostoită în gât, care nu-i dădea pace.

— Barul se află sub comoda de sub fereastră, îl scoase De Sarno din impas, intuind cam ce căuta misteriosul personaj sosit de curând la Bagdad.

Tocmai atunci, CNN-ul difuza un material deosebit de interesant cu privire la soarta ziariștilor ținuți ostatici. Comunitatea oamenilor de afaceri irakieni de pe teritoriul Ungariei îi ruga pe teroriști să-i elibereze nevătămați pe ostatici, sugerând că ar fi gata să și plătească pentru asta. De fapt, toți irakienii din Europa erau convinși că, dacă ziariștii maghiari vor uciși, nu vor mai avea viață pe bătrânul continent, înfundând pușcăriile și pierzându-și averile dobândite. Iar la toate acestea se mai adăuga și ura populației, care s-ar fi răsfrânt fără milă asupra lor.

— La asta nu m-am gândit, aprecie Thomas Roe, după ce consulul Carlos Buttino De Sarno părăsi apartamentul cât mai discret cu putință. Arabii din alte țări or s-o bage urât de tot pe mânecă dacă frații lor, teroriștii, mai decapitează mulți ostatici. Dar să revenim la ale noastre. În concluzie, cum procedăm, luăm baza cu asalt sau nu?

— Eu știu?!… făcu Lucky. Să mă mai gândesc.

Se așezase comod într-un fotoliu, cu un pahar mare de whisky Jack Daniels în mână și savura o țigară Winston Full Flavor.

Ceilalți doi își umplură și ei paharele, așteptând ca Samuel Branigan să-și dea cu părerea, în acest timp urmărind știrile CNN.

Peste o vreme, Tom remarcă faptul că amicul său ațipise cu țigara aprinsă în mână și se ridică de la locul său pentru a o stinge în scrumieră.

— Acum asta mai lipsea, se irită Boby, dezamăgit. Ce facem, îl ducem la culcare pe prețiosul nostru prieten?

— Din clipa asta să nu mai scoți niciun sunet până când se trezește, îi șuieră agentul, privindu-l pe soldat nu tocmai cu blândețe.

Desigur, Dinerman se execută, fără a avea nevoie de explicații suplimentare. Doar nu era să-l contrazică pe cel de care depindea viitorul și cariera sa ca posibil angajat al Agenției.

Peste aproximativ douăzeci de minute, Lucky își reveni din transă și începu să-și frece tâmplele cu putere.

— Uite cum facem, începu el, având întipărită pe chip o oboseală foarte accentuată. Are careva o hartă, că teroriștii vor părăsi tabăra secretă în zori?

Tom și Boby aveau să plece dimineață cu jeep-ul, iar Lucky, cu sprijinul consulului, avea să alarmeze trupele americane.

— Nu acționați în niciun fel, ci doar țineți-i sub observație până ajung soldații. Rebelii nu sunt prea numeroși și vor înțelege repede că trebuie să se predea. O să-l luăm cu noi și pe clericul acela, poate facem schimb de ostatici în caz că nu aleg calea confruntării. Vom păstra legătura telefonic, mai adăugă Lucky, după care se întinse pe canapea, de data asta adormind de-adevăratelea.

•

— Musad, presiunile din partea clericilor musulmani sunt foarte mari, începu bin Laden pe un ton grav. Nu ne putem permite să pierdem sprijinul lor, fiindcă populația ar putea fi influențată de aceștia și ne-ar deveni ostilă.

— Și-atunci ce e de făcut, stăpâne? Noi tocmai ne pregătim să părăsim tabăra, fiindcă există riscul să fim deconspirați. Operațiunea de azi-noapte a eșuat lamentabil, iar locul în care ne aflăm nu mai e sigur.

— Știu, am fost deja informat. Așa ceva nu trebuia să se întâmple.

Ultimele cuvinte îl făcură pe al-Zarkani să înțeleagă că Osama bin Laden avea spioni chiar printre luptătorii lui. Cu capul rețelei Al-Qaida nu te puteai juca.

— Încercați să le propuneți un schimb de ostatici. Eliberați-i pe cei doi ziariști unguri în schimbul lui Hamza Kolmar. Dacă e nevoie, dați-i drumul și franțuzoaicei Martina Bernard, că și-așa n-aveți ce face cu ea.

Cu toate că nu-i convenea deloc ce i se ordonase, iordanianul nu îndrăzni să-și contrazică superiorul. Oricând se putea trezi cu

un cuțit în spate de la oamenii acestuia, în cazul în care i-ar fi nesocotit ordinele, iar el nu-și putea asuma un asemenea risc.

— Așa am să fac, stăpâne. Voi trimite chiar acum un om la Universitate, astfel încât chiar clericii să organizeze schimbul de ostatici.

— Te-ai gândit bine, Musad. Te-ai gândit bine. Poate organizezi și-o ambuscadă după ce bătrânii vor fi în siguranță. Ține-mă în permanență la curent și adăpostește-te cât mai bine într-o zonă necontrolată de cruciați. Nu mai e mult și, cu voia lui Allah – fie-i numele slăvit în veci! –, vom învinge.

• Capitolul 15 •

Dimineața veni mai repede decât și-ar fi dorit cei trei musafiri ai ambasadei americane la Bagdad. Agentul Roe îl trezi pe consul din somn, iar o jumătate de oră mai târziu se aflau cu toții în curte, pregătindu-se de plecare. Tom și Boby aveau ca țintă, cu un jeep, periferia Bagdadului, iar Lucky mai rămase o vreme, până la mobilizarea trupelor americane solicitate, ce se aflau într-o garnizoană din apropiere. Tocmai când se pregătea să părăsească ambasada, De Sarno veni în fugă la Branigan, anunțându-i ultimele noutăți.

— Teroriștii vor să negocieze un schimb de prizonieri prin intermediul clericilor musulmani. Acum câteva minute am fost informat.

— Asta n-am prevăzut, zise Lucky, mai mult pentru sine. Ni-i dau pe amândoi în schimbul lui Hamza Kolmar?

— Așa am înțeles din cele câteva vorbe pe care le-am schimbat cu ei. Au pornit deja spre ambasadă, așa că ne vom lămuri curând.

— Foarte bine, vom solicita și eliberarea ziaristei franțuzoaice, își făcu Branigan socoteala, formând numărul de mobil al lui Tom, ca nu cumva acesta să comită prostia de a acționa în forță împotriva rebelilor. Am să-i spun și unde va avea loc schimbul de prizonieri, adăugă el, cercetând o hartă la repezeală.

•

Delegația clericilor își făcu apariția într-un luxos Mercedes de culoare neagră, care opri în poarta ambasadei. Din el coborâră trei bărboși îmbrăcați în straie specifice albe și având capetele acoperite cu turbane. Se îndreptară spre intrarea principală, supunându-se fără comentarii la percheziția corporală.

Consulul îi întâmpină, bucurându-se că aceștia cunoșteau engleza și nu mai era nevoie de translator, neștiind că Branigan știa irakiana la perfecție. Îi invită la umbra unui copac stufos, unde fuseseră aranjate câteva scaune în jurul unei mese de răchită.

— Ce doriți să oferiți și care sunt pretențiile voastre? începu De Sarno pe un ton ostil, deoarece nimeni nu-și putea permite să piardă timp prețios.

— Îl vrem pe colegul și prietenul nostru Kolmar, oferindu-vă în schimb viața celor doi ziariști unguri, vorbi cel mai în vârstă dintre ei.

— Numai atât? se arătă Lucky, mirat și la fel de prost dispus precum consulul.

— Suntem mandatați să negociem și viața ziaristei din Franța, dacă altfel nu se poate, zise un al doilea cleric, demonstrând din start că ei erau de bună credință. Iar pentru asta am exercitat multe presiuni la adresa rebelilor care-i țin ostatici, datorită faptului că religia noastră…

— … la mai lăsați-mă-n pace cu religia voastră, că am văzut eu cât de credincioși sunt musulmanii care își ucid semenii ca pe animale, își ieși Lucky din sărite, întrerupându-l pe vorbitor. Mai bine mergeți și spuneți-le teroriștilor că suntem de acord, iar schimbul va avea loc la căderea soarelui, în prezența voastră, la marginea pădurii Nakbar Adnen. Altfel rupem orice contacte, iar de voi nu va fi bine deloc.

•

Alertați de Lucky, Tom și Floyd Dinerman așteptară să fie ajunși din urmă de vreo douăzeci de soldați americani, cu care se apucară de montat capcane vietnameze în pădurea Nakbar Adnen. Teroriștii trecuseră deja pe lângă locație, dar aveau să se întoarcă pentru schimbul de ostatici. O parte a trupelor americane primise ordinul de a ocoli pădurea și a depista inamicul fără a interveni în forță, iar cealaltă, mult mai puțin numeroasă, urma să neutralizeze rebelii ce veneau cu ostaticii, bineînțeles după eliberarea acestora.

În ciuda faptului că soldații se amuzară nespus de pregătirile conduse de către agentul Roe, câțiva dintre ei – genieți, de bună seamă – montară și câteva încărcături explozive ce pot fi detonate de la distanță, astfel încât operațiunea să se bucure de succes.

— Vedem noi cine râde la urmă, reacționă Tom îmbufnat de chicotelile militarilor. Gropile astea cu pari ascuțiți pe fund au funcționat în Vietnam, vor funcționa și aici. La fel și plasele care-i vor imobiliza pe cei ce vor cădea în ele. Mai vorbim noi, dar deocamdată dați-i bătaie, că n-avem toată ziua la dispoziție.

Santinelele sunt la post, ca să nu ne trezim tocmai acum cu arăboii pe cap?

— Sunt, nu-ți face griji, răspunse unul ce părea a fi șef peste toți. Băieți, aveți grijă să nu cădeți tocmai voi în capcanele astea, mai adăugă el, de data asta cât se poate de serios.

•

Ferenc Ildikó și Balacs Orban Gyula primiră vestea eliberării cu multă reținere, deoarece nu aveau nici cea mai mică încredere în răpitori. Dar, când în camionul cu care erau transportați fu adusă și Martina Bernard, începură să spere cu adevărat la libertate.

— Și ție ți-au spus același lucru? o întrebă Ildikó pe franțuzoaică.

— Da, că vom fi eliberați, răspunse aceasta cu glas stins.

Era captivă de aproape trei luni de zile și nu spera că va mai fi vreodată liberă, așteptându-și moartea cu resemnare.

— Și nu te bucuri? încercă Orban să-i mai ridice moralul. În scurt timp vei ajunge acasă, la cei dragi.

Martina îl privi cu ochi tulburi, de parcă nu l-ar fi înțeles, deși ungurul i se adresase în limba ei, pe care o vorbea destul de bine.

— Eu știu dacă e adevărat?!...

— Trebuie să fie, altfel de ce ne-ar fi pus la un loc pe toți trei?

— Poate ca să ne omoare, sugeră franțuzoaica, făcându-i pe maghiari să le înghețe sângele-n vine.

— La asta nu ne-am gândit...

•

Toate pregătirile erau făcute, iar convoiul american oficial, ce avea să participe la schimbul de ostatici, se pusese în mișcare, în frunte cu mașina care-i transporta pe cei trei clerici musulmani. Până la apus mai era circa o oră. Cele trei camioane ce veneau în urmă erau ticsite cu trupe înarmate în special cu rachete sol-sol și mitraliere de mare calibru. De asemenea, o baterie de artilerie ocupase o poziție strategică și bine camuflată la circa un kilometru distanță, luând în vizor liziera pădurii Nakbar Adnen.

Cu ajutorul unui mini-radar montat pe un transportor blindat, câțiva soldați încercau să depisteze orice mișcare din clipa în care lăsară în spate capitala irakiană. Pădurea se vedea în depărtare, iar soarele apunea nepăsător în spatele acesteia.

— Cei din interiorul pădurii trebuie să fie ai noștri, dădu un militar raportul. Iar din stânga se apropie un convoi format din optsprezece mașini diverse.

Ofițerul îl informă pe Lucky despre mișcările de trupe – civilul fiind desemnat șeful operațiunii –, iar acesta le dădu ordin să se oprească.

— Îi lăsăm mai întâi să-și ocupe pozițiile în fața pădurii, apoi ne apropiem la două sute de metri distanță și ne pregătim de luptă. După schimbul de ostatici or să ne atace, dar focul de artilerie îi va pune pe fugă în interiorul pădurii, unde îi așteaptă Tom cu prietenii săi. Voi – li se adresă el celor trei clerici musulmani – veți merge pe jos până la mijlocul distanței dintre cele două tabere și-i veți cereți lui al-Zarkani să-i elibereze pe ziariști. Apoi veniți cu ei aici, vă urcați în Mercedes și plecați cât mai repede împreună cu Hamza Kolmar, care vă va aștepta în automobil împreună cu șoferul. Prietenii voștri, teroriștii, nu vor juca cinstit și s-ar putea să vă pună viețile în pericol. Și încă un amănunt, vorbi Lucky de data asta în irakiană, venindu-i ideea în ultimul moment. Dacă îi atenționați în vreun fel că știm despre capcana pe care ne-au întins-o, vă luăm ostatici pe toți patru, cu șofer cu tot. Iar ca să fiu sigur de cinstea voastră, vă voi însoți chiar eu.

•

— Mii nu-mi miroasî a ghini întârzierea aiasta! zise Natașa, alarmându-le și pe tovarășele ei. Ostatișî la ambasada americană ne mai lipsea să fim. Dacî ni găsăști Igor, s-o zis cu noi.

— Dar aici nu vă paște nici cel mai mic pericol, încercă Hafsa Bergman să le liniștească. Consulul m-a asigurat că, dacă totul va decurge conform planului, mâine veți zbura cu toții spre Paris.

Inutil încercară fetele să afle despre ce fel de plan era vorba, că nici secretara nu știa să le spună și, oricum, nu le-ar fi dezvăluit secretele operațiunii despre care doar bănuia că avea să se întâmple în acea seară.

— Totul va fi bine, aveți încredere-n mine! mai zise ea, după care îi veni în minte cum să le liniștească definitiv pe prostituate. Mă întorc imediat.

Într-adevăr, nu dură mai mult de zece minute și Hafy își făcu apariția, triumfătoare, cu trei sticle de vodcă.

— Mai am și altele, așa că nu trebuie să beți cu economie.

• Capitolul 16 •

La semnalul soldatului din fața radarului, precum că în lizieră și la marginea pădurii nu se mai zărește mișcare, Lucky îi ceru ofițerului să ordone continuarea înaintării. Când convoiul se opri, cei trei savanți însoțiți de Lucky o luară la pas în direcția teroriștilor.

Înțelegând despre ce era vorba, al-Zarkani își trimise patru luptători în întâmpinare, pentru a afla modul în care avea să aibă loc schimbul de ostatici. Un sfert de oră mai târziu, cei trei jurnaliști alergau spre cei care-i așteptau și cu toții se întoarseră în tabăra americană.

Când clericii se îndreptară spre limuzina care-i aștepta cu motorul pornit, Lucky le ordonă ziariștilor să se adăpostească în spatele camioanelor, apoi îi ceru ofițerului să fie gata pentru a ordona foc bateriei de artilerie.

Mercedesul nici nu ajunsese la prea mare distanță, când teroriștii îmbarcați în mașinile cu care veniseră porniră amenințător înspre trupele americane.

Soldații se desfășurară în linie cu armele gata de tragere, așteptând doar un semn. Toți erau cu nervii încordați la maximum.

— Nu noi vom trage primii, le mai ceru Lucky, fiind completat de ofițerul care-i comanda:

— Foc fără ordin după ce bateria noastră deschide focul. Toată lumea rămâne pe loc, niciun pas înainte, niciun pas înapoi.

Ofițerul îl contactă pe șeful artileriștilor și rămase în legătură directă cu acesta.

— Când îți spun, dai drumul jucăriilor, Beny. Îi punem pe fugă în doi timpi și trei mișcări. Pe urmă anunți celelalte formațiuni să decimeze grosul trupelor teroriste care n-au venit la întâlnire. Va fi o distracție pe cinste…

Cum era și de așteptat, rebelii deschiseră primii focul, fără măcar a bănui ce li se pregătise. Două mitraliere începură să răpăie în direcția americanilor, însă datorită terenului accidentat tirul nu-și atinse ținta.

— Încinge-le cururile negre și urâte, Beny!

În secundele următoare, o ploaie de obuze căzu mai mult în spatele musulmanilor, ca să nu cadă în capul trupei americane de avangardă, dar rachetele celor din urmă se dovediră mult mai eficace.

Crezând că Iadul se coborâse pe Pământ, arabii rămași în viață săriră din transportoarele în flăcări și o luară înnebuniți la fugă spre pădure – printre obuzele artileriei –, crezând că acolo se afla salvarea lor. Nimic mai fals. Cei aproximativ jumătate dintre teroriștii rămași în viață aveau să se confrunte cu capcanele lui Tom și cu soldații care-i așteptau la pândă, pentru a-și răzbuna frații căzuți în luptă.

— Ce facem în continuare? îl întrebă ofițerul pe Lucky, nerăbdător să participe mai departe la luptă.

— În primul rând cere-i lui Beny să înceteze focul. Apoi ia jumătate dintre oameni și desfășoară-i în semicerc, dar opriți-vă la lizieră, pentru cazul în care arabii ar avea proasta inspirație de a se întoarce. Și spune-le oamenilor tăi să nu mai tragă odată ajunși acolo, ca să nu-i nimerească pe-ai noștri.

Când liziera fu asigurată, iar înserarea stătea să cadă, în interiorul pădurii începu prăpădul. Urletele teroriștilor căzuți în capcanele întinse alternau la intervale scurte cu câte o explozie izolată ce zguduia văzduhul. Mai încolo se făcură auzite tot mai des rafale de armă automată, după cadență majoritatea fiind de producție americană.

Dintre toți, Thomas Roe era cel mai fericit că participa la acea ambuscadă. Cu câte un pistol în fiecare mână înainta cât era de mare spre teroriști, ochindu-i pe aceștia numai în frunte, amuzat de faptul că niciunul nu purta cască de protecție. Majoritatea capcanelor întinse își făcuseră datoria.

Milos din fire, Tom lichidă vreo trei nefericiți care gemeau de durere cu burțile sfârtecate de parii ascuțiți și aruncă o grenadă într-o groapă unde agoniza un altul. După ce termină muniția aruncă revolverele, fiindu-i lene să le mai încarce.

— Când omor cu mâinile goale mă simt mult mai satisfăcut, se justifică el cu glas tare, prinzând un arab ce tocmai căzuse din plasa în care stătuse atârnat până atunci. Good bye, pal! făcu agentul, zdrobind figura acestuia cu o lovitură de pumn.

Apoi puse un genunchi în pământ și îi mai croi două lovituri în scăfârlie, crăpându-i țeasta de parcă ar fi fost un pepene bine copt.

— Na, ca să mai iei ostatici altă dată, ha, ha, ha! râse el satisfăcut, ștergându-se cu basmaua victimei pe mâini. Mai e careva pe aici?

Soldații care-l însoțeau se regrupară, atenți să nu cadă în capcanele întinse chiar de ei, dar nu mai aveau cu cine să se lupte. Doar patru teroriști care rămăseseră în viață își țineau mâinile ridicate deasupra capului, țipând tot felul de vorbe în irakiană, pentru a fi înțeleși că se predau.

În vreme ce căutau supraviețuitori, militarii dezamorsară și dezafectară restul capcanelor rămase neatinse, iar câțiva își transportau camarazii răniți după ce le dăduseră primul ajutor. Printre aceștia se afla și Boby Floyd Dinerman, care fusese nimerit în braț de un glonț rătăcit.

•

— Mie nu mi se pare deloc normal ce se-ntâmplă! se enervă Tom, când Lucky îi aduse la cunoștință ce soartă îi fusese rezervată.

Survolau deja Peninsula Arabică spre Franța, la bordul unui avion militar ce le fusese rezervat. Agentul urma să se îmbarce la o oră după aterizarea pe aeroportul Orly din Paris, cu destinația Budapesta, asigurând protecția jurnaliștilor maghiari ce se-ntorceau fericiți acasă. În schimb, Branigan și Boby, care primise un concediu medical de două săptămâni pentru refacere, aveau s-o însoțească pe Martina Bernard. Și asta nu era tot. În aeronava militară se mai aflau și cele trei târfe moldovence pe care Lucky le luase cu el. În schimbul promisiunii că va fi întocmit un raport favorabil la adresa lui, Carlos Buttino De Sarno le făcuse chiar și rezervare la un hotel renumit din capitala Franței.

— Nu mi se pare deloc…

— Lasă, nu-ți mai face sânge rău! îl consolă amicul său, mai mult în glumă decât în serios. Astăzi e abia vineri, iar extragerea loto are loc duminică. Te poți întoarce în timp util ca să te mai bucuri și tu de fetițele astea, care vor fi extrem de recunoscătoare față de îngerii lor păzitori.

— Serios? înțelese colosul, trecându-i subit cea mai mare parte din supărare. Asta înseamnă că-mi pot petrece și eu

măcar o noapte în cartierul Racotzi. Am auzit că prostituatele unguroaice sunt cele mai tari din Europa. Mai că mi-a trecut și supărarea că Zul Musad al-Zarkani a scăpat doar cu câteva răni din ambuscada pe care i-am pregătit-o, chiar dacă din rețeaua aia a lui au mai rămas în viață doar câțiva norocoși. Păcat că nu știu unde s-or fi stabilit, poate le fac o vizită cândva…

— Dacă ți-e urât de unul singur, te pot însoți la Budapesta, se oferi Boby, cu gândul să nu-l piardă pe agent, iar acesta să-și uite promisiunea pe care i-o făcuse. Pe urmă venim la Paris și ajungem împreună în SUA, ca să vorbești cu șefii tăi despre angajarea mea.

Pentru a încheia acea discuție ce părea că nu se mai termină, Lucky le chemă pe fete mai aproape.

— Ia să bem noi câte un păhărel, în cinstea noii afaceri pe care tocmai o puneți la cale! Pe urmă eu am să dorm puțin, iar când mă trezesc să notați exact ce-am să vă dictez. E vorba despre niște numere câștigătoare la loto, iar premiul va fi suficient de mare ca să acopere toate cheltuielile.

— Și eu cari crediam că iești vreun nabab, șeva acolo, făcu Natașa dezamăgită, dar revenindu-și repede. Totuși, la Paris poati ni se ofieră alte perspectivii că la Bagdad. Tăt îi șeva…

• VA URMA •

virtual-project.eu